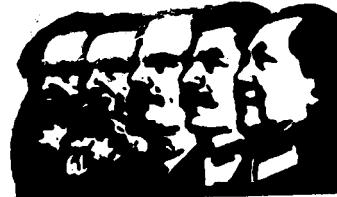

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδην και λαοί ενωθείτε!

"Από τη σάχτη του δα
ξαναγεννήδει το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΙΟΥΛΙΣ 2013 ΑΡ. ΦΥΛ. 489 € 1,50

ΑΛΛΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΛΑΘΗ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΒΑΪΜΑΡΗΣ, ΑΛΛΟ Η ΦΙΛΟΝΑΖΙ ΨΕΥΤΟΑΡΙΣΤΕΡΑ

Έχουμε τονίσει πολλές φορές ότι η νομιμότητα, η συνδιασμένη πολιτική προστασία και τελικά η ανάπτυξη της πολιτικής επιρροής της ναζιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής είναι η πιο χαρακτηριστική εκδήλωση της αποθινής κρυπτοφασιστικής φύσης όπου του διακομματικού πολιτικού καθεστώτος. Η Χρυσή Αυγή δεν αναπτύσσεται μόνη της. Όλα τα κόμματα την βοηθάνε σε αυτό με τον τρόπο του το καθένα, κοινοβουλευτικά και εξωκοινοβουλευτικά, όλα εκτός από την ΟΑΚΚΕ.

Πώς η ψευτοαριστερά προετοίμασε επικεφαλής όλης της αστικής αντίδρασης το πολιτικο-ιδεολογικό έδαφος για τον χρυσαυγιτισμό

Και δεν την βοηθάνε μόνο τώρα τελευταία πάνω στην κρίση, την βοηθάνε εδώ και δεκαετίες και όχι τόσο με την συμφωνία τους στη νομιμότητά της όσο με την ίδια την πολιτική τους γραμμή. Η συμμορία βρίσκεται τώρα αυξανόμενη πολιτική υποστήριξη στις μάζες όχι τόσο και όχι κυρίως γιατί εξ αιτίας της κρίσης καταρρέει ο παλιός πολιτικός κόσμος, αλλά γιατί αυτός ο κόσμος έχει ενσταλάξει για τα καλά τη φασιστική πολιτική αλλά σε μεγάλο βαθμό και τη φασιστική ιδεολογία μέσα στις μάζες. Βέβαια αυτός ο κόσμος δεν είναι εξ ίσου υπεύθυνος για τον εκφασισμό της πολιτικής και ιδεολογικής ζωής της χώρας. Κάποιοι ανήκουν στον πιο ενεργητικό πυρήνα αυτού του εκφασισμού και κάποιοι στην πρόθυμη ή στην παθητική του πολιτική μάζα. Ο πιο ενεργητικός πυρήνας του εκφασισμού είναι η ψευτοαριστερά, δηλαδή το ψευτοΚΚΕ και το μετωπικό κόμμα εξουσίας του ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ. Αυτόν τον πυρήνα ονο-

μάζουμε σοσιαλφασισμό. Στον ενεργητικό αυτό πυρήνα ανήκουν και οι κάποιες πολύ στενές αλλά ηγετικές φράξιες του ΠΑΣΟΚ αρχίζοντας από τον Α. Παπανδρέου, καθώς και της ΝΔ από τον Καραμανλή τον Β' και πέρα. Όμως αυτές οι φράξιες εφάρμοζαν στην ουσία την πολιτική των ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ. Στην πραγματικότητα η κυρίαρχη εξωτερική και εσωτερική πολιτική στη χώρα μας ήταν η πολιτική αυτής της ψευτοαριστεράς που πάντα συνδυαζόταν με την αφύπνιση του κλασικού ακροδεξιού φασισμού.

Δεν θα υπήρχαν λοιπόν τόσο πλατιές πρόθυμες μάζες να ακολουθήσουν ή να ανεχούν σήμερα πολιτικά την «Χρυσή Αυγή» χωρίς μια παν-«εθνική πολιτική» που αποθέωνε σαν «αντιμπεριαλιστές» και σαν αδελφούς ορθόδοξους χριστιανούς τους πρώτους εθνο-εκκαθαριστές γενοκτόνους της μεταπολεμικής Ευρώπης, τους σέρβους τσέτνικ, ούτε κυρίως, μια πολιτική που από εθνική υπερηφάνεια για την «ψηλή πολιτιστική καταγωγή μας» ήθελε με το ζόρι να αλλάξει το όνομα μιας γειτονικής χώρας και να καταργήσει την εθνική υπόσταση του λαού της. Ούτε θα υπήρχε τόσο πλατύ σχεδόν πα-

νεθνικό μίσος στον αστικό κοινοβουλευτισμό αν σύσσωμες οι πολιτικές ηγεσίες από το 1989 ως τα σήμερα δεν καταργούσαν την ανοιχτή πολιτική διαπάλη πάνω σε θέσεις και γραμμές και δεν την αντικαθιστούσαν με την εξόντωση των αντίπαλων πολιτικών τάσεων μέσα από την ανακάλυψη ή και εφεύρεση σκανδάλων διαφθοράς ή ανηθικότητας των βασικών εκφραστών τους. Επίσης δεν θα έφτανε η οικονομίστικη, ταξικά κτηνώδης και πολιτικά τυφλή πολιτική των ευρωπαίων και ιδιαίτερα των γερμανών μονοπωλιστών που πήραν πάνω τους με τα μνημόνια την ευθύνη της εξαθλίωσης του ελληνικού λαού και της καταστροφής της μικρομεσαίας αστικής της τάξης για να γίνει το έθνος σε ελάχιστο χρόνο αντιγερμανικό και αντανακλαστικά φιλορώσικο, δηλαδή φιλο-φασιστικό στην εξωτερική πολιτική. Το έδαφος για αυτήν την στροφή είχε ετοιμαστεί για χρόνια από τον πολιτιστικό και παραγωγικό αντιδοματισμό, δηλαδή από τον αντιδημοκρατισμό και τον αντιβιομηχανισμό των μικροαστών και των παπάδων που όμως έγινε κρατική ιδεολογία από την ψευτοαριστερά που ήθελε να μετατρέψει τη βιομηχανικά ανεπτυγμένη Ελλάδα σε αποικία της ρώσικης υπερδύναμης.

Είναι εξαιρετικά χαρακτηριστικό πως στο μίσος ενάντια στην αστική δημοκρατία και στην βιομηχανική ανάπτυξη, ιδιαίτερα αυτή της μεγάλης βαριάς βιομηχανίας ενώνεται η ψευτοαριστερά και οι χρυσαυγίτες. Αυτό είναι το νόημα της ανακάρυ-

ξης σαν κύριου ιδεολογικό-πολιτικού εχθρού του νεοφιλελευθερισμού και όχι του φασισμού από την αριστερά. Μόνο που οι χρυσαυγίτες κρύβουν το μίσος τους στη σύγχρονη μεγάλη βιομηχανία για να μην συλληφθούν σαν πράκτορες μιας ξένης δύναμης, της Ρωσίας, από τους ανενημέρωτους για την αληθινή γραμμή τους εθνικιστές πελάτες τους. Πρέπει ιδιαίτερα οι δημοκράτες και οι πραγματικά αριστεροί να προσέξουν με πόση έμφαση με πόσο ξεδιάντροπο τρόπο ο ΣΥΡΙΖΑ και η «Χρυσή Αυγή» ενώνονται στην καταγγελία σαν κύριου εχθρού του κεντρικού και συμβολικού για κάθε φασισμό κύριου εχθρού του λαού, του τραπεζικού κεφάλαιου. Ο φασισμός ειδικεύεται στον εντοπισμό του τραπεζικού κεφάλαιου σαν κύριου εχθρού του στο οποίο τόσο πολύ κρύβεται η πηγή της ταξικής εκμετάλλευσης, δηλαδή η απόσπαση υπεραξίας από τους εργαζόμενους και που γιαυτό ενώνει εναντίον του, όχι τους εργαζόμενους σε ταξική διεκδικητική βάση, αλλά την πλατειά κοινωνική βάση του φασισμού που είναι η κατεστραμμένη μικρή αστική και μικροαστική τάξη. Αυτό συμβαίνει γιατί είναι κυρίως οι αστοί και μικροαστοί που νιώθουν ειδικά το τραπεζικό κεφάλαιο να τους συντρίβει και το θεωρούν εντελώς παρασιτικό γιατί αδυνατούν να συλλάβουν την συνολική λειτουργία του κεφαλαίου. Ειδικά ο ναζισμός πάει αμέσως από το τραπεζικό κε-

συνέχεια στη σελ. 9

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΥΡΙΖΑ

Ο χαμαιλέοντας αλλάζει δέρμα πριν το μεγάλο άλμα στην εξουσία

Το πρόσφατο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ χαρακτηρίστηκε από τη λεγόμενη «αυτοδιάλυση των συνιστωσών» και την «ιδρυτική πράξη» του ΣΥΡΙΖΑ σαν ενιαίου κόμματος, δηλαδή του κυβερνητικού διαδόχου της καταφαρμένης συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Τώρα θα πρέπει να αναδειχθεί ο «επαναστατικός» ΣΥΡΙΖΑ και σαν υπεύθυνο κόμμα των «νοικοκυραίων» και της «μεσαίας τάξης», με ένα τόσο φιλοευρωπαϊκό προφίλ ώστε να γίνει αποδεκτός από την Ευρώπη.

Γι' αυτό χρειάστηκε ο Τσίπρας να μετριάσει την αντιμνημονιακή δημαργωγία του, και να εντάξει στο πρόγραμμα του ενιαίου ΣΥΡΙΖΑ τη θέση της «επαναδια-

πραγμάτευσης των δανειακών συμβάσεων». Τα «συγκρουσιακά» πλοκάμια των συνιστωσών έπρεπε να περάσουν σε δεύτερο πλάνο και να φορέσουν και αυτά ένα κα-

θώς πρέπει κοστούμι, ειδιάλλως θα έπρεπε να αποχωρήσουν. Τέλος, έπρεπε να αναγνωριστεί σαν ηγέτης της «αντιμνημονιακής» εσωτερικής αντιπολίτευσης ο έμπειρος σοσιαλφασίστας Λαφαζάνης με την «Αριστερή Πλατφόρμα» που πήρε 30% στην Κεντρική Επιτροπή.

Είχαμε ασχοληθεί με το ΣΥΡΙΖΑ και τις συνιστώσες σε προηγούμενο άρθρο μας του 2009 με τίτλο «Η κρίση και η ανασύνθεση συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Κυβέρνηση - αντιπολίτευση ενωμένοι στη φασιστική κατάργηση των κλάδων, σ.3
- Όχι στο κλείσιμο της χαλυβουργίας και όλης της βαριάς βιομηχανίας με την ακριβή ενέργεια, σ.4
- Πώς δούλευε τις «ανοιχτές συνελεύσεις» το μαύρο μέτωπο της απεργοσπασίας, της φίμωσης και της υφαρπαγής της ΕΡΤ με επικεφαλής τον ΣΥΡΙΖΑ, σ. 6
- Η ΠΟΣΠΕΡΤ πούλησε τους εργαζόμενους και κάνει κουμάντο στην ΕΡΤ, σ. 7
- Σαράντα χρόνια από τη δολοφονία του Ν. Ζαχαριάδη, σ.11
- Όχι στο φασιστικό πραξικόπημα της Αιγαίνου, σ.12
- Το Πακιστάν στα χέρια του ρωσοκινέζικου άξονα, σ.14

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΥΡΙΖΑ

Ο χαμαιλέοντας αλλάζει δέρμα πριν το μεγάλο άλμα στην εξουσία

συνέχεια πό τη σελ. 1

του χαμαιλέοντα ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ» [Πρώτοι και καλύτεροι δέχτηκαν την αυτοδιάλυση τους οι ψευτομαοϊκοί της ΚΟ-Επου είναι καλά πλασαρισμένοι ηγετικά. Άλλα κάποιοι άλλοι δεν ήταν τόσο πρόθυμοι να δεχτούν έτσι απότομα το σχέδιο Τσίπρα. Τέτοια περίπτωση ήταν το σοβινιστικό ΔΗΚΚΙ που δεν καλοβλέπει τον ενιαίο ΣΥΡΙΖΑ σαν ικανό «αντίπαλο δέος» στην «ευρωπαϊκή ολοκλήρωση» και «στο συνασπισμό των κέντρων της Δύσης». Ασφαλώς ο Τσίπρας δεν θα καθόταν να συζητάει στο συνέδριο με το ΔΗΚΚΙ και κάποιες άλλες μικρότερες οργανώσεις που έβαλαν και αυτές τις διαφωνίες του, και έλυσε το ζήτημα ως εξής:](http://www.oakke.gr/articles-anaforas/item/198-(δημοσιεύτηκε στο φ. 446 της Νέας Ανατολής, Ιούνης 2009). Σε αυτό το άρθρο αναφέραμε ανάμεσα στα άλλα: «Η έφοδος στις έφορες κρατικές κοιλάδες είναι αυτό που ενοποιεί τη θέληση για παραμονή στο ίδιο κόμμα δύλων αυτών των ρευμάτων... Το καθένα από αυτά ξέρει ότι μόνο του έξω από ένα ενιαίο κόμμα, που μόνο αυτό μπορεί να ξεπερνάει το 3% και να εκλέγει βουλευτές, δεν έχει κανένα μέλλον».?</p>
</div>
<div data-bbox=)

Ενώ ενιαίος ΣΥΡΙΖΑ και «αυτοδιάλυση» των συνιστωσών πήγαιναν πακέτο, έβαλε σε ψηφοφορία μόνο την πρόταση για ενιαίο ΣΥΡΙΖΑ που υπερψηφίστηκε και πρότεινε να ακολουθήσει διάλογος σχετικά με τους όρους της «αυτοδιάλυσης» τους επόμενους τρεις μήνες. Ουσιαστικά οι συνιστώσες στο βαθμό που θα αρνηθούν την αυτοδιάλυση τους βγαίνουν εκτός ενιαίου ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς να υπάρχουν ούτε «διαγραφές», ούτε «αποχωρήσεις» που καθόλου δεν θα ταίριαζαν στον ΣΥΡΙΖΑ της «σύνθεσης», δηλαδή της συστηματικής αποφυγής οποιουδήποτε ξεκαθαρίσματος γραμμών. Επρόκειτο για ένα είδος τρίμηνης «διαθεσιμότητας» των συνιστωσών με κατάλληξη την απόλυτη σε περίπτωση μη συμμόρφωσης προς τον ενιαίο ΣΥΡΙΖΑ.

Άλλατους δυσαρεστημένους δεν θα ήταν οι φίσει χωρίς φροντίδα η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Την απορρόφηση των κραδασμών από τη δήμητρα ευρωπαϊκή στροφή θα αναλάβουν ο Λαφαζάνης με την Πλατφόρμα του (iskra.gr) απόμεσα και ο Αλαβάνος με το «Σχέδιο Β» απ'έξω. Αυτοί και οι δύο οέχουν τη γραμμή της κατάμετωπο σύγκρουσης με την Ευρώπη και τους δανειστές σε όλα τα επίπεδα, και τις καμία επαναστατικές θέσεις για καμία επαναδιαπραγμάτευση καὶ τα δύο. Η επαναδιαπραγμάτευση άρχισε να πλασάρεται σα θέση του ΣΥΡΙΖΑ από τον Τσίπρα όταν έκανε τα ταξίδια σε ΗΠΑ και Γερμανία και συναντήθηκε με Ομπάμα και Σόιμπλε για να γίνει αποδεκτός σα συνομιλητής τους. Τότε δέχθηκε κριτική για άλλη μία καλοτούμπα, και η απάντηση ήταν ότι σε ένα προεκλογικό κείμενο δημοσιεύμένο στο ίντερνετ όπου γινόταν αναλυτική έκθεση του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ έμπαινε και η θέση για επαναδιαπραγμάτευση. Άλλα στο «συνεπτυγμένο» πρόγραμμα που τυπώθηκε σε προεκλογικό φυλλάδιο και μοιράστηκε πλατιά, η φράση «επαναδιαπραγμάτευση των δανειακών συμβάσεων», δηλαδή τέσσερις λέξεις ακριβώς παραλείφθηκε! Μιστηριώδως εξαφανίστηκε και από τις προεκλογικές ομιλίες του Τσίπρα. Τέτοιες απατεωνίες είναι συνηθισμένες για την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ με τις εκατό γλώσσες.

χωρεί από μία σειρά ψευτοεπαναστατικές διακηρύξεις για πλήρη και άμεση αποκατάσταση των θυμάτων της τρόικας από μία κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ μέσα από την αναδιανομή του αμυθητού πλούτου που βρίσκεται τάχα στα σεντούκια της αστικής τάξης από τη δήθεν υπερουσιώδευση καπιταλιστικών κερδών.

Πρόσφατα, μετά από μία συνάντηση με το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, δήλωσε έμμεσα ότι οι απολυμένοι δημόσιοι υπάλληλοι δεν θα επαναπροσληφθούν στα επόμενα χρόνια αν ο ΣΥΡΙΖΑ γίνει κυβέρνηση, λέγοντας τα εξής: «Όλη η σύγκριση έχει εστιαστεί, μέρες που είναι άλλωστε και έχουμε και πυρκαγιές, στο αν μετά την πυρκαγιά θα αποκατασταθεί το δάσος που κάηκε. Όλοι όμως γνωρίζουν ότι το κρίσιμο είναι να σβήσουμε τη φωτιά. Όλοι θέλουμε και όλοι δεσμευόμαστε κάθε φορά που έχουμε μια πυρκαγιά, ότι θα αποκαταστήσουμε το δάσος, όμως ένα δάσος που καίγεται σε λίγα λεπτά θέλει χρόνια για να αποκατασταθεί. Το κρίσιμο για μας είναι να σταματήσουμε τους εμπρηστές του μνημονίου, της τρόικας. Το κρίσιμο για μας είναι να διώξουμε αυτή την κυβέρνηση της καταστροφής πριν συνεχίσει το καταστροφικό της έργο. Για αυτό καλούμε όλους τους έλληνες και τις ελληνίδες». (<http://www.e-inicos.gr/politica/163358-Tsipras-Krisimos-o-Septemvrihs.html>)

Αν η ηγεσία της ΟΛΜΕ δεν ήταν πουλημένη θα έπρεπε να καταγγείλει αυτόντον διπρόσωπο τύπο.

Στο ίδιο το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ ψηφίστηκε στο συνέδριο η θέση για επαναδιαπραγμάτευση των δανειακών συμβάσεων που από μόνη της ακυρώνει τη θέση για ακύρωση των μνημονίων που επίσης ψηφίστηκε, αφού κάθε δανειακή σύμβαση περιέχει τη φράση ότι τα χρήματα θα είναι διαθέσιμα υπό τους όρους του μνημονίου που τη συνοδεύει (<http://www.syriza.gr/>). Ή ακυρώνεις μνημόνιο και σύμβαση, ή επαναδιαπραγμάτευσαι και τα δύο. Η επαναδιαπραγμάτευση άρχισε να πλασάρεται σα θέση του ΣΥΡΙΖΑ από τον Τσίπρα όταν έκανε τα ταξίδια σε ΗΠΑ και Γερμανία και συναντήθηκε με Ομπάμα και Σόιμπλε για να γίνει αποδεκτός σα συνομιλητής τους. Τότε δέχθηκε κριτική για άλλη μία καλοτούμπα, και η απάντηση ήταν ότι σε ένα προεκλογικό κείμενο δημοσιεύμένο στο ίντερνετ όπου γινόταν αναλυτική έκθεση του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ έμπαινε και η θέση για επαναδιαπραγμάτευση.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό στο πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ που ψηφίστηκε στο συνέδριο είναι ότι όλες τις αόριστες υποσχέσεις για ακύρωση των μέτρων, των εφαρμοστικών των μνημονίων νόμων κλπ, τις εξαρτά από μία μάχη με τους δανειστές με αβέβαιη έκβαση χωρίς κανένα σχέδιο εθνικής επιβίωσης χωρίς τους δανειστές. Αυτή η προϋπόθεση περιλαμβάνεται στην ί-

δια παράγραφο με την επαναδιαπραγμάτευση:

«Δεσμευόμαστε ότι θα αντιμετωπίσουμε τις ενδεχόμενες απειλές και τους εκβιασμούς των δανειστών με όλα τα δυνατά όπλα που μπορούμε να επιστρατεύσουμε, ενώ είμαστε ήδη έτοιμοι να αναμετρηθούμε με οποιαδήποτε εξέλιξη, βέβαιοι ότι, σε κάθε περίπτωση, ο ελληνικός λαός θα μας στηρίξει».

Το αληθινό πρόσωπο της πολιτικής Τσίπρα-Λαφαζάνη: Σαμποτάζ, αντιευρωπαϊσμός και ρωσοδουλία

Η αληθινή πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ και του Τσίπρα θα είναι πάντα η σύγκρουση με την Ευρώπη μέσα σε συνθήκες έντασης του σαμποτάζ και μεγαλύτερης υποδούλωσης και έπονουλήματος στους ρωσοκινέζους.

Γι' αυτό τα δύο βασικά ζητήματα του προγράμματος στα οποία συμφωνούν δύλες οι συνιστώσες και οι πλατφόρμες είναι:

- Το κούρεμα του χρέους, δηλαδή η κόκκινη γραμμή για την ευρωπαϊκή, και ιδιαίτερα για τη γερμανική πολιτική για την Ελλάδα, αφού το κούρεμα είναι μία μορφή χρεωκοπίας της Ελλάδας σε βάρος των άλλων χωρών της ΕΕ, και κατ' επέκταση και του Ευρώ (εδώ υπάρχει μία μικρή διαφωνία ανάμεσα σε Τσίπρα - Λαφαζάνη, αν το κούρεμα είναι μερικό διαφορικό διάλογο).

- Μία σειρά θέσεων για τη διεκπεραίωση του σαμποτάζ όπως:

«13. 6.? Ακυρώνουμε τις περιβαλλοντοκτόνες ρυθμίσεις των μνημονιακών κυβερνήσεων που αφορούν: στην εκχώριη φυσικών πόρων (δικαιωμάτων εξόρυξης, αιγιαλού, δασών και φυσικών περιοχών) και άλλης περιουσίας του δημοσίου στο ΤΑΙΠΕΔ, στις fast track διαδικασίες οι οποίες παρακάπτουν την περιβαλλοντική, χωροταξική και αρχαιολογική νομοθεσία, στη νομοποίηση κάθε είδους περιβαλλοντικής αυθαιρεσίας καθώς και στις σκανδαλώδεις συμβάσεις στη διαχείριση των απορριμάτων».

«13. 5.? Διαμορφώνουμε τις προϋποθέσεις για την παραγωγική και οικολογική ανασυγκρότηση της χώρας, με άρση του υπερσυγκεντρωτισμού στην Αττική και των ανισοτήτων ανάμεσα στις περιφέρειες και ανάμεσα στα αστικά κέντρα και την ύπαιθρο. Η παραγωγή, που εξειδικεύεται ανά τομέα και κλάδο και λαμβάνει υπ' όψιν την περιφερειακή συγκρότηση της χώρας, θα βασιστεί στο δημόσιο τομέα, σε συνεταιριστικά και αυτοδιαχειριστικά σχήματα, εταιρίες λαϊκής βάσης, εγχειρήματα κοινωνικής οικονομίας, σε μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις, ιδιαίτερα αυτές με καινοτόμες δράσεις. Οι πόροι θα προκύψουν από ένα δίκαιο ριζοσπαστικό φορολογικό σύστημα, στο οποίο ήδη αναφερθήκαμε*, από την πάταξη των τομέων της παραικονομίας που συσσωρεύουν ανεξέλεγκτο πλούτο σε βάρος της εργασίας, από την περιβαλλοντική ασφαλή αξιοποίηση του ορυκτού πλούτου και την αύξηση της παραγωγής».

***«13.4 (...) Τα δημόσια έσοδα θα προέλθουν από τη φορολόγηση του πλούτου, των καθαρών κερδών, των υψηλών εισοδημάτων, της μεγάλης ακίνητης και της εκκλησιαστικής περιουσίας, από την περιβαλλοντική ασφαλή α**

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ -ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ ΤΩΝ ΚΛΑΔΩΝ

Καμιά τέτοια κατάργηση, καμιά απόλυτη στο δημόσιο, ιδιαίτερα σε αυτούς τους κλάδους

Ηιστορία με την EPT επαναλαμβάνεται και σε άλλους τομείς του κρατικού μηχανισμού. Τώρα ήρθε η σειρά των δημοτικών αστυνομικών, των φυλάκων των σχολείων και των καθηγητών των ΕΠΑΣ-ΕΠΑΛ.

Επειδή έχουν μαζευτεί πια αρκετές από αυτές τις φουρνιές ανθρώπων που μπαίνουν στο αγωνιώδες μαρτύριο της διαθεσμότητας και περιμένουν να δουν αν θα πάνε στην κόλαση της ανεργίας ή θα συνεχίσουν να φυτούσαν σαν όλο και πιο εξαθλιωμένοι δημόσιοι υπάλληλοι μιας παραγωγικά βομβαρδισμένης χώρας, μπορούμε πια να δούμε το πολιτικό παιχνίδι που παίζεται σε βάρος τους και σε βάρος της χώρας και που το πρωτοαναλύσαμε στην περίπτωση της EPT.

Έχουμε λοιπόν και στην περίπτωση των δημοτικών αστυνομικών, των φυλάκων των σχολείων και των καθηγητών των ΕΠΑΣ-ΕΠΑΛ τις δύο ομάδες της ίδιας ρωσόδουλης αγέλης λύκων που επιτέθηκαν και κατασπάρασσουν τώρα με την ησυχία τους την EPT και τους υπαλλήλους της. Η μία ομάδα, αυτή που επιτίθεται ανοιχτά στους υπαλληλικούς κλάδους είναι μειοψηφική, αλλά ισχυρή στην ηγεσία των δύο κυβερνητικών κομμάτων ΝΔ και ΠΑΣΟΚ. Η άλλη ομάδα, είναι η πιο πολυπληθής και δουλεύει εντελώς κυρίαρχα μέσα στα δύο ρωσόδουλα κόμματα, το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΡΙΖΑ που εμφανίζονται σαν προστάτες των καταδιωκόμενων υπαλλήλων. Η ηγετική κλίκα της ΔΗΜΑΡ παίζει σαν μπαλαντέρ ανάμεσα στις δύο ομάδες.

Η πρόσφατη αρνητική εμπειρία από την EPT

Η κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ έκλεισε την EPT γιατί αυτή στο μεγάλο ηγετικό όγκο της, ιδιαίτερα το δημοσιογραφικό, παρά την κάπως πιο δραστήρια είσοδο των συριζο-κνιτών τα τελευταία χρόνια, παρέμεινε στα χέρια των πλειοψηφικών φιλευρωποϊκών τάσεων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Σαν τέτοια αντιστάθηκε στις επανειλημμένες προσπάθειες των τελευταίων κυβερνήσεων να αλλάξουν τους πεντεύθυνους των προγραμμάτων και ιδιαίτερα εκείνους των ειδήσεων. Μόλις η κυβέρνηση έκλεισε την EPT και απέλυσε καταρχήν τους υπαλλήλους της, η ομάδα των «προστατών» μέσω του κομματικού εργαλείου της που λέγεται ΠΟΣΠΕΡΤ και με τη βοήθεια των συριζοκνιτών και των εξωκοινοβουλευτικών «συμπαραστατών», πλην της ΟΑΚΚΕ, έπνιξε τις δημοκρατικές διαδικασίες που πήγαν να γεννηθούν τις πρώτες μέρες στους δημοσιογράφους και τελικά κατέλαβε εκείνη, αντί για τους εργαζόμενους, το κτήριο, τα μηχανήματα και τα αρχεία. Έτσι παραμέρισε τους υπεύθυνους προγραμμάτων και τους παρουσιαστές που η κυβέρνηση δεν μπορούσε να διώξει, έδιωξε τους μαχητικούς ευρωπαίους τηλεοπτικούς συμπαραστάτες ολκής της EBU που ανοίχανε στη φιμωμένη EPT τις διεθνείς ιντερνετικές συχνότητες, έδιωξε με κατάλληλο τρόπο και τους έλληνες πλατιούς δημοκρατικούς συμπαραστάτες, έπαιψε να μιλάει για φίμωση υψώνοντας σαν κεντρικό ζήτημα την ανύπαρκτη ιδιωτικοποίηση, έστησε ένα κύρια φιλοσυριζέικο πρόγραμμα και δελτίο ειδήσεων. Τελικά η ομάδα των «προστατών» μέσω της ΠΟΣΠΕΡΤ, άρχισε να διαπραγματεύεται με την κυβέρνηση το μέλλον της EPT και των υπαλ-

λήλων στη βάση της αισχρής αντι-EPT και αντεργατικής απόφασης του αλογένου από ΣΥΡΙΖΑ -ψευτοΚΚΕ ΣτΕ. Είναι φανερό ότι αυτή η διαπραγμάτευση θα οδηγήσει σε μια NEPIT στην οποία θα έχουν επιλεγεί τα πιο κνιτοσυρίζεικα από τη μια μεριά, και από την άλλη τα πιο φασιστοειδή στελέχη της ΝΔ, και των ΑΝΕΛ για να σχηματιστεί ο πολιτικό παντού αλλού στο κατ' εξοχήν κράτος (στρατός, αστυνομία, δικαστήρια, κρατική τηλεόραση) το νέο φαιο-«κόκκινο» ιδεολογικό μέτωπο.

Τα ανάλογα βλέπουμε να ξεκινάνε τώρα στους τρεις νέους διωκόμενους κλάδους.

Οι «λύκοι» κατά της δημοτικής αστυνομίας και των σχολικών φυλάκων

Βλέπουμε καταρχήν να καταργείται η δημοτική αστυνομία μέσα σε μια νύχτα με τον ίδιο πραξικοπηματικό τρόπο με τον οποίο καταργήθηκε η EPT. Μόνο που δεν θα υπάρξει μια νέα δημοτική αστυνομία, όπως έγινε με την EPT. Η δημοτική αστυνομία διαλύεται. Και διαλύεται γιατί αυτή ήταν η αληθινή θέληση του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και του ψευτοΚΚΕ. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν το είπε αυτό ποτέ ανοιχτά, αλλά και ο πιο άσχετος με τα δημοτικά ζητήματα θα καταλάβει ότι αυτό εννοούσε όταν πριν λίγους μήνες η παράταξή του στο δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας έβαλε 6 αρχειακά σημεία λειτουργίας της Δημοτικής Αστυνομίας που ουσιαστικά αναφούσαν την ίδια την ύπαρξή της. Πρόκειται για τα εξής (Αυγή, 8/2/2013):

«1. Η λειτουργία της Δημοτικής Αστυνομίας σύμφωνα με τον νόμο 3731/2008 να περιοριστεί αυστηρά στο πλαίσιο λειτουργίας των ΟΤΑ ως καθαρά δημοτικής υπηρεσίας. 2. Να μην εμπλέκεται η Δημοτική Αστυνομία σε δράσεις καταστολής, διώξεις και ανακριτικές ενέργειες. 3. Να ακυρωθεί το μνημόνιο συνεργασίας δημοτικής αστυνομίας και ΕΛ.ΑΣ., που συνυπέγραψαν Μπακογιάννη και Βουλγαράκης. 4. Να μη στεγάζεται η ΕΛ.ΑΣ. μέσα στη Δημοτική Αστυνομία και να μην υπάρχει καμία συνέργεια Δημοτικής Αστυνομίας και ΕΛ.ΑΣ. 5. Να επαναρρυθμιστεί το υπαίθριο εμπόριο λαμβάνοντας υπόψη τις σημεινές συνθήκες μεγάλης φτώχειας, και να αφαιρεθεί από τα καθήκοντα της Δημοτικής Αστυνομίας η αρμοδιότητα ελέγχου της νομιμότητάς του. 6. Η Δημοτική Αστυνομία χρειάζεται εκδημοκρατισμό στη λειτουργία της και διάλυση των θυλάκων φασιστικής νοοτροπίας.»

Τα 5 πρώτα σημεία σημαίνουν ότι η δημοτική αστυνομία δεν θα έχει καθήκοντα αστυνόμευσης, δηλαδή δεν θα είναι αστυνομία. Ο ΣΥΡΙΖΑ, όπως και το ψευτοΚΚΕ δεν θέλουν τη δημοτική αστυνομία γιατί αυτή είναι μια αστυνομία ιδιαίτερα ισχυρή στους δύο μεγαλύτερους Δήμους της χώρας, Αθήνα και Πειραιά, οι οποίοι δεν βρέθηκαν ποτέ στα χέρια του σοσιαλφασισμού και του φασισμού αλλά των μισοδημοκρατικών στη στελεχική μάχα τους κομμάτων της ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Για αυτό η Δημοτική Αστυνομία, που σε επιμέρους ζητήματα διώ-

ξεων συνεργάζεται με την ΕΛΑΣ, είναι μια αστυνομία με απείρως πιο μικρή φασιστική παράδοση και δεσμούς με τη ναζιστική συμμορία από ότι η πολύ φιλοχρυσουγίτικη, ιδιαίτερα στο μεσαίο της στελεχικό επίπεδο και στη βάση της ΕΛΑΣ. Κι όμως στο σημείο 6 ο ΣΥΡΙΖΑ κατηγορεί τη Δημοτική Αστυνομία για φασιστικούς θύλακες, την ώρα που δεν έχει κάνει καμιά κινητοποίηση ενάντια σε αυτό το φαινόμενο στην ΕΛΑΣ, όπου μάλιστα εκπρόσωποι του σαν τη Δούρου δεν διστάζουν να διαδηλώσουν μαζί με την αστυνομία (ΠΟΑΣΥ) διπλά στον Κασιδιάρη (δες ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ για την κλιμάκωση της ναζιστικής βίας με την ανοιχτή επίθεση της «XA» στους μικροπληρωτές <http://www.oakke.gr/na480/480mikropolites.htm>, και άρθρο στη Νέα Ανατολή «ΣΥΡΙΖΑ: Ανοιχτά με τους ΑΝΕΛ, μουλωχτά με τους ναζίδες <http://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/141>»).

και προστασίας, έχει και η κατάργηση των δημοτικών φυλάκων των σχολείων. Με αυτούς δεν τα πάει επίσης καθόλου καλά ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ γιατί είναι πάγια θέση τους ότι οι Δήμοι δεν πρέπει να ανακατεύονται σε ένα χώρο εκπαίδευσης όπου σε γενικές γραμμές αυτά τα κόμματα έχουν τη μεγαλύτερη εξουσία στο εσωτερικό του μέσω της ΟΛΜΕ και των αντίστοιχων οργάνων συνδιοίκησης, δηλαδή μέσα από τις ενώσεις και ομοσπονδίες συλλόγων γονέων και κηδεμόνων, και μέσα από τις καταλήψεις-μπούκες από τα έξω. Ένα από τα καθήκοντα που είχε αναθέσει το κράτος στο σχολικό φύλακα ήταν να ελέγχει την είσοδο όσων απέξει δεν είχαν σχέση με τη σχολική δραστηριότητα. Σίγουρα αυτή η απασχόληση θα προκαλούσε προβλήματα όταν οι συριζοκνίτες άφηναν τα εργμενά σχολεία των άμαζων καταλήψεων στα χέρια του απέξω λούμπεν.

Γενικά σήμερα όχι μόνο σε ότι αφορά τη δημοτική αστυνομία και σε ότι αφορά τους φυλάκες, αλλά νομίζουμε και από γενικότερη πολιτική άποψη οι κνιτοσυνασπισμαίοι θέλουν αδυνάτισμα των Δήμων και ενίσχυση του κεντρικού κράτους. Γιατί αποδείχθηκε ότι στους Δήμους δεν καταφέρνουν εύκολα να αποκτήσουν πλειοψηφική δύναμη, επειδή οι πολίτες είναι πιο κοντά στα δημοτικά ζητήματα, (δες δήμους Αθήνας-Θεσσαλονίκης). Αντίθετα στην κεντρική πολιτική σκηνή όπου σήμερα πια με την καταστροφική δημαγωγία και όπου τα αληθινά γεγονότα είναι κρυμμένα πίσω από αυτήν την κεντρική σκηνή, τα σοσιαλφαστικά και φασιστικά κόμματα είναι ήδη πλειοψηφική δύναμη.

Έτσι μπορούμε να εξηγήσουμε την επίθεση των τραμπούκων του Μπαλασόπουλου στο δήμαρχο της Αθήνας Καμίνη την ώρα ακριβώς που αυτός υπεράσπιζε την ανάγκη για δημοτική αστυνομία. Έτσι εξηγείται επίσης και το ότι πέρασε το κομμάτι του νέου νομοσχεδίου για του Δήμους σύμφωνα με το οποίο το Υπουργείο Οικονομικών με το Παρατηρητήριο αξιολόγησης και ελέγχου των ΟΤΑ θα ελέγχει σε πολύ μεγάλο βαθμό τους προϋπολογισμούς των Δήμων, ελαττώντας αποφασιστικά τη διοικητική τους αυτοτέλεια.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΗΣ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΒΑΡΙΑΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΚΡΙΒΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Η βαριά βιομηχανία που είναι η βάση για την ύπαρξη της χώρας μας σαν μιας σύγχρονης, ανεξάρτητης και προοδευμένης χώρας με ένα λαό με κάπως ψηλό βιοτικό επίπεδο, βρίσκεται κυριολεκτικά στο χείλος του γκρεμού. Αιτία το συστηματικό σαμποτάζ της από τα 6 κόμματα και τη ναζιστική συμμορία που θέλουν να την παραδώσουν στο ρωσοκινεζικό άξονα που ήδη την αγοράραζει τζάμπα.

Κορυφή της βαριάς βιομηχανίας είναι η χαλυβουργία. Χωρίς χάλυβα δεν υπάρχει στοιχειωδώς οικονομικά και πολιτικά ανεξάρτητη ανάπτυξη μιας χώρας.

Στην Ελλάδα η χαλυβουργία για χρόνια τώρα υπονομεύεται από τους πράκτορες του σοσιαλιμπεριαλισμού. Η δολοφονία από τη «17 Νοέμβρη» του Αγγελόπουλου, τον οποίο νωρίτερα είχε πολιτικά αδυνατίσει μέσα από παρατεταμένες απεργίες το ψευτοΚΚΕ, είχε σαν αποτέλεσμα να παγώσουν οι υψηλάμινοι της Χαλυβουργικής. Και πρόσφατα μετά από 9 μήνες μιας απεργίας ενάντια σε κάθε οικονομική παραγωγική λογική, που την πραγματοποιούσε τελικά χωρίς την πραγματική πλειοψηφική θέληση των εργαζομένων το ψευτοΚΚΕ, η Ελληνική Χαλυβουργία βρίσκεται και αυτή στο χείλος του γκρεμού. Και οι τρεις ελληνικές χαλυβουργίες, οι δύο προαναφερθείσες και η Σιδενόρ, αυτή τη στιγμή είναι προ του οριστικού κλεισίματος. Η κατάστασή τους αποτυπώνεται στον παρακάτω πίνακα που δείχνει τη συνολική παραγωγή χάλυβα σε χιλιάδες τόνους στη χώρα μας πριν και μετά την κρίση.

Έτος	2007	2011	2012
Εγχώρια αγορά	2105	625	365
Εξαγωγές	395	985	685
Σύνολο	2500	1600	1050

Λόγω της κατακόρυφης καταστροφικής πτώσης της οικοδομής και του κατασκευαστικού τομέα μέσω της υπερφορολόγησης και του σαμποταριστικού παγώματος (και με το επιλεκτικό υπέρ του Μπόμπολα κίνημα «δεν πληρώνω») των μεγάλων οδικών έργων, «η ζήτηση στην Ελλάδα για χαλυβουργικά προϊόντα το 2013 θα πέσει κάτω από τους 300.000 τόνους, θα επιστρέψει δηλαδή στα επίπεδα της δεκαετίας του 1950» !!! (Βήμα, 7-7). Παρόλο που την ίδια στιγμή «η παραγωγική ικανότητα των ελληνικών χαλυβουργιών προσεγγίζει τους 4 εκατομμύρια τόνους» (στο ίδιο). Γίνεται έτσι αντιληπτό ότι οι χαλυβουργίες στη χώρα μας, που είναι γενικά πολύ σύγχρονες, υπολειτουργούν κατά 75% σε σχέ-

ση με τις πραγματικές τους δυνατότητες. Το εργοστάσιο της Χαλυβουργίας Ελλάδος στον Ασπρόπυργο βρίσκεται ήδη σε καθεστώς ψυχρής εφεδρείας. «Ψυχρή εφεδρεία» σημαίνει ότι το χαλυβουργείο οπου λιώνει το σκραπ έχει πάψει να λειτουργεί. Απλά γίνονται εργασίες συντήρησης και διορθώσεις, ώστε να είναι σε θέση οι φουρνοί να επαναλειτουργήσουν άμεσα. Σε καθεστώς ψυχρής εφεδρείας βρίσκοταν και το εργοστάσιο της Χαλυβουργικής στην Ελευσίνα, το οποίο πρόσφατα έβαλε πάλι μπροστά. Ούτε όμως και στη Σιδενόρ οι συνθήκες είναι καλύτερες. Τα εργοστάσια σε Θεσσαλονίκη και Βόλο (Sovel) λειτουργούν λίγες ημέρες την εβδομάδα, ενώ το Μάρτιο η μονάδα της Sovel είχε τεθεί σε διαθεσιμότητα.

Αυτή η κατάσταση δεν οφείλεται μόνο στην πτώση της εσωτερικής ζήτησης, δηλαδή στην πτώση της οικοδομής και του κατασκευαστικού τομέα. Οφείλεται και σε ένα ειδικό σαμποτάζ της παραγωγής που είναι έτσι φτιαγμένο ώστε να σκοτώνει και τις εξαγωγές.

Ήταν λογικό μετά την κατακόρυφη πτώση της εσωτερικής ζήτησης οι χαλυβουργίες να στραφούν στις εξαγωγές. Για να μπορέσει ένα προϊόν μη μονοπωλιακό να σταθεί στην παγκόσμια αγορά πρέπει να είναι στοιχειωδώς αντίστοιχο τόσο σε επίπεδο τιμής όσο και ποιότητας με τα ανταγωνιστικά του. Το 2011 τα χαλυβουργικά προϊόντα έφτασαν μεν στο μεγαλύτερο ποσό εξαγωγών και ήταν μαζί με τα προϊόντα αλουμινίου τα πρώτα σε αξία εξαγωγή μαγαθά της χώρας φθάνοντας τα

λιτική παραγωγικής καταστροφής και ταυτόχρονα υποδούλωσης της χώρας. Η αύξηση του ενεργειακού κόστους και της φορολογίας, είχε σαν αποτέλεσμα το κόστος των προϊόντων να εκτοξευτεί.

Το κόστος ηλεκτρικής ενέργειας αποτελεί το 35% του κόστους μεταποίησης των εγχώριων χαλυβουργιών και ανεβάζει κατά τουλάχιστον 10% το συνολικό κόστος παραγωγής για τα ελληνικά χαλυβουργικά προϊόντα σε σχέση με τις ανταγωνιστριες χώρες. Γιαυτό παρόλη τη δραστική και βίαιη μείωση των ελληνικών μισθών τα τελευταία χρόνια η παραγωγική βύθιση συνεχίστηκε. Οι ίδιοι οι αστοί παρατηρούν: «Το κόστος εργασίας από το 63,4% του βιομηχανικού κοστολογίου το 2008 υποχώρησε το 2012 στο 39,6% και το κόστος ενέργειας από το 26,5% εκτίναχθηκε στο 45,3%. Δηλαδή, ότι κερδίθηκε από τη μία πλευρά χάθηκε από την άλλη. Όλες οι θυσίες των εργαζομένων πήγαν στη ΔΕΗ και στο φυσικό αέριο...» (<http://www.euro2day.gr/specials/interviews/133/articles/756720/Article.aspx>).

Ενώ δηλαδή η πτώση των μισθών έπρεπε να μεταφραστεί σε πτώση της τιμής του προϊόντος και κατά συνέπεια να γίνεται έστω και με αυτόν το βάρβαρο τρόπο ανταγωνιστικό στην παγκόσμια αγορά, εν τούτοις με την πολιτική των ρωσόδουλων η τιμή αυτή εξακολουθεί να είναι πολύ υψηλή. Στον παρακάτω πίνακα βλέπουμε τις τιμές της ηλεκτρικής ενέργειας και του φυσικού αέριου που πληρώνει η βαριά βιομηχανία της χώρας μας σήμερα.

	Ηλεκτρική ενέργεια Ευρώ/μεγαβατώρα	Φυσικό αέριο Ευρώ/μεγαβατώρα
Ελλάδα	80	47
ΕΕ (μέση τιμή)	35	30-35

μ α -
ντικές
κ α ι
ότι το
κ ό -
στος
σ τ η
χώρα
μ ας,

ανάλογα με τον κλάδο, είναι από 30% έως και 100% υψηλότερο από εκείνο των ανταγωνιστών μας. Όμως και το κόστος του φυσικού αέριου για τη βιομηχανία είναι στη χώρα μας απαγορευτικό, 30-40% υψηλότερο από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο και μέχρι και 100% ακριβότερο από ορισμένους Ευρωπαίους ανταγωνιστές μας» (<http://www.newsbomb.gr/chrhma/story/324548>, 8-7). Στον παρακάτω πίνακα φαίνονται οι επιπτώσεις

Χώρα	Μεταβολή εξαγωγών της χώρας %
Ελλάδα	-41,8
Ιταλία	+64,4
Πορτογαλία	+16,5
Ισπανία	+21,3

αυτής της πολιτικής στις εξαγωγές στην Αλγερία το 2012 και για αντίστοιχες χώρες του ευρωπαϊκού νότου με κρίση.

Τα στοιχεία είναι από <http://www.energypress.gr/news/oikonomia,2-4>.

Μπροστά στον κίνδυνο να κλείσουν οι χαλυβουργίες στην Ευρώπη εν μέσω μια παγκόσμιας κρίσης στο βιομηχανικό αυτό κλάδο, η Ευρωπαϊκή Ένωση ζητά από τα κράτη-μέλη της «Να μειωθούν τα τιμολόγια ενέργειας σε ενεργοβόρες βιομηχανίες, όπως οι χαλυβουργίες, στο πλαίσιο μέτρων για τη στήριξη του κλάδου, που έχει υποστεί βαρύ πλήγμα από τη μείωση της ζήτησης και τα “λουκέτα” σε μονάδες παραγωγής. Το «σχέδιο δράσης για τον χάλυβα» που παρουσιάστηκε από τον αρμόδιο επίτροπο Αντόνιο Ταγιάνη, θέτει στόχο τη μείωση της γραφειοκρατίας, την ενίσχυση της καινοτομίας και τη μείωση του ενεργειακού κόστους για τον κλάδο, που διαμορφώνεται στο 40% του λειτουργικού κόστους» (<http://www.energypress.gr/news/timologia/Komision,11-6>). Η υπόλοιπη Ευρώπη δηλαδή φροντίζει να μην κλείσουν οι βιομηχανίες της, και αυτό όχι μόνο για τα κέρδη των καπιταλιστών αλλά και για την ύπαρξη αυτών των χωρών σαν προηγμένων βιομηχανικών. Αντίθετα η «επαναστατική» Ελλάδα, στην πραγματικότητα η πιο πολιτικά καθυστερημένη χώρα της Ευρώπης, κάνει ότι μπορεί για να κλείσει τις δικές της, οδηγώντας στην ανεργία νέες χιλιάδες βιομηχανικών εργατών και τη χώρα σε απόλυτη εξαθλίωση.

Τα παραπάνω μέτρα είχαν άμεσα αποτελέσματα που αποτυπώνονται στους ισολογισμούς των βιομηχανιών, που φαίνονται στον παρακάτω πίνακα.

μπορεί σε ένα εργοστάσιο να του επιτρέψει μέσα σε συνθήκες κρίσης και αύξησης των τιμών της ενέργειας να επιβιώσει.

Όταν δεν επαρκούν για το κλείσιμο των εργοστασίων οι ψηλές τιμές της ενέργειας (δες πχ Σέλμαν), η υπερφορόλογηση και το σαμποτάρισμα του τεχνολογικού εκσυγχρονισμού, επειδή η αντιμαρξιστική ψευτοαριστερά για να τα αποτελείσει χρησιμοποιώντας δίθενε εργατικά «ταξικά» επιχειρήματα. Το βασικό σύνθημα αυτού του είδους σαμποτάζ είναι το «καμιά απόλυτη, καμιά μείωση μισθών, όποιος και αν είναι ο όγκος της παραγωγής και όποιο να είναι το κόστος παραγωγής της βιομηχανίας».

Όταν αυτό το σύνθημα, την ώρα που έχει συντριβεί και η εσωτερική ζήτηση και οι εξαγωγές, μετατραπεί σε απεργία διαρκείας τότε έχουμε σίγουρο κλείσιμο του εργοστασίου. Όταν κλείνει το εργοστάσιο οι ψευτοαριστεροί λένε στους εργάτες ότι για αυτό φταίει ο καπιταλιστής γιατί, όπως λένε, αν ήθελε να το κρατήσει σε λειτουργία θα έβαζε νέα κεφάλαια από τα κέρδη που έχει συσσωρεύσει στο παρελθόν. Άλλα ποιο κεφάλαιο αποφασίζει να μειωθεί και μάλιστα αποφασίζει να μειώνεται ασταμάτητα επί χρόνια, όπως γίνεται στις χαλυβουργίες; Ούτε καν ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να ζει ένα εργοστάσιο όταν αυτό έχει διαρκώς ζημιές, γιατί το προϊόν του δεν μπορεί να καταναλωθεί σε τιμές που να καλύπτουν το κόστος παραγωγής, οπότε θα χρειάζεται να τρώει το όποιο παραγωγικό κεφαλαικό απόθεμα του έχει μείνει. Για αυτό ο Λένιν και το ΚΚΣΕ είχαν αποφασίσει στην περίοδο της Νέας Οικονομικής Πολιτικής (ΝΕΠ) να απολύνονται οι εργάτες που δεν ήταν χρειαζόμενοι στην παραγωγή ακριβώς για να μη βυθιστούν και κλείσουν τα εργοστάσια

PIZA την καταγγέλουν μετά βδελυγμίας σαν γραμμή ταξικής συνεργασίας και προδοσίας. Αυτό έγινε πριν λίγους μήνες όταν η ηγεσία της ΠΟΕΜ (Ομοσπονδίας Μετάλλου) έβαλε ζήτημα πάλης ενάντια στην ακριβή τιμή του

ρεύματος για τις χαλυβουργίες, το ψευτοΚΚΕ την κατήγγειλε ότι ζητάει προνόμια για το βιομήχανο (!) και συγκεκριμένα «σαν προσπάθεια να χρησιμοποιηθούν οι εργαζόμενοι σαν μέσο πίεσης για να εξασφαλιστούν νέα προνόμια για το βιομήχανο» (902.gr, 6/3/2013). Στην πραγματικότητα η δική τους είναι η γραμμή της πιο επαίσχυντης και εγκληματικής ταξικής συνεργασίας με τους πολύ μεγαλύτερους καπιταλιστές της Ρωσίας και της Κίνας που κλείνουν τα ελληνικά εργοστάσια για να εγκαταστήσουν εδώ τζάμπα αποικιοκρατικές οικονομικές και πολιτικές βάσεις. Η γραμμή του ψευτοΚΚΕ εναντίον κάθε αντιφασιστικού και αντιμπεριαλιστικού μετώπου αποδεικνύει όσο τίποτα άλλο τον πραγματικά προδοτικό για την εργατική τάξη και κομπραδόρικο φιλοϊμπεριαλιστικό χαρακτήρα του.

Πέρα από τον κομπραδόρικο χαρακτήρα τους τα 2 ψευτοαριστερά κόμματα (ψευτοΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ) δεν θέλουν γενικότερα την έρευνα των οικονομικών στοιχείων και τον οποιονδήποτε έλεγχο μιας επιχείρησης από τους εργάτες για να τους κρατούν στην αμάθεια και στην ταξική αμορφωσιά ώστε να μπορούν έτσι να τους ελέγχουν. Θέλουν να είναι οι σωτήρες και φυσικά τα νέα αφεντικά αν τα κόμματά τους έρθουν στην εξουσία. Άλλα δεν είναι μόνο αυτό. Ο έλεγχος της οικονομικής κατάστασης του εργοστασίου για παράδειγμα των χαλυβουργιών θα αποκαλύψει ότι το σημερινό κράτος με τη ρωσόδουλη ηγεσία του και με τα μέτρα που παίρνει σαμποτάρει επίσης την παραγωγή. Και τότε οι εργάτες θα βάλουν ζητήματα που έχουν να κάνουν με το κόστος της ηλεκτρικής ενέργειας, με το κόστος του φυσικού αερίου. Τότε θα ανακαλύψουν το τεράστιο σαμποτάζ που τα ίδια τα κόμματα έκαναν στη λιγνιτοπαραγωγή της χώρας εμποδίζοντας εργοστάσια που θα έκαιγαν λιγνίτη ή εμποδίζοντας υδροηλεκτρικά εργοστάσια που θα έριχναν το κόστος της κιλοβατώρας. Ταυτόχρονα θα ανακάλυπταν την απέραντη ενεργειακή ε-

ξάρτηση της χώρας από το πανάκριβο ρώσικο φυσικό αέριο. Έτσι η συνδικαλιστική τους πάλη θα έπαιρνε τη μορφή της πολιτικής πάλης ενάντια στο συνολικό καπιταλιστή που είναι το κράτος.

Αν λοιπόν δοθεί η πάλη όχι μόνο των εργατών της χαλυβουργίας αλλά όλης της εργατικής τάξης ενάντια στις σαμποταριστικά ψηλές τιμές της ενέργειας, στην υπερφορολόγηση και ενάντια στο σαμποτάρισμα του κάθε τεχνολογικού εκσυγχρονισμού των εργοστασίων, και αν τα βιομηχανικά κόστη γίνουν φυσιολογικά, τότε οι εργάτες πρέπει και μπορούν να απαιτήσουν αμέσως από την εργοδοσία την αύξηση του χρόνου εργασίας και των μισθών στα κανονικά επίπεδα και γενικά να δώσουν την οικονομική πάλη μέσα στο εργοστάσιο από θέση ισχύος. Αν η αύξηση του χρόνου εργασίας σημαίνει αύξηση των προσλήψεων, τότε οι εργαζόμενοι πρέπει να απαιτήσουν να επανασπορθηθούν πρώτα οι απολυμένοι συνάδελφοί τους.

Το πιο βασικό πάντως από στρατηγική άποψη στο να ζήσει ένα εργοστάσιο δεν είναι μόνο το να ζήσουν οι ίδιοι οι εργάτες ή η οικογένειά τους, αλλά να συνεχίσουν να υπάρχουν σαν εργάτες, σαν τάξη και να συνεχίσουν να υπάρχουν τα μέσα παραγωγής που είναι η υλική βάση, η αναγκαία προϋπόθεση της σοσιαλιστικής κοινωνίας και της σταθερής εργατικής εξουσίας. Άλλωστε πως μπορεί χωρίς εργοστάσια να συνεχιστεί η εργατική ταξική πάλη; Από εκεί θα υψωθούν οι εργάτες όταν θα έρθει η ώρα και θα μετατρέψουν τη συνδικαλιστική πάλη σε πολιτική πάλη για την κατάκτηση της εξουσίας. Τότε θα αποκτήσουν και τον έλεγχο της παραγωγής και θα είναι αφεντικά στα μέσα παραγωγής που πάνω τους θα χτιστεί η νέα κοινωνία.

Με αυτούς τους τρόπους λοιπόν η ξενόδουλη κυβέρνηση χτυπά από έξω και οι ψευτοαριστεροί από τα μέσα. Έτσι ενώνονται και οι δύο στο κοινό σαμποτάρισμα της παραγωγής και της καταστροφής.

Αλλά πάνω από όλα αυτό που χρειάζεται είναι η ανεξαρτησία των εργατών από τα κόμματα της ψευτοαριστεράς. Η ΟΑΚΚΕ είναι εδώ για να διαφωτίσει αυτήν την πάλη και για να την οργανώσει.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΥΡΙΖΑ

συνέχεια από τη σελ. 2

γκαία στο βαθμό που οι Σαμαράς-Βενιζέλος δεν θα μπορούν να σταθούν στην εξουσία μέσα σε συνθήκες της αυξανόμενης φτώχειας και εξαθλίωσης που φέρνει η καταστροφή της παραγωγικής βάσης της χώρας η οποία διεξάγεται με μεγαλύτερη ένταση σήμερα. Η κτηνώδης δόση και βλακώδης πολιτικά και οικονομικά εμπιπλήσιαν διακρίνουν βέβαια-αυτή την πολιτική του σαμποτάζ και που αντιρροπίζουνται συνέπειες της με μέτρα πείνας του λαούδινει το πιο ισχυρό άλλοθιστούς ρω-

συνέχεια στη σελ. 11

Πως δούλευε τις «ανοιχτές συνελεύσεις» το μαύρο μέτωπο της απεργοσπασίας, της φίμωσης και της υφαρπαγής της EPT με επικεφαλής τον ΣΥΡΙΖΑ

Παρεμβάσεις των ΟΑΚΚιτών σε αυτό το επίπεδο

Από την πρώτη μέρα του διαγγέλματος του φασιστικού κλεισίμα τος της EPT και της κατάληψης του ραδιομεγάρου από τους εργαζόμενους εκεί, η ΟΑΚΚΕ εκτίμησε ότι η διάλυση της EPT είναι πρώτα και κύρια ένα τεράστιο δημοκρατικό ζήτημα που η ωμότητα του εκφράστηκε από την ξαφνική, εντελώς απροειδοποίητη απόλυτη 2600 εργαζομένων με ένα τηλεοπτικό διάγγελμα. Έτσι, βρέθηκε εκεί στον προαύλιο χώρο για να ενώσει τη φωνή της με τους χιλιάδες δημοκράτες που από όλη τη χώρα βρίσκονταν εκεί κάθε μέρα. Κάτω από το πανό της «ΤΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΗΣ EPT ΔΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ» ήταν καθημερινά οι σύντροφοι και οι φίλοι της οργάνωσης.

Η συγκέντρωση του κόσμου ξεκινούσε συνήθως μετά τις 6 το απόγευμα. Η αυλή και τα κάγκελα της αυλής γέμισαν από τα πανό των σοσιαλφασιστικών κομμάτων και οργανώσεων και σωματείων που συνήθως ελέγχουν αυτά τα κόμματα. Αυτά κάνανε πολύ θόρυβο εκεί αλλά τα συνθήματα και η γραμμή τους καθόλου δεν βοήθαγαν στο κεντρικό αίτημα του αγώνα για δημοκρατία. Δηλαδή αντί να λένε «όχι στη φίμωση και στη λογοκρισία» λέγανε «όχι στις απολύσεις» αλλά με τον τρόπο που λένε να γίνουν άλλες 100.000 ή 1.000.000 νέες προσλήψεις στο δημόσιο. Δηλαδή δεν υπερασπίζουν καν τους ανθρώπους που θα καταστραφούν αν απολυθούν μέσα στην ανεργία αλλά υπερασπίζουν το «όλα στο δημόσιο», «όλοι δημόσιοι υπάλληλοι». Στην ουσία με τα συνθήματα και την ίδια την παρουσία τους εκεί συκοφαντούσαν τον αγώνα των εργαζομένων της EPT, γιατί τον παρουσίαζαν σαν κομματικό, υποταγμένο σε κόμματα που έχουν την αντιπαθητική στο λαό πολιτική της αποθέωσης της κρατικής γραφειοκρατικής σαπίλας, σπατάλης και λούφας.

Το κάνανε επίτηδες μάλιστα να κουνάνε όλες τις ώρες τις σημαίες τους μπροστά στις κάμερες, ακόμα και στις μαζικές συναυλίες για να καπελώνουν και να εκθέτουν πολιτικά και να στενεύουν τον αγώνα. Έτσι μπορούσε να δει κανείς το ΠΑΜΕ με καριά 50ρια μέλη του που εναλλάσσονταν σε βάρδιες και με κάθε μέλος του να κρατά μια σημαία του και να είναι κάθε βράδυ εκεί μπροστά στις κάμερες στην είσοδο του ραδιομεγάρου μαζί με το ΕΠΑΜ, τη φαινούσαν «κόκκινη» οργάνωση του Καζάκη. Αυτό το ΕΠΑΜ ξεπέρασε κάθε όριο καπελώματος του αγώνα των εργαζομένων αναρτώντας πανό στην μπροστινή όψη του μεγάρου καθώς και πανό στην είσοδό του. Θα νόμιζε κανείς ότι πρόκειται για το δεύτερο κόμμα της χώρας. Μάλιστα τα μέλη του είχαν και το ρόλο περιφρούρησης που τους είχε δοθεί, όπως δήλωναν τα ίδια, από την ΠΟΣΠΕΡΤ. Αν και πανό του ΣΥΡΙΖΑ ή συνιστώσών του βρίσκονταν διάσπαρτα στην αυλή, κάτω από αυτά υπήρχε πάντα ελάχιστος κόσμος. Μόνο το βράδυ μαζί με τους παραπάνω, εμφανίζονταν λίγα μέλη του να κρατούν σημαίες μπροστά στην είσοδο της EPT. Εκεί βρισκόταν η εξέδρα στην οποία γίνονταν οι εκδηλώσεις των εργαζομένων που αναμεταδίδονταν από την τηλεόραση και το ραδιόφωνο (κυρίως μέσω ίντερνετ).

Αυτή η πολιτική ζημιά στη μαζικότητα του αγώνα σταμάτησε ξαφνικά. Και σταμάτησε όχι γιατί ξαφνικά αποφάσισαν

αυτοί που προβόκαραν τον αγώνα να γίνουν πιο διακριτικοί πολιτικά, αλλά γιατί αποφάσισαν να μειωθεί αριθμητικά κάθε συμπαράσταση, και να πέσουν οι αγωνιζόμενοι εργαζόμενοι της EPT στην απελπιστική αίσθηση της απομόνωσης.

Αυτό άρχισε το βράδυ της ανακοίνωσης της απόφασης του ΣΤΕ οπότε το ΠΑΜΕ εξαφανίστηκε ξαφνικά εντελώς από το προσκήνιο, το ίδιο και οι σημαίες του ΣΥΡΙΖΑ και το ΕΠΑΜ του Καζάκη μάζεψε ότι είχε από την είσοδο και εξαφανίστηκε επίσης και από την περιφρούρηση αλλά παρέμεινε σε ένα μέρος της αυλής. ΠΟΣΠΕΡΤ και ΣΥΡΙΖΑ χαρακτήρισαν την επαίσχυντη απόφαση του ΣΤΕ σαν μια πρώτη νίκη. ΕΠΑΜ και ψευτοΚΚΕ αναγνώρισαν σε αυτή την απόφαση ότι τάχα επιβάλλει την ανοιχτή EPT, και τη χτύπησαν μόνο στο σκέλος που αφορά την έγκριση των απολύσεων του προσωπικού της EPT. Παρά τις διαφοροποίησεις τους όλοι μαζί ταυτόχρονα με την ανακοίνωση της ΠΟΣΠΕΡΤ περί δήθεν «πρώτης νίκης» απέσυραν τα μέλη τους από το προαύλιο. Αυτό ξεγέλασε τον πολύ κόσμο των συμπαραστατών που νόμισε ότι οι εργαζόμενοι είχαν χοντρικά κερδίσει.

Από την ημέρα εκείνη η παρουσία όλου αυτού του κόσμου ήταν σαφέστατα ελαττωμένη και μέρα με τη μέρα μηδενίστηκε γιατί οι ανθρωποι αυτών των κομμάτων, οι άνθρωποι της προδοσίας πιάσανε και από μέσα όλα τα συνδικαλιστικά πόστα και στένεψαν και στέγνωσαν πολιτικά το πρόγραμμα της EPT και κυρίως κόψανε κάθε ενθουσιασμό και κάθε παθιασμένο και ειλικρινές κάλεσμα συμπαράστασης και μέσα στη χώρα και κυρίως διεθνώς. Η ΟΑΚΚΕ μετά την απόφαση του ΣΤΕ μοίρασε μια ανακοίνωση (που αναρτήσαμε και στο διαδίκτυο) πλατεία στο λαό και ιδιαίτερα στους εργαζόμενους της EPT.

Η ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΩΝ ΕΡΓΑΛΕΙΟ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ EPT

Ταυτόχρονα με την παρουσία μας στο προαύλιο και την προπαγάνδηση των θέσεών μας κάποιοι σύντροφοί μας έπαιρναν μέρος σε μια ανοιχτή συνέλευση που διεξάγονταν στο πάρκινγκ του μεγάρου. Τη συνέλευση αυτή τη διοργάνωναν οι σοσιαλφασιστικές παρατάξεις, και βασικά ο ΣΥΡΙΖΑ, όπως φάνηκε σε κρίσιμες στιγμές από τους πρωτοποθετημένους συντονιστές. Αυτοί που συμμετείχαν ήταν ωστόσο περισσότερο άτομα που κινούνταν στον πλατύτερο αναρχικό χώρῳ

καθώς και κάποιοι ανεξάρτητοι. Την πρώτη μέρα η συνέλευση αυτή είχε περίπου 150 άτομα, τη δεύτερη 300 άτομα, ενώ την τρίτη κατά σειρά μέρα έφτασε τα 500 άτομα. Το βασικότερο θέμα που μπήκε για συζήτηση από την πρώτη ως την τελευταία στιγμή ήταν η δημιουργία επιπροπών με βασικό σκοπό τη «συνδιαμόρφωση» του τηλεοπτικού προγράμματος που εξέπεμπαν οι εργαζόμενοι της EPT. Βασικός στόχος ήταν πάντα να αναδειχτούν θέματα που είχαν να κάνουν με την κράτηση του αναρχικού Σακκά ή με την προβολή κινημάτων στα οποία συμμετείχαν οι αναρχικοί από τα δάφορα ψευτοκινήματα που φτιάχνει ο ΣΥΡΙΖΑ και στα οποία χρησιμοποιεί τους αναρχικούς σαν πολιορκητικό κριό. Σε γενικές γραμμές οι αναρχικοί θεωρούσαν ότι εφόσον συμπαραστέκονται στον αγώνα των εργαζόμενων μπορούσαν να απαιτήσουν-έτσι ακριβώς το διατύπωναν-τη συνδιαμόρφωση του προγράμματος της EPT. Οι τοποθετήσεις των συντρόφων μας καθώς και των ανεξάρτητων που ήταν εκεί, είχαν να κάνουν με το ότι οι εργαζόμενοι που μάλιστα κινδυνεύουν τώρα με απόλυτη πρέπει να έχουν τον πρώτο και αποφασιστικό λόγο στο κίνημα τους και όχι οποιοιδήποτε συμπαραστάτες.

Θα πρέπει να τονίσουμε ότι η συζήτηση είχε μια επίφαση δημοκρατίας που μπέρδευε τον κόσμο και νόμιζε ότι μια τέτοια συνέλευση ήταν δημοκρατική. Δηλαδή ο ομιλητής δεν διακοπόταν ότι και αν έλεγε, αλλά οι αποφάσεις ήταν προειλημμένες. Χαρακτηριστικά, πρωθήτηκε ένα κείμενο θέσεων που έκφραζε τη θέση του ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή επέμβαση στο πρόγραμμα της EPT με την εξής μέθοδο: Οι τοποθετήσεις ήταν τόσες πολλές ώστε στο τέλος λόγω του προχωρημένου της ώρας έμειναν ελάχιστοι που οι περισσότεροι, όπως αποδείχτηκε, ήξεραν τι θέλανε.

Οι σύντροφοί μας την επόμενη τοποθετήθηκαν ότι δεν μπορεί αυτό το κείμενο να εκφράζει τη συνέλευση αφού πολλοί συμμετέχοντες είχαν εκφράσει διαφορετικές απόψεις και η συνέλευση δεν ήταν συνέλευση αλλά απλά μια ελεύθερη συγκέντρωση ανθρώπων που δεν έχει κανένα απολύτως δεσμευτικό χαρακτήρα, καμία συγκρότηση σε σώμα, και κανέναν περιορισμό απαρτίας οπότε δεν μπορούσε να παίρνει αποφάσεις. Παρόλα αυτά το κείμενο αυτό, που ήταν στην πραγματικότητα ένα παλιόχαρτο, διακινήθηκε σαν απόφαση της Συνέλευσης και έδωσε στο ΣΥΡΙΖΑ (δηλαδή στους ανθρώπους του μέσα στη EPT) τη δυνατότητα να επέμβει σε ζητήματα προγράμματος και μάλιστα να οργανώσει και συζητήσεις με τύπους του «κινήματος» και χωρίς ελευθερία τοποθετήσεων στο περιορισμένο κοινό που τις παρακολουθούσε και που μπορούσε μόνο ερωτήσεις να κάνει. Αυτό το κείμενο διαβάστηκε και από το ραδιόφωνο της EPT ορισμένες φορές. Αυτό ήταν το καπέλο του ΣΥΡΙΖΑ, που είχε δοκιμαστεί με μεγάλη επιτυχία στους αγανακτισμένους του Συντάγματος. Και εκεί μιλούσαν οι πάντες

και τελικά γινόταν ότι ήθελαν οι συντονιστές, δηλαδή οι άνθρωποι του ΣΥΡΙΖΑ.

Είναι γεγονός πάντως ότι υπήρξαν εκεί και αρκετές καλές τοποθετήσεις οι οποίες αναδείκνυαν μια εμπειρία από τους Αγανακτισμένους του Συντάγματος με βασική θέση ότι τότε όλο αυτό ήταν ένα καπέλο του ΣΥΡΙΖΑ το οποίο και δεν πρέπει να ξαναγίνει αποδεκτό.

Την τρίτη μέρα, που ήταν και η μαζικότερη από πλευράς συμμετοχής, και ενώ συζητούσαν το επίμαχο θέμα της «συνδιαμόρφωσης» του προγράμματος της EPT, ήρθε λαχανιασμένο από μέσα από την EPT ένα μέλος της Συνέλευσης -που έπαιζε ρόλο συντονιστή προηγούμενα και ή

ντράπανε στη Στάη ήταν επειδή αυτή ήταν η βασική παρουσιάστρια του βασικού δελτίου της EPT στις 9 μμ. Το δελτίο ειδήσεων είναι η πολιτική κορωνίδα ενός οποιουδήποτε ειδησεογραφικού μέσου. Είναι η συνώφιση της πολιτικής του γραμμής. Αυτή τη γραμμή ήθελε πάνω από όλα να ανατρέψει η συμμορία Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη και αυτήν ήθελαν να ανατρέψουν εδώ και πολλά χρόνια όλες οι ρώσικες ηγεσίες. Η EPT με εξαίρεση τα ύψιστα εθνικά ζητήματα, δηλαδή τη ρώσικη γραμμή στα εθνοσοβινιστικά μακεδονικά, ελληνοτουρκικά κλπ, κινείται στα φιλοευρωπαϊκά πλαίσια. Αυτό το βλέπει κανείς και στις συνεντεύξεις της Στάη με γενικά φιλοευρωπαϊκά πολιτικά στελέχη, διανοούμενους κλπ. Η Στάη είναι και ενσάρκωση του παπαδρεϊκού ΠΑΣΟΚ και εκπρόσωπος μια ιστορίας μακρόχρονης κομματικής επέμβασης στα ΜΜΕ, αλλά και ποιοι δεν έχουν υπηρετήσει αυτήν την κομματοκρατία. Απλά οι κνιτοειδείς το έχουν κάνει αυτό καλυμμένα. Αυτοί μάλιστα έχουν υποστηρίξει όσο κανείς το διεφθαρμένο γραφειοκρατικό κράτος, αλλά απλά θέλανε να είναι στη θέση του ΠΑΣΟΚ, δηλαδή να έχουν όλη την εξουσία δικιά τους.

Το βασικό είναι ότι οι ρώσοι ποτέ δεν κάνανε ότι θέλουν στη EPT όπως δεν μπορούν και στα περισσότερα ιδιωτικά κανάλια. Δεν μπορούσαν να το πετύχουν στα ιδιωτικά κανάλια γιατί δεν ελέγχουν πολιτικά το κεφάλαιο του τηλεοπτικού Τύπου όπως δεν μπορούσαν ως χθες σε όλη σχεδόν την ιδιωτική οικονομία. Από τη άλλη δεν μπορούσαν να ελέγχουν και την EPT γιατί δεν ήταν εύκολο να εξοντώσουν έμπειρους δημοσιογράφους που είχαν δημοσιοπαλληλική μονιμότητα αλλά και συχνά αρκετό δημοσιογραφικό κύρος. Γι αυτό κάνανε το πραξικόπημα στις 11 του Ιούνη. Και παρόλο το πραξικόπημα έμεινε στην αρχή το παλιό επιτελείο των ειδήσεων. Αυτό το επιτελείο το διώχανε οι κνιτο-συνασπιμαίοι από τα μέσα μόλις έγινε το πραξικόπημα Σαμαρά. Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι την ίδια ώρα που κόψανε τη Στάη στον αέρα στις 9 το βράδυ στις 11 του Ιούνη στις ειδήσεις την ίδια εκείνη ώρα μπήκε στην αίθουσα των ειδήσεων η υποψήφια με την παράταξη του ψευτοΚΚΕ στις τελευταίες εκλογές της ΕΣΗΕΑ και παρουσιάστρια της EPT Χρύσα Ρουμελιώτη και σήκωσε τη Στάη από το τραπέζι των ειδήσεων με τον πιο άκομψο τρόπο. Αυτή δεν έγινε αντιληπτή σαν κίνηση πολιτικής βίας γιατί συμμετείχαν σε αυτήν και άλλοι παρουσιαστές που ήταν δημοκράτες αλλά πέσανε στην παγίδα των υποψήφιων πραξικοπηματών καταληψιών. Τις επόμενες μέρες έγινε μάχη ανάμεσα στα παλιά και νέα επιτελεία των ειδήσεων και στο τέλος όλα δείχνουν ότι το παλιό επιτελείο, το καθαιρέμενο από το Σαμαρά έχασε τη μάχη. Τις συνελεύσεις των συμπαραστατών τις στήσανε οι ρώσοι για να πιέσουν και να απειλήσουν με εισβολή το παλιό δημοσιογραφικό απαράτ και να δώσουν στους μέσα την ευκαιρία να το διώξουν. Δηλαδή οι μέσα κάνανε δύο πράγματα : 1. πήρανε το πρόγραμμα στα χέρια τους και 2. σταμάτησαν τη πανευρωπαϊκή κινητοποίηση των άλλων δημόσιων ΜΜΕ της Ευρώπης αφήνοντας το βαρύ πυροβολικό της EBU μόνο του. Και τις δύο νίκες τις πήρανε με τη θεωρία «Κύριος εχθρός η

Ευρώπη κα το μνημόνιο. Κάτω η μνημονιακή Στάη, η μνημονιακή EPT και το επιτελείο των ειδήσεων, κάτω η μνημονιακή Ευρώπη, οπότε κάτω και οι ευρωπαϊκές κρατικές τηλεοράσεις». Το δεύτερο δεν το είπαν ποτέ καθαρά αλλά το κάνανε.

Μόλις έγινε η βρωμοδουλεία οι αναρχικοί δεν είχαν τίποτα άλλο να κάνουν και τα αφεντικά τους, τους έδιωξαν με τον τρόπο που ξέρουν. Τους στέρησαν δηλαδή κάθε αντικείμενο δράσης και τους απογοήτευσαν. Αυτή η απογοήτευση εκφράστηκε την επόμενη μέρα που η συνέλευση ξαναπήγε στο πάρκινγκ, αλλά, και είναι χαρακτηριστικό αυτό, τώρα στο πάρκινγκ άρχισαν να μπαίνουν και αυτοκίνητα, ενώ τις προηγούμενες μέρες ήταν κλειστό καθώς οι από μέσα είχαν εγκαταστήσει ηχητικά συστήματα κλπ. Γινόταν φανερό ότι ο ρόλος των αναρχικών γινόταν όλο και λιγότερο σημαντικός γι' αυτούς που τους χρησιμοποιούσαν.

Μόλις η συνέλευση έγινε άμαζη και πρακτικά ανύπαρκτη, η ΠΟΣΠΕΡΤ έβαλε σε εφαρμογή τις «αποφάσεις της» και διοργάνωσε τρεις συζητήσεις μπροστά στην είσοδο της EPT. Η δεύτερη από αυτές ήταν αρκετά μαζική. Το θέμα της ήταν «η ποινικοποίηση των κοινωνικών αγώνων». Εκεί ήταν καλεσμένοι δύο εργαζόμενοι της EPT και ο νομικός σύμβουλος της ΠΟΣΠΕΡΤ, ο γραμματέας της ΟΛΜΕ, ένας από την επιτροπή ενάντια στα μεταλλεία χρυσού της Χαλκιδικής και ένας από την επιτροπή αγώνα της Κερατέας. Με εξαίρεση τον ένα εργαζόμενο σαν τεχνικό στην EPT, τον Μιχαλίστη που αναφέρθηκε στο δημοκρατικό ζήτημα του αγώνα των εργαζομένων στην EPT και στη γιγαντιαία βοήθεια από τη δημοκρατική Ευρώπη, όλοι οι υπόλοιποι κινήθηκαν απόλυτα στη γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ. Τότε παρενέβη με τέσσερεις ερωτήσεις του ένας σύντροφός μας. Στην πρώτη από αυτές αποκάλυψε την αντιευρωπαϊκή γραμμή της ΠΟΣΠΕΡΤ. Τη οποία κατέβασε το πανώ από την κεντρική όψη του κτηρίου που έγραφε «THANK YOU EUROPE» και αν και η εκπρόσωπος της ΠΟΣΠΕΡΤ υποσχέθηκε ότι θα ξαναπτεί, δεν έχει μπει μέχρι σήμερα (και κατά τα φαινόμενα δεν πρόκειται να μπει ποτέ!). Στη δεύτερη από αυτές αναφέρθηκε στην απόφαση της ΠΟΣΠΕΡΤ να πάει στο ΣτΕ τη στιγμή που ήταν δεδομένη η συμπαράσταση χιλιάδων δημοκρατών, εκεί η απάντηση ήταν ότι έτσι αποφάσισε η νομική επιτροπή της ΠΟΣΠΕΡΤ χωρίς καμιά περαιτέρω εξήγηση. Η τρίτη ερωτήση προς το γραμματέα της ΟΛΜΕ αφορούσε την ελεεινή στάση της ΟΛΜΕ που πρότεινε απεργία στους εκπαιδευτικούς και στη συνέχεια στη συνέλευση των προέδρων των ΕΛΜΕ πρότεινε και αποφασίστηκε τελικά να μη γίνει η απεργία. Η απάντηση ήταν μερικά ακατάληπτα λόγια περί συνθηκών που άλλαξαν. Με την τελευταία ερωτήση του ο σύντροφός μας υπεράσπισε τον αγώνα των μεταλλωρύχων για να γίνει η επένδυση του χρυσού και απευθύνθηκε στον εκπρόσωπο εκεί όσων αντιτίθενται στα μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική. Στην ερωτήση αν θα πρέπει να παίρνουμε υπόψη μας τη θέληση των μεταλλωρύχων καθώς και των ηρωικών μαντεμοχωριών που έδωσαν ηρωικούς αγώνες ενάντια στο Μπόδσακή παλιότερα και που είναι υπέρ της επένδυσης του χρυσού καθώς και στην ερώ-

Η ΠΟΣΠΕΡΤ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΝΕΙ ΚΟΥΜΑΝΤΟ ΣΤΗΝ EPT

Αφού χαρακτήρισαν την απόφαση-λαμητόμο του ΣτΕ σαν νίκη οι ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ και ΠΟΣΠΕΡΤ διώχνοντας έτσι τους συμπαραστάτες δημοκράτες στην αρχή και κλωτσώντας αισχρά την ενθουσιώδη συμπαράσταση των ευρωπαϊκών τηλεοράσεων που εκφραζόνταν με τη χρήση των συχνοτήτων της EBU για τη μετάδοση του προγράμματος της EPT, η γησιά της ΠΟΣΠΕΡΤ μπόρεσε σιγά σιγά να μετατρέψει το τερατώδες φασιστικό κλειστόμενο-απολύτως ολωφίμωση της EPT, σε έναν σκέτα οικονομίστικο αγώνα κάτω από την πολιτική της «αποκατάτασης των απολυμένων» και όχι του μη κλειστόμενο-μη απόλυτης φίμωσης. Με αυτήν την μπαμπέσικη πολιτική πέτυχε η πριν ανυπόληπτη ΠΟΣΠΕΡΤ να μπει επικεφαλής των εργαζομένων και να γίνει το αφεντικό που θα διαπραγματεύεται τις τύχες τους.

Έτσι ξεκίνησε μια σειρά από σκοτεινές διαπραγματεύσεις ανάμεσα στην ΠΟΣΠΕΡΤ και τον υφυπουργό Δημόσιας Ραδιοτηλεόρασης Π. Καψή. Ήδη την προηγούμενη εβδομάδα η κυβέρνηση ψήφισε ένα νόμο για την NEPIT (τη νέα EPT) στην οποία προβλέπεται να προσληφθούν συνολικά 2000 εργαζόμενοι καθώς και η δημιουργία ενός ενδιάμεσου φορέα στον οποίο θα προσληφθούν περίπου 600 εργαζόμενοι. Για όσους δεν θα είναι στο νέο φορέα «Οι απολυμένοι της EPT που θα επαναπροσληφθούν στον νέο δημόσιο ραδιοτηλεοπτικό φορέα (NEPIT), θα λάβουν αποζημίωση, με πλαφόν τις 15.000 ευρώ, ενώ όσοι δεν συμμετάσχουν στη νέα δημόσια ραδιοτηλεόραση θα λάβουν την πλήρη αποζημίωση που τους αναλογεί» (άρθρο 72 του νομοσχέδιου). Επίσης προκηρύχτηκαν οι 2000 θέσεις (μαζί με τους 600) με κριτήρια μοριοδότησης που πέρα από τα τυπικά προσόντα υπάρχει μοριοδότηση για κάθε μήνα εργασίας στην παλιά EPT ΑΕ που καταργήθηκε.

ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΚΛΕΙΣΙΜΑΤΟΣ

Η ΠΟΣΠΕΡΤ μεθοδικά διέστρεψε το βασικό αίτημα πάνω στο οποίο εκδηλώθηκε η μεγαλύτερη για πρώτη φορά σε απολυμένους συμπαράσταση από την εποχή της οικονομικής κρίσης. Ο ελληνικός λαός μαζί με τους ευρωπαίους δημοκράτες κατάλαβε αμέσως ότι πίσω από της 2600 απολύτες βρίσκεται ένα ακόμη πιο βασικό ζήτημα, το ζήτημα της πολιτικής δημοκρατίας. Αυτό κίνησε τους χιλιάδες συμπαράστατες και τους συγκέντρωσε στο προαύλιο της EPT, αυτό κίνησε και δεκάδες κανάλια και ραδιοφωνικούς σταθμούς σε όλη την Ευρώπη. Αυτό έκανε την τηλεθέαση της EPT να μετρέται σε δεκάδες εκατομμύρια σε όλο τον πλανήτη, τό-

τηση σαν το κάψιμο εργαζομένων την ώρα της δουλειάς τους είναι προοδευτική στάση και αν θα πρέπει να καταδικάζεται απερίφραστα, αυτός απάντησε ότι «το βίντεο που δείχνει τους εισβολείς να πάνε για να κάψουν τους εργαζομένους είναι στημένο από την εταιρεία και την αστυνομία». Επίσης απάντησε ψέματα ότι τα χωρία είναι ενάντια στην επένδυση. Στην ερωτήση επίσης γιατί το κίνημα ενάντια στα μεταλλεία στα

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ -ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ ΤΩΝ ΚΛΑΔΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 3

χρειάζεται αυτήν την εκπαίδευση και έρευνα-επί 30 ολόκληρα χρόνια. Μόνο πράκτορες ενός ιμπεριαλισμού με αποικιακά χαρακτηριστικά θα μπορούσαν να διαπράξουν ένα τέτοιο ιστορικό έγκλημα σε βάρος της χώρας τους. Αυτό το έγκλημα σε βάρος της τεχνικής μέσης εκπαίδευσης, το καλύπτουν πίσω από το φασιστικό σύνθημα «υποχρεωτικό ενιαίο δωδεκάχρονο σχολείο γενικής παιδείας» για το οποίο έχουμε πολλά γράψει*.

Τώρα δα λοιπόν μπροστά στα μάτια μας ύστερα από δεκαετίες προετοιμασίας της καταστροφικής γραμμής της 12χρονης ενιαί-ας υποχρεωτικής εκπαίδευσης, έρχονται οι Σαμαράς και Βενιζέλος να δώσουν ένα πρώτο πρακτικό, αλλά πολιτικά πανίσχυρο χτύπημα στην τεχνική εκπαίδευση με το να σκοτώσουν ξαφνικά μια σειρά από καθηγητές της και να τους πετάξουν έξω από τα σχολεία με μια πράξη εσκεμμένης αποδοκιμασίας και ταπείνωσης. Τα στελέχη του ψευτΟΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ θα πρέπει να κάνουν μεγάλη προσπάθεια για να γιορτάσουν το γεγονός χωρίς να εκδηλωθούν. Γιατί τώρα η βασική τους δουλειά είναι να μείνουν μέσα στους κλάδους που καταστρέφονται για να διασφαλίσουν την καταστροφή τους και όσο μπορούν να φάνε πολιτικά και κάποια υπολείμματα από τα θύματα, και αυτά τα υπολείμματα να τα χρησιμοποιήσουν σαν έναν νέο κρατικό στρατό τους. Αυτή είναι η δουλειά της ΠΟΕ-ΟΤΑ που θα μείνει φαινομενικά στον αγώνα διαμαρτυρόμενη μόνο δευτερευόντως για τη διάλυση των Δημοτικών Αστυνομικών και των φυλάκων των σχολείων. Αυτή είναι και η δουλειά της ΟΛΜΕ που ήδη διαμαρτύρεται για την απόλυση των καθηγητών, όπου μάλιστα την έμφαση τη δίνει στο ότι μένουν οι υπάρχοντες μαθητές χωρίς τις συγκεκριμένες τεχνικές ειδικότητες, ενώ οι ίδιοι θέλουν να καταργήσουν τα σχολεία τους συθέμελα για όλους τους μελλοντικούς υπψήφιους μαθητές των ΕΠΑΛ-ΕΠΑΣ και για πάντα.

**Πίσω από το “όχι στις απολύτεις”
κρύβουν το “όχι στην κατάργηση των
κλάδων”**

Με λίγα λόγια ΠΟΕ-ΟΤΑ και ΟΛΜΕ κάνουν το ανάλογο με αυτό που κάνει η ΠΟ-ΣΠΕΡΤ στην EPT. Μπαίνουν στον αγώνα για να τον υπονομεύσουν ενώ αυτήν την υπονόμευση την κρύβουν πίσω από το σύνθημα: «Όχι στις απολύτεις». Μόνο του αυτό το σύνθημα είναι προδοσία των συγκεκριμένων εργαζομένων και του λαού που καρπώνεται τις υπηρεσίες τους αφού δεν μπαίνει σαν πρώτο σύνθημα το «όχι στη φασιστική κατάργηση των συγκεκριμένων κλάδων» δηλαδή το όχι στην κατάργηση χωρίς καμιά διαβούλευση με τους συγκεκριμένους κλάδους και με το λαό. Ταυτόχρονα χάροησε αυτή τη συνδυασμένη προδοσία οι ΠΟ-ΣΠΕΡΤ, η ΠΟΕ-ΟΤΑ και η ΟΛΜΕ θα διαπραγματεύονται με την κυβέρνηση όχι μόνο το μέλλον των ανθρώπων που αποτελούν τον κάθε διαλυμένο κλάδο, αλλά το που θα βρεθούν τα θύματα μετά, που θα μετακινηθούν, σε ποια ΕΛΑΣ, σε ποια NEPIT, σε ποιές άλλες υπηρεσίες του δημοσίου, πχ της υγείας, όπως λένε για κάποιους φύλακες και με ποιες συνθήκες. Έτσι θα μπαίνουν στο χορό και οι κομματικά ομόλογοι τους συνδικαλιστές της ΕΛΑΣ, της ΠΟΑΣΥ ικλπ, δίπλα στους υπουργούς και παρατρεχόμενους του υπό κατάρρευση «παλιού καθεστώτο-

τος». Αυτοί οι τελευταίοι συνδικαλιστικοί οργανισμοί θα παίξουν ρόλο υιωνών. Ήδη οι συνδικαλιστές της ΕΛΑΣ ανακοινώνουν ότι θέλουν η ΕΛΑΣ και μόνο αυτή και μόνη της να αναλάβει όλα τα αστυνομικά καθήκοντα στους δήμους, και οι δημοτικοί αστυνομικοί να μην παίζουν κανένα διακριτό, δημοτικό ρόλο μέσα στην ΕΛΑΣ. Αυτή είναι η αποθέωση της συνδυασμένης συριζέικης νέας «λαϊκής» εξουσίας δηλαδή της ολότελα πραξικοπηματικής και φασιστικής του πιο παλιού, του πιο αντιδραστικού, του πιο διεφθαρμένου κομματιού αυτού του παλιού καθεστώτος. (Σημειώνουμε πάντως ότι οι δημοτικοί αστυνομικοί έχουν ένα δικό τους σωματείο πανελλαδικό, την ΠΑΣΔΑ που δεν διαφοροποιείται από την ΠΟΕ-ΟΤΑ στους ουσιοστικό ζήτημα της κατάργησης του κλάδου τους θεωρώντας ότι είναι πιο ασφαλής για αυτούς η απορρόφηση τους από την ΕΛΑΣ).

Για να διευκολύνουν τους πουλημένους αυτούς συνδικαλιστές να παιξουν χωρίς αντίσταση τους μακάβριους ρόλους τους του προστάτη-καταφροχθιστή, η κυβέρνηση ανήγειλε αρχικά ότι η κατάργηση των κλάδων σήμαινε και την απόλυση των περισσότερων υπαλλήλων που την αποτελούσαν. Το ίδιο έγινε ακριβώς και στην EPT. Στόχος αυτής της αρχικής αναγγελίας ήταν να τρομοκρατηθούν εντελώς οι απολυμένοι ή σε διαθεσιμότητα υπάλληλοι και δόῃ η συζήτηση να πάει στις απολύσεις. Έτσι στην EPT ανέχθηκαν τη φασιστική φίμωση και την κατάργηση στην EPT, (και την αισχρότατη απόφαση του ΣΤΕ που επικροτούσε την κατάργηση της EPT και που ονόμασε νίκη τη ΠΟΣΠΕΡΤ). και την κατάργηση των κλάδων τους οι δημοτικοί αστυνομικοί, οι φύλακες, οι καθηγητές,

Μετά την αναγγελία των απολύσεων και αφού οι κλάδοι παρέλυσαν με αυτήν την απειλή και αποδέχτηκαν, χάρη στους συνδικαλιστές, την κατάργηση τους, η κυβέρνηση υποχώρησε σε σημαντικό βαθμό στις απολύσεις με την έννοια εκείνη της απόλυσης που σημαίνει πέταγμα στο δρόμο και στην κόλαση της ανεργίας, όπως συμβαίνει στον ιδιωτικό τομέα. Αυτό έκανε η κυβερνηση στην EPT όπου πήγε από τις 2000 στις 700 απολύσεις, χωρίς να επιμείνει ούτε σε αυτό το τελευταίο, με την έννοια ότι έβαλε ζήτημα πρόωρων συνταξιοδοτήσεων, μετακινήσεων κλπ πράγμα που ελάφρωνε τους 700 αν δέχονταν την κατάργηση της EPT και την δημιουργία της NEPIT. Τα ίδια τώρα κάνει και με τους άλλους τρεις κλάδους, όταν υποτίθεται υποκύπτει μπροστά στις πιέσεις των κυβερνητικών βουλευτών και υπόσχεται διαθεσιμότητες και μετά μετατά-

Μήπως αυτό σημαίνει ότι η κυβέρνηση δεν θα απολύσει κανέναν; Δεν ξέρουμε ποιες είναι οι πραγματικές τελικές προθέσεις της στο τρέχον κύμα επιθέσεων. Εκτιμάμε ωστόσο ότι θα θελήσει να πετάξει στο δρόμο αρκετούς για να υπάρχει τώρα πια ο τρόμος πάνω από τα κεφάλια όλης της κρατικής υπαλληλίας. Ήδη το ΠΑΣΟΚ το εγκαίνια-σε αυτό με την αισχρή και ανελέητη έξωση των συμβασιούχων των stage το 2010. Τώρα οι ρωσόδουλοι χρειάζονται να ρίξουν τη δημοσιο-υπαλληλία στην πιο μουγκή υποτα-

γή, και όσο μπορέσουν στη συνενοχή, δηλαδή στο φρικτό εκφασισμό του κράτους και στην απόλυτη κρατική διαφθορά που ετοιμάζουν υπέρ των αινατολικών αφεντικών τους. Ταυτόχρονα με απολύσεις-εξοντώσεις μερικών χιλιάδων δημοσίων υπαλλήλων θα μπορέσουν να αποδείξουν στους αντεργάτες δυτικούς φιλελεύθερους δανειστές ότι έχουν θυσιάσει πια για χάρτη τους τα παλιά

τους τάχα πελατειακά αντανακλαστικά κα-
πάνε για ένα κράτος του ανταγωνιστικού
καπιταλισμού. Αργότερα αυτή η με παρακ-
μασμένη σκέψη δυτικο-ιμπεριαλιστική α-
στική τάξη θα καταλάβει ότι οι απολύσεις
αυτές δεν είναι ενάντια στους διεφθαρμέ-
νους, λουφαδόρους και τεμπέληδες «πελα-
τειακούς» υπαλλήλους αλλά σε γενικές
γραμμές στους λιγότερο σημαδεμένους α-
πό αυτά τα ελαττώματα υπαλλήλους. Δη-
λαδή αυτές οι απολύσεις δεν έχουν σαν στό-
χο να τρομοκρατήσουν τους λουφαδόρους
και τους διεφθαρμένους αλλά να τρομοκρα-
τήσουν όλους τους άλλους. Γι αυτό καθυ-
στέρησε ο Μανιτάκης τις απολύσεις και των
πιο διεφθαρμένων υπαλλήλων ώστε να γί-
νουν τελικά ξαφνικά οι απολύσεις ολόκλη-
ρων κλάδων.

Η πειστική μάχη ενάντια σε όλες τις απολύτεις στο δημόσιο

Από αυτήν την άποψη είμαστε ενάντιοι σε κάθε απόλυτη στο δημόσιο σήμερα, πληγέντων διεφθαρμένων και συστηματικά λουφαδόρων, (που σπανίως ή καθόλου δεν απολύνονται). Γιατί κάθε απόλυτη δημόσιου υπαλλήλου σήμερα είναι απόφαση ενός ηγετικού πολιτικού προσωπικού που ότι ώρος ήθελε, αύριο κιόλας, θα μπορούσε να σταματήσει το άγριο παραγωγικό σαμποτάζ σε όλους τους τομείς, μαζί και την όλη και πια έντονη πολιτικά καθοδηγούμενη κρατικογραφειοκρατική και κρατικοολιγαρχική διαφθορά. Έτσι θα μπορούσε όλη αυτή η δημόσια υπαλληλία να ζήσει και να μην εξοντωθεί απολυόμενη. Αλλά και αν ακόμα τη παραγωγή έπεφτε σε χειρότερα επίπεδα, πάλι δεν θα δεχόμαστε απολύσεις στο δημόσιο που σήμερα ισοδυναμούν με εξόντωση. Στη χειρότερη περίπτωση θα ήταν προτιμότερο να πέσουν λίγο οι ανώτεροι και μεσαίοι μισθοί της ακόμα πελώριας υπαλληλίας, παρά να εξοντωθούν μερικές χιλιάδες υπάλληλοι στο σύνολο των εκατοντάδων χιλιάδων που οι κυβερνήσεις θέλουν να τρομοκρατήσουν, τρομοκρατώντας και στην ουσία παραδίδοντας στον αντιευρωπαϊκό φαιο-«κόκκινο» φασισμό όλη την ανήσυχη κρατική υπαλληλία. Το ίδιο είμαστε αντίθετοι με τις απολύσεις-εξοντώσεις στον ιδιωτικό τομέα όπου πάλι κυρίως λόγω του σαμποτάζ του ηγετικού πολιτικού προσωπικού της χώρας κλείνουν οι επιχειρήσεις. Γι αυτό και εκεί δεν πρέπει ο απολυμένος να μένει τουλάχιστον χωρίς επίδομα ανεργίας, ικανό να του εξασφαλίσει την επιβίωση ώσπου να περάσει η εποχή των βιομβαρδισμών.

Σε κάθε περίπτωση πάντως σήμερα κάθεται το κίνημα για τη μη απόλυτη των δημοσίων υπαλλήλων δεν μπορεί να είναι νικηφόρος αν δεν πείθει το λαό. Και κανένα λαό δεν μπορεί να πείσουν ηγεσίες σαν τις ΠΟ-ΣΠΕΡΤ, ΠΟΕ-ΟΤΑ, ΟΛΜΕ, ΑΔΕΔΥ, ΓΣΕΕ, και από πάσω ψευτοΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ με αυτά που έχουν κάνει και συνεχίζουν να κάνουν.

Γι αυτό χρειάζεται σήμερα οι απειλούμενοι με απολύσεις και γενικά όλοι οι έντιμοι δημόσιοι υπάλληλοι να συγκροτήσουν αντιπολιτεύσεις σε όλους του κλάδους και υπηρεσίες του δημοσίου σε αυτές τις συνδικαλιστικές και πολιτικές ηγεσίες, και μέσα από μάχες εσωτερικές και εξωτερικές να σχηματίσουν νέα ηγετικά συνδικαλιστικά σώματα.

Μόνο έτσι μπορεί να φτιαχτεί ένα παλαιά-κό μέτωπο ενάντια στις απολύσεις, στη διαφθορά και στο φασισμό, το μόνο μέτωπο που θα μπορεί να ανακόψει το σάπιο αντιλαϊκό ρεύμα που ενώνει σήμερα στη χώρα μας τους ανατολικούς σοσιαλ-φασίστες με τις ηγετικές δυνάμεις των δυτικών φιλελεύθερων και μπεριαλιστών κάτω πάντα από την πολιτική γηγεμονία των πρώτων.

Όσο αυτό το μέτωπο δεν έχει ακόμα καμιά συνδικαλιστική εξουσία, η εργατική και υπαλληλική λαϊκή πρωτοπορία σε κάθε κινητοποίηση και κάθε χώρο δουλειάς εξετάζει κάτω από ποιες συνθήκες και όρους κατεβαίνει στις κινητοποιήσεις που οργανώνει η πουλημένη ηγεσία. Η γενική γραμμή είναι να κατεβαίνει μόνο όταν αυτό το επιθυμεί η πλειοψηφία της βάσης των εργαζομένων κάθε διωκόμενου κλάδου και μόνο όταν είναι δυνατή η μη υποταγή σε αντιδραστικά συνθήματα και μορφές αγώνα αυτής της πουλημένης ηγεσίας. Αυτό ισχύει και για κινητοποιήσεις σαν τη σημερινή της 17/7/2013. Σε ότι αφορά την ΟΑΚΚΕ σαν οργάνωση αυτή δεν θα κατεβεί στις κινητοποιήσεις αυτές γιατί οι καθοδηγητές τους έχουν ξεδιάντροπα πουλήσει το κεντρικό αίτημα που είναι το «όχι στην φασιστική κατάργηση των κλάδων».

* Εδώ απλά τονίζουμε ότι ο φασισμός δεν είναι μόνο στη λέξη υποχρεωτικό, που σημαίνει ότι ένα 15χρονο παιδί που έχει ξεβραστεί σε αυτό εδώ το 12χρόνο εκτροφείο βασανισμένων παπαγάλων της ατέλειωτης κούφιας θεωρητικούρας που ονομάζεται γενική παιδεία, είναι υποχρεωμένο να μείνει σε αυτό ως το τέλος της εφηβείας του, ακόμα και αν ήθελε να ξεφύγει από αυτό. Ο φασισμός έγγειται κυρίως στο ότι πρέπει να μείνει σε ένα ατέλειωτο ταπεινωτήριο σαν τελευταίος, παροπλισμένος μαθητής φτωχός και αυτοπεριφρονούμενος δίπλα στους «έξυπνους», και συνήθως ταξικά πιο καλοστεκούμενους συμμαθητές του που θα πανε στα πανεπιστήμια. Και θα μείνει εκεί χωρίς να έχει το δικαίωμα να κόψει αυτό το μάταιο μαρτύριο και να έρθει σε επαφή με την πρακτική πιο ειδικευμένη γνώση και μετά να πουλήσει την πιο ακριβή εργατική δύναμη του στην αγορά εργασίας. Όταν αυτά τα λέει κανείς στους πιο ευλύγιστους φασίστες των δύο ψευτοαριστερών κομμάτων αυτοί απαντάνε ότι το σχολείο της νέας τους κοινωνίας του 12χρονου σχολείου δεν θα έχει παροπλισμένους φτωχούς μαθητές γιατί θα είναι αλλαγμένη η κοινωνία του δικού τους 12χρονου σχολείου σε σχέση με τη σημερινή. Το πρόβλημα είναι ότι την τεχνική εκπαίδευση την καταστρέφουν από τώρα σε αυτήν την εξόχως ταξική κοινωνία και σε αυτήν θέλουν να επιβάλλουν το εγκληματικό 12χρονό τους. Το ίδιο κάνουν όταν κλείνουν τα εργοστάσια σε αυτήν εδώ την καπιταλιστική κοινωνία στο όνομα του ότι θέλουν σοσιαλισμό. Το ίδιο όταν γυναίκες

το αντιναζίστικό μέτωπο και επιβάλουν τους δολοφόνους ναζί στην Βουλή επειδή τάχα μόνο η σοσιαλιστική κοινωνία θα μπορεί να μην τους παράγει. Αυτά όλα δεν είναι μόνο πρακτικές απάτες είναι και η πιο δεξιά και κατάφωρη άρνηση του μαρξισμού. Γιατί το θεωρητικολόγιο σχολείο, το μακρύα από την πράξη και την παραγωγή, όσο πιο μακρύα διάρκεια έχει τόσο πιο πολύ καταστρέφει νοητικά την νεολαία και καθυστερεί το επανανοτικό της ξσήκωμα. Επίσης, το εργοστάσιο που κλείνει ή που δεν χτίζεται στον καπιταλισμό όχι μόνο απομακρύνει την επανάσταση αλλά κάνει πολύ δυσκολή και την σοσιαλιστική οικοδόμηση. Ακόμα ενώ η πρώτη προυπόθεση για την οποιασδήποτε επαναστατική ένωση του λαού προϋποθέτει την ένωση του με του πάντες ενάντια στο φασισμό, γιατί ο φασισμός είναι ο χειρότερος, ο κτηνωδέστερος εκπρόσωπος των εκμεταλλευτιών τάξεων. Επίσης δες δημοσιεύσεις στη [Νέα Ανατολή](http://www.oakke.gr/na406/dodekahrono406.htm) <http://www.oakke.gr/na408/kpedeia408.htm>

ΑΛΛΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΛΑΘΗ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΒΑΪΜΑΡΗΣ, ΑΛΛΟ Η ΦΙΛΟΝΑΖΙ ΨΕΥΤΟΑΡΙΣΤΕΡΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

φάλαιο, στον «εβραίο τοκογλύφο», από εκεί στην «παγκόσμια εβραϊκή συνομωσία» και τελικά στην εβραϊκή γενοκτονία. Η επιμονή του ΣΥΡΙΖΑ να καταγγέλλει τους δανειστές της χώρας σαν τοκογλύφους - την ώρα που ένα βασικό χαρακτηριστικό του ελληνικού δανεισμού είναι τα για πολιτικούς λόγους πολύ χαμηλά επιτόκια με τα οποία τα ευρωπαϊκά κράτη δανείζουν τη χώρα μας καθώς και το συντριπτικό κανόνι σε βάρος των ευρωπαίων ιδιωτών δανειστών - μπορεί να εξηγηθεί μόνο από το ότι θέλει συνειδητά να ρίχνει ιδεολογικό και πολιτικό νερό στο μέλο του ναζισμού. Τοκογλυφικά κέρδη είχε μόνο ένα μικρό τμήμα ιδιωτών δανειστών που αγόραζε από τη δευτερογενή αγορά φτηνά ελληνικά ομόλογα και μπόρεσε να τα πουλήσει ακριβά, ιδιαίτερα αυτά που ήταν ασφαλισμένα στο βρετανικό δίκαιο. Στην πραγματικότητα τόσο ο ΣΥΡΙΖΑ όσο και το ψευτοΚΚΕ δεν μπορούν να κρύψουν τον αντισημιτισμό τους που κρύβεται συνήθως πίσω από την αμφισβήτηση του δικαιωματος υπαρξής του ισραηλινού κράτους. Αυτός ο αντισημιτισμός εκδηλώνεται στη συμμαχία τους με την γενοκτονική νεοναζιστική Χαμάς.

Ακόμα πιο μεγάλη ήταν η διακομματική προετοιμασία του λαού για τον φασισμό στο ιδεολογικό επίπεδο. Ο φασισμός είναι η αποκορύφωση της έλλειψης εμπιστοσύνης των μαζών στον εαυτό τους και είναι αυτή που κάνει τις μάζες να αναζητούν σωτηρία σε κάτι έξω από αυτές και από τον έλεγχο τους, όπως είναι το ναζιστικό κόμμα, το ναζιστικό κράτος και η συμπύκνωση του που μπορεί να έχει τη μορφή του υπερφυσικού ανθρώπου (Χίτλερ) ή του τιμωρού πολιτικού θεού (Αλλάχ του ισλαμισμού) και των ιερατικών εκπροσώπων του. Τίποτα δεν προετοίμασε τόσο καλά τον ελληνικό λαό να δεχτεί σαν κάτι το φυσιολογικό τον χρυσαγίτικο φασισμό από όσο η μεταπολιτευτική υπονόμευση κάθε μορφής συλλογικής εθελοντικής αυτοοργάνωσης, ιδίως συνδικαλιστικής και η αντικατάστασή της από την κρατική προστασία. Όλοι περίμεναν την σωτήρια επέμβαση του κράτους από τις όποιες εχθρικές κοινωνικές ή ακόμα και από τις φυσικές δυνάμεις. Αυτή η μετάθεση της ευθύνης της σωτηρίας του έθνους σε άλλους είναι μια πολύ παλιά νεοελληνική αρρώστια με ρίζες βυζαντινές που παροξύνθηκε με την «από τα έξω» δημιουργία του νεοελληνικού κράτους. Άλλωστε μια μορφή της μετάθεσης της ευθύνης της σωτηρίας σε άλλους είναι και η μετάθεση της αποκλειστικής ευθύνης του κακού σε κάποιους άλλους έξω από τη χώρα (τώρα γερμανούς, παλιότερα εγγλέζους, αμερικάνους, ρώσους κλπ). Ο σοσιαλφασισμός της ψευτοαριστεράς αλλά και το παπανδρέεικό ΠΑΣΟΚ κατοχύρωσαν από κοινού την κρατική εξάρτηση του νεοέλληνα διαιλύνοντας κάθε εθελοντική λαϊκή οργάνωση σε χώρους δουλειάς, σε γειτονιές, σε τομείς κοινωνικής δράσης οικοδομώντας παντού έναν κρατικό συνδικαλισμό. Πρόκειται για ένα συνδικαλισμό στον οποίο οι βασικές πχ οικονομικές διεκδικήσεις της εργατικής τάξης δεν εξασφαλίζονται με την από τα κάτω οργανωμένη πάλη των εργαζομένων απέναντι στην όποια ιδιωτική και κρατική εργοδοσία αλλά ουσιαστικά σαν κρατική δωρεά. Αυτό έπαιρνε κυρίως τη μορφή της κρατικής διαιτήσιας και δευτερευόντως του κλαδικού σωματείου - προστάτη. Αυτό ήταν στα χέρια μιας κρατικής κομματικής γραφειοκρατίας (κυβερνητικής ή α-

ντιπολιτευτικής) που μόνιμα ποδοπατούσε, περιθωριοποιούσε και πρακτικά καταργούσε με εξαγορά ή με βία ωμή τα όργανα βάσης που έλεγχε.

Η εκτίναξη του φαιο-«κόκκινου» φασισμού μέσα στην κρίση. ΣΠΦ ο συνδετικός κρίκος σοσιαλφασισμού και ναζισμού και η συμφερτική θεωρία των δύο άκρων

Αυτή η υπονόμευση και κατάργηση της πιο στοιχειώδης λαϊκής αυτοοργάνωσης σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής έκανε σήμερα δυνατή, μέσα στην κρίση, την πρακτική αυναπέρια οποιασδήποτε ταξικής άμυνας των εργαζομένων (και των συνταξιούχων) οπότε και κάθε κρατικής προστασίας τους αλλά και γενικότερα κάθε άμυνας του πληθυσμού μέσα στην κρίση. Έτσι σημειώθηκε μέσα σε τρία μόνο χρόνια η εκρηκτική άνοδος των νέων σοσιαλφασιστικών και ναζιστικών κομμάτων - σωτήρων στη θέση των παλιών κομμάτων του υποτίθεται ευρωπαϊκού κοινοβουλευτικού κράτους προστάτη, δηλαδή του κράτους της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Κυρίως δύο φασιστικά κόμματα ξεχώρισαν, υπερδιογκώθηκαν σε χρόνο μηδέν και πήραν πάνω τους το ρόλο του σωτήρα: ο ΣΥΡΙΖΑ - και η «Χρυσή Αυγή», ενώ δίπλα τους δυνάμωσε η εθνοφασιστική ΑΝΕΛ. Από 20% που είχαν πριν από την κρίση όλα μαζί τα φαιο-«κόκκινα» φασιστικά κόμματα (ψευτοΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ, ΛΑΟΣ) τώρα έχουν δημοσκοπικά γύρω στο 55% (60% αν λογαριάσει κανείς σε αυτά και τη ΔΗΜΑΡ σαν το κυβερνητικό κομμάτι του ΣΥΡΙΖΑ).

Όταν μιλάμε εδώ για φασιστικά κόμματα δεν περιλαμβάνουμε την πλειοψηφία της ψηφοφορικής βάσης της ψευτοαριστεράς ούτε καν όλα τα μέλη της. Φασίστες είναι όμως οπωδήποτε τα μέλη της ναζιστικής συμμορίας και μια μεγάλη μάζα των ψηφοφόρων τους.

Αν θέλει κανείς να διακρίνει το πολύ λεπτό αλλά αποσάλινο νήμα που ενώνει τον ψευτοαριστερό σοσιαλφασισμό με τους ναζιστές στην Ελλάδα δεν έχει παρά να προσέξει την άπλετη υποστήριξη που δίνει ο ΣΥΡΙΖΑ πολιτικοϊδεολογικά στο φιλο-ΣΠΦ (Συνομωσία πυρήνων της φωτιάς) τμήμα του αναρχισμού και έμμεσα στους ίδιους του ΣΠΦ. Έχουμε αποκαλύψει και καταγγείλει τη ΣΠΦ σαν φιλοναζιστική οργάνωση.

Αυτή ανακηρύσσει ένα είδος εθνικοσοσιαλισμού σε πιθανή αντικαθεστωτική δύναμη, δες (https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1146707), καταγγέλλει τη Χρυσή Αυγή γιατί «οριοθέτησενά χώρο(εννοεί ότι περιόρισε τον εθνικοσοσιαλιστικό χώρο) που έχοντας ανεξέλεγκτη δράση θα ενοχλούσε το πολιτικό σύστημα», ή γιατί «χρησιμοποιεί(εννοεί ότι περιόρισε) την παντελή έλλειψη οποιασδήποτε σοβαρής εθνικοσοσιαλιστικής ανάλυσης» δηλαδή ισχυρίζεται ότι υπάρχει σοβαρή ναζιστική ανάλυση. Επίσης ισχυρίζεται ότι «Το βασικό χαρακτηριστικό της ιδεολογίας τους (των εθνικοσοσιαλιστών), παραμένει η αναγνώριση σαν επαναστατικό υποκείμενο κομματιών της κοινωνίας με μοναδική σύνδεση μεταξύ τους την κοινή φυλετική καταγωγή. Κριτήριο που θυμίζει την εξίσου άτοπη υπαγωγή του προλεταρίου, λόγω μιας δήθεν ταξικής συνείδησης, ως το ιδανικό επαναστατικό υποκείμενο. Αυτές οι απόψεις είτε για προλετάριους, είναι ακαριεύσιμες πολυφυλετικές κοινωνίες του 21ου αιώνα. Πρόκειται για έναν ξεδιάντροπο εξωφραΐσμο

του ναζισμού, καθώςβέβαια δεν είναι η κοινή φυλετική καταγωγή που χαρακτηρίζει την ανύπαρκτη «επαναστατική υποκειμενικότητα» των ναζιστών. Αυτό που χαρακτηρίζει την κτηνώδη, εντελώς αντεπαναστατική τους συνείδηση είναι η **ηβίαιη φυλετική κυριαρχία** πάνω στα μέλη άλλων υποτιθέμενων **κατώτερων φυλών**, ακόμα και η πλήρης και συστηματική εξόντωση αυτών των φυλών και όλα αυτά τα κανιβαλικά δεν είναι καθόλου απλάκαιρα ούτε είναι με όλο τον παλιό αστικό κόσμο και μαζί και το κάλπικο αστοδημοκρατισμό του, δηλαδή ότι πρέπει να δράσει επαναστατικά και αντικαπιταλιστικά. Βέβαιο ο ΣΥΡΙΖΑ όσο πάει για εξουσία εγκαταλείπει τις σκληρές αντικαπιταλιστικές του διακηρύξεις ή μάλλον τις εναποθέτει στις «αριστερές» του συνιστώσες στους Λαεφάζανηδες και στους Αλαβάνους που έχουν αναλάβει να συγκρατούν και να εμποδίζουν τους μικροαστούς τους να ριζοσπαστικοποιηθούν πραγματικά.

Για να κρύψει τη βαθειά ιδεολογικο-πολιτική ταύτιση του χρυσαυγιτισμού με τον «αριστερό» σοσιαλφασισμό το ρωσόφιλο πολιτικό καθεστώς με το κομμάτι του ΠΑΣΟΚ-ΝΔ περιγράφει τους ναζιστές και την ψευτοαριστερά, ειδικά μάλιστα την Χρυσή Αυγή και τον ΣΥΡΙΖΑ σαν δυο αντίθετα άκρα, που τάχα αν και από διαφορετική σκοπιά το καθένα θέτουν σε κίνδυνο την αστική δημοκρατία. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι υποτίθεται το αριστερό άκρο και ο η Χρυσή Αυγή είναι το δεξιό άκρο. Και εδώ η γίνεται μια εξειδίκευση στα πλαίσια του κυβερνητικού μετώπου. Η παλαιοδεξιά ή «φιλελεύθερη» ΝΔ βλέπει σαν κύριο κίνδυνο για τη δημοκρατία και το έθνος το άκρο ΣΥΡΙΖΑ ενώ το «σοσιαλδημοκρατικό» ΠΑΣΟΚ βλέπει σαν κύριο κίνδυνο το άκρο «Χρυσή Αυγή».

Ο ΣΥΡΙΖΑ κάνει πως διαφραγγύει τα ιμάτια του με αυτήν την διάτοξη, δηλαδή με το να αποκαλείται αριστερό άκρο δηλαδή να θεωρείταισαν το αριστερό αντίθετο της Χρυσής Αυγής. Στην ουσία αυτός ο χαρακτηρισμός την ευνοεί γιατί την εμφανίζει σαν τον κατ εξοχήν αντι-ναζιστικό πόλο. Στην ουσία όμως ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ανήκει σε κάποιο αντίθετο άκρο από την Χρ. Αυγή. Απλά ανήκει (σε ότι αφορά την γηγεσία του πάντα) στο ίδιο άκρο, μόνο που η ναζιστική συμμορία είναι το πιο ακροδεξιό άκρο, το ναζιστικό άκρο του ίδιου φαιο-«κόκκινου» σοσιαλφασιστικού πόλου. Για να πείσει τον αριστερό κόσμο το ΣΥΡΙΖΑ ότι η Χρ. Αυγή βρίσκονται σε αντίθετο πόλο ισχυρίζεται ότι δεν είναι μια κύρια αντι-νεοφιλελεύθερη δύναμη όπως είναι

Συμπληρώνονται αυτό τον Αύγουστο σαράντα χρόνια από τη δολοφονία του πρωτοκού πήγεται του ΚΚΕ, Ν. Ζαχαριάδη. Με την ευκαιρία αυτή αναδημοσιεύουμε ένα μέρος του άρθρου που είχε δημοσιευτεί στη Νέα Ανατολή, στο φ. 458 του Ιούλη 2010 που φωτίζει τα στοιχεία που αποδεικνύουν τη δολοφονία του από το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό

ΝΑ ΑΠΟΛΟΓΗΘΟΥΝ ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

Να ανοίξει το ρώσικο κράτος τα αρχεία του

Την 1η Αυγούστου κλείνουν 40 χρόνια από την δολοφονία (1/8/1973) του γενικού γραμματέα του ΚΚΕ Ν. Ζαχαριάδη από το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό και τους συνεργάτες του. Οι δολοφόνοι είπαν τότε ότι ο Ν. Ζαχαριάδης πέθανε από καρδιά, ενώ 17 χρόνια αργότερα το 1990 ο ίδιος ο ρώσικος τύπος «αποκάλυψε» ότι αυτοκτόνησε, δηλαδή ότι κρεμάστηκε τάχα από ένα σωλήνα του καλοριφέρ. Οι πολιτικοί επίγονοι των δολοφόνων, που είναι οι ηγέτες του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ καθώς και εκείνοι όλων των ρευμάτων που υποτάχτηκαν στο σοσιαλφασισμό, θέλουν «δικό» τους τώρα τον Ζαχαριάδη, τον μεγάλο επαναστάτη ηγέτη του ελληνικού και του διεθνούς προλεταριάτου, για να ξεπλένουν στο όνομά του τα σημερινά εγκλήματα τους κατά του προλεταριάτου και όλου του έθνους.

Η επέμβαση Σουσλόφ-Χρουστσόφ στα εσωτερικά του ΚΚΕ

Η επέμβαση της σοσιαλφασιστικής κλίκας Σουσλόφ-Χρουστσόφ του ΚΚΣΕ στο ΚΚΕ άρχισε να εκδηλώνεται από το 1953 στην ισχυρότερη οργάνωση του κόμματος στις ανατολικές χώρες, στην Κομματική Οργάνωσης της Τασκένδης (ΚΟΤ), στο Ουζμπεκιστάν, που τα μέλη της αποτελούσαν και το βασικό κορμό των μαχητών του ΔΣΕ (του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας). Εκεί άρχισε να χώνει ύπουλα ληγκά κλίκα Σουσλόφ-Χρουστσόφ δικούς της ανθρώπους στην καθοδήγηση των οργανώσεων της Τασκένδης. Λέμε ύπουλα γιατί δεν μεσολαβούσε οποιαδήποτε πάλη γραμμών αλλά διορισμού.

Στις 9/9/1955 η 5η ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του πραγματικού ΚΚΕ, η τελευταία νόμιμη ολομέλειά του, καθαίρεσε το διεφθαρμένο αυτό, ουσιαστικά διορισμένο από τους σοβιετικούς Γραφείο στην ΚΟΤ και διόρισε νέο μέχρι την Συνδιάσκεψη που θα έκανε την εκλογή του νέου Γραφείου της ΚΟΤ. Η απόφαση αυτή της ΚΕ ακύρωνε και καταδίκαζε στην πράξη, χωρίς βέβαια να την κατονομάζει ακόμα, την ανάμιξη των σουσλοφικών σοσιαλφασιστών στα εσωτερικά του ΚΚΕ. Σε ανταπόντηση αυτής της απόφασης δόθηκε από τους σοβιετικούς στα τσιράκια τους το σύνθημα της ανοιχτής φασιστικής επίθεσης στα γραφεία της ΚΟΤ του ΚΚΕ. Οι πολιτικοί πατεράδες και παππούδες του σημερινού ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ επιτέθηκαν λοιπόν την ίδια μέρα, το απόγευμα στις 9 του Σεπτέμβρη του 1955 με 300 τραμπούκους φραξιονιστές από τα χειρότερα μέλη του κόμματος στα γραφεία της ΚΟΤ για να τα καταλάβουν. Είχαν σιδεροσωλήνες, πέτρες και μαχαίρια. Οι λίγοι εκείνη την ώρα υπερασπιστές των γραφείων ειδοποίησαν την αστυνομία που δεν εμφανίστηκε. Έτσι έδωσαν μάχη μόνοι τους με τους τραμπούκους για δύο ολόκληρες ώρες και αυτοί δεν μπόρεσαν να τα καταλάβουν. Στο μεταξύ μαζεύτηκαν χιλιάδες μέλη του κόμματος στα γραφεία της ΚΟΤ που περικύλωσαν τους μαχαιροβγάλτες και τους αφόπλισαν. Τότε ήρθε η αστυνομία για να τους σώσει αφού αυτοί πρόλαβαν και μαχαίρωσαν κάποιους από τους υπερασπιστές του κόμματος. Όμως η αστυνομία αντί να συλλάβει τους μαχαιροβγάλτες συνέλαβε τους υπερασπιστές των γραφείων και τους πέρασε από δίκη!

Το 1957 ο έλληνες πράκτορες του σοσιαλιμπεριαλισμού κατεντολήν των αφεντικών τους διέγραψαν τον αγαπημένο ηγέτη του κόμματος και αδιαμφισβήτητο αρχηγό του ΔΣΕ Ν. Ζαχαριάδη ως προδότη βιάζοντας κυριολεκτικά τη θέληση της συντριπτικής πλειοψηφίας των μελών του! Το κατάπτυστο “Πόρισμα για την υπόθεση του Ν. Ζαχαριάδη” της Επιτροπής Κομματικού Ελέγχου (ΕΚΕ), διορισμένης από την “7η Ολομέλεια” (Φλεβάρης 1957) τελειώνει ως εξής: “Οπωσδήποτε, όμως η περίπτωση του Ν. Ζαχαριάδη δείχνει ότι ο τυχοδικισμός, η περιφρόνηση και καταπάτηση των λενινιστικών κομματικών αρχών, της κομματικής θηθικής, ο αντικομματικός και αντισοβιετικός κατήφορος οδηγούν αναπόφευκτα σε πράξεις που αντικειμενικά δεν προκαλούν μικρότερη ζημιά στο Κόμμα και στο λαϊκό κίνημα από τις πράξεις πρακτόρων του εχθρού”.

Γιατί ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός δολοφόνησε τον Ζαχαριάδη.

Το 1973 το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλιστικό κράτος που είχε εξαφανίσει, όπως είδαμε, από τα χαρτιά του το Ζαχαριάδη, τον εξαφάνι-

θρύλος, ο Ζαχαριάδης, με την τεράστια ακτινοβολία, το κύρος και τη μεγάλη υποστήριξη της μάζας των πολιτικών προσφύγων που θα έρχονταν μαζί του; Ακόμα κι αν ο ίδιος ο Ζαχαριάδης δεν ήταν σε θέση να συγκροτήσει γρήγορα το νέο κομμουνιστικό κόμμα στην κατεύθυνση του ΚΚ Κίνας, η Ρωσία οπωσδήποτε θα στερούνταν το ψευτοΚΚΕ, δηλαδή το πιο πολύτιμο πολιτικό και ιδεολογικό εργαλείο του για τη διείσδυση και την εξάρτηση της Ελλάδας. Όλα θα ήταν διαφορετικά. Η δολοφονία του γερόλυκου της επανάστασης ήταν μια κίνηση υποχρεωτική για το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό και για τα σχέδια της ηγεμονίας του στην Ελλάδα και όχι μόνο. Γιατί το κύρος του Ν. Ζαχαριάδη ήταν πελώριο και στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα σε μια στιγμή που ο κύριος εχθρός των ρώσων σοσιαλιμπεριαλιστών ήταν το φιλοσταλινικό ΚΚ της Κίνας του Μάοτσετουνγκ.

Από το 1962 μέχρι και την δολοφονία του πηγαίνονταν σύμφωνα με δικές τους μαρτυρίες στο Σοργκούτ ο επικεφαλής του ψευτοΚΚΕ για να τον αναγκάσουν να αναγνωρίσει το καθεστώς Σουσλόφ-Μπρέζνιεφ ως επαναστατικό, τους εισιτούς τους σαν την νόμιμη ηγεσία του ΚΚΕ και το κόμμα τους σαν συνέχεια του επαναστατικού ΚΚΕ. Λίγο πριν τη δολοφονία, τον Ιούλι του 1973 ο Φλωράκης έστειλε το μέλος του ΠΓ του ψευτοΚΚΕ Λουλέ στο Σοργκούτ, για τελευταία φορά, για να αποσπάσει από τον Ζαχαριάδη τουλάχιστον την ανοχή του στο ψευτοΚΚΕ. Αυτός γύρισε άπρακτος. Έτσι τα αφεντικά ένα μήνα μετά δολοφόνησαν τον Ν. Ζαχαριάδη. Αυτό που έκανε ο Ζαχαριάδης με την ανυπότακτη και γενναία στάση του στην απόλυτη μοναξιά της παγωμένης εξορίας του στο Σοργκούτ ήταν να δηλώνει επί 11 χρόνια απλά παρών, να μην αναγνωρίζει δηλαδή ούτε το ρώσικο καθεστώς ως επαναστατικό ούτε και τους σοσιαλφασίτες λακέδες του σοσιαλιμπεριαλισμού σαν ηγεσία του ΚΚΕ και επομένως ούτε και το ψευτοΚΚΕ σαν συνέχεια του επαναστατικού ΚΚΕ. Αυτή είναι η τελευταία και πιο μεγάλη προσφορά του κομμουνιστή ηγέτη στην ελληνική και στην παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση. Έτσι το αίμα του παλιού μεγάλου ΚΚΕ, τις υποθήκες του αντιφασιστικού αγώνα και τις σημαίες του πρωτοβάθμη ΚΚ Κίνας της Σήφη και την Ολγα. Σε αυτήν ανέφερε ότι μετά τις αλεππάλληλες απεργίες πείνας που είχε κάνει από το 1966 – αυτές πράγματι υπήρχαν γιατί υπάρχει φωτογραφία που δείχνει την εξαιρετική του αδυναμία. Αυτές τις απεργίες πείνας προφανώς είχαν θορυβήσει εντόνως τις ηγεσίες του ΚΚΣΕ και του ΚΚΕ που προσπάθησαν επανειλημμένως να τις σταματήσουν με απεσταλμένους τους

κοντά και στους άλλους, τους νεώτερους που του γνώρισαν από τις ιστορικές αφγήσεις και τα κομματικά ντοκουμέντα, αλλά δίδαξε στην πράξη: «τραβάτε το δρόμο σας, μην προδίνετε τις πεποιθήσεις σας και τολμήστε να πάτε και κόντρα στο πιο ισχυρό ρεύμα όταν χρειαστεί». Το να σηκωθεί δηλαδή κάποιος ηγέτης κομμουνιστικού κόμματος μιας μικρής χώρας και να πει μόνος αυτός και πρώτος ως τότε στον κόσμο, στους ηγέτες του ως τότε «ιερού» ΚΚΣΕ, τους Σουσλόφ-Χρουστσόφ κλπ ότι παραβίαζουν τις διεθνιστικές αρχές στις σχέσεις τους με ένα άλλο κομμουνιστικό κόμμα, δεν ήθελε απλά ψυχικό σθένος και φυσική γενναιότητα, ήθελε γιαγαντιαίο επαναστατικό χαρακτήρα, ένα απέραντο βάθος πεποιθήσεων και μια ασύλληπτη πολιτική οξυδέρκεια. Αυτή είναι μια μοναδικού βάρους παρακαταθήκη για τους έλληνες μαρξιστές των εποχών που έρχονται και που θα έρθουν. Είναι μια απόδειξη ότι αντίθετα ακριβώς με την σιχαμερή και δίχως ανεξάρτητη οντότητα αστική του τάξη το ελληνικό επαναστατικό προλεταριάτο μπορεί να έχει δυνατό χαρακτήρα και να κρατάει μια στάση αρχών ως το τέλος δηλαδή να είναι στην ουσία του και όχι μόνο στη μορφή του επαναστατικό και διεθνιστικό.

Γιατί «αυτοκτόνησαν» τον Ζαχαριάδη

Στις «συζητήσεις» του φιμωμένου Ζαχαριάδη με τις ηγεσίες του ΚΚΣΕ και του ψευτοΚΚΕ βρίσκουμε και την υποτιθέμενη απειλή της αυτοκτονίας του. Την είχε διατυπώσει τάχα ο Ζαχαριάδης σε επιστολή του (από 26.6.1973) προς το ΚΚΣΕ, το ψευτοΚΚΕ και τα δύο από τα τρία παιδιά του, τον Σήφη και την Ολγα. Σε αυτήν ανέφερε ότι μετά τις αλεππάλληλες απεργίες πείνας που είχε κάνει από το 1966 – αυτές πράγματι υπήρχαν γιατί υπάρχει φωτογραφία που δείχνει την εξαιρετική του αδυναμία. Αυτές τις απεργίες πείνας πρ

ΑΛΛΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΛΑΘΗ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΒΑΪΜΑΡΗΣ, ΑΛΛΟ Η ΦΙΛΟΝΑΖΙ ΨΕΥΤΟΑΡΙΣΤΕΡΑ

συνέχεια από τη σελ. 9

ελληνικό κράτος για να φτιάξουν ένα σοβιετικό, όπως ήθελαν κάποιοι από τους γερμανούς αριστερούς της δεκαετίας του 1920. Αυτοί θέλουν να καταλάβουν-ήδη με τρόπο καταλαμβάνουν - το ελληνικό κράτος και μάλιστα ότι πιο φασιστικό έχει μέσα του για να το στρέψουν ενάντια σε ότι είναι μισθημοκρατικό, αναπτυξιακό και ανεξάρτητο από τους ρωσοκινέζους νέους δυνάστες και από την Μπομπολο-κοκκάλικη κομπραδόρικη ολιγαρχία τους. Έχουμε εξηγήσει και το κάνουμε και σε αυτό το φύλο της Νέας Ανατολής με ποιο τρόπο η ψευτοαριστερά περιμένει τα χτυπήματα της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ στην κρατική υπαλληλία και σε τομείς του κράτους για να τους καταλάβει η ίδια.

Η κρυμμένη ενότητα ναζί-ψευτοαριστεράς στο μεταναστευτικό

Αντιφασιστικός πόλος σήμερα μπορεί να εννοείται μόνο όταν έχει πολιτική αντιφασιστικού μετώπου στα βασικότερα πολιτικά ζητήματα. Αυτό που μπερδεύει τους δημοκράτες είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ εμφανίζεται να είναι το ακριβώς αντίθετο της Χρ. Αυγής στο ζήτημα των μεταναστών. Εκεί συσπειρώνει η Χρυσή Αυγή τις πιο καθυστερημένες μάζες, εκεί μαχαιρώνει και σκοτώνει, εκεί εκδηλώνει την κτηνωδία και τον κανιβαλισμό της και εκεί κυρίως ο ΣΥΡΙΖΑ και το εξάρτημα του που λέγεται ΑΝΤΑΡΣΥΑ φαίνεται να είναι το απόλυτο αντίθετο της Χρ. Αυγής. Στην πραγματικότητα και σε αυτό το μοναδικό σημείο που φαίνονται να διαφέρουν, δεν διαφέρουν στην πράξη αλλά αλληλοσυμπληρώνονται και αλληλοβοηθούνται καθώς ο ένας δήθεν αντίθετος πόλος παίζει για τον άλλο το ρόλο του προβοκάτορα και του κράχτη. **ΕΙΔΙΚΑ Ο ΣΥΡΙΖΑ λειτουργεί στο μεταναστευτικό σαν προβοκάτορας υπέρ της Χρ. Αυγής.** (Μάλιστα με το να μένουν οι ναζί εκτός διακυβέρνησης και ο ΣΥΡΙΖΑ ήδη να φθείρεται προετοιμαζόμενος να κυβερνήσει σημαίνει σε συνδυασμό με την ναζιστική δημαρχιγία στο μεταναστευτικό ότι η Χρ. Αυγή προορίζεται από τους ρωσόδουλους να έχει την επόμενη περίοδο διακυβέρνησης τάση ανόδου και ο ΣΥΡΙΖΑ τάση καθόδου). Το να είμαι πραγματικά αντίθετος με τους ναζί στο μεταναστευτικό σημαίνει να μην προσφέρω στους ναζί απροστάτευτη σάρκα για σφάξιμο, να μην προσφέρω στους εργοδότες, ιδιαίτερα στην ύπαιθρο, φτηνή σάρκα για υπερεκμετάλλευση και να μην προσφέρω στην αστυνομία μια δεξαμενή θυμάτων για εξάσκηση στην ταπείνωση και στα βασανιστήρια. Σημαίνει πάνω από όλα να μην προσφέρω αποδιοπομπαίους τράγους για να δυναμώνει το εθνορατιστικό ρεύμα στην κοινωνία.

Ο ΣΥΡΙΖΑ κάνει αντίθετα μόνο μια δουλειά: να τα προσφέρει όλα αυτά γενναιόδωρα κυρίως με τη θεωρία και με την πράξη των ανοιχτών συνόρων, αλλά και με την πολιτική του απόλυτης ανοχής απέναντι στα εργασιακά κολαστήρια.

Ανοιχτά σύνορα σε μια χώρα που οι παραγωγικές της δυνάμεις σαμποτάρονται και συντρίβονται συστηματικά, δηλαδή σε μια χώρα ανέργων, όπου η εργατική τάξη δεν έχει πια καμιά προστασία αλλά δουλεύει σε συνθήκες μισθούλοκτησίας και όπου ο ανταγωνισμός ανάμεσα στους εργάτες φτάνει στο πιο απάνθρωπο σημείο έντασης της

δουλειάς και χαμηλού μεροκάματου, τα ανοιχτά σύνορα σημαίνουν παρόξυνη του εθνορατισμού, σημαίνουν εθνορατιστικό κανιβαλισμό που χωρίζει όλο και περισσότερο με μίσος τον έλληνα εργάτη και άνεργο από τον μετανάστη ταξικό αδελφό του.

Το σωστό είναι σύνορα ανοιχτά μόνο για τους λίγους πραγματικούς πολιτικούς πρόσφυγες, διεκδίκηση αποζημίωσης και επιστροφής στην πατρίδα τους για τους μετανάστες που έφερε το ελληνικό κράτος για να δυναμώσει τον εθνορατισμό και τη Χρ. Αυγή. Το σωστό είναι μάχη για την υπεράσπιση όποιου δικαιώματος αφήνει ακόμα η εργατική νομοθεσία, μάχη για την υπεράσπιση στην πράξη των όποιων συλλογικών συμβάσεων, μάχη για την ίση αμοιβή για ίση δουλειά ακόμα και μέσα στην κανιβαλική καταιγίδα.

Αυτή είναι η αντιφασιστική και αντιναζιστική γραμμή σήμερα στο μεταναστευτικό συν το «όχι στην κατάργηση στις σημερινές πολιτικές συνθήκες της Συνθήκης Δουβλίνο 2». Η βαθύτερη ενότητα Χρυσής Αυγής και ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ φανερώνεται στο ζήτημα του Δουβλίνου 2 όπου και η πρώτη και δεύτεροι ζητάνε την κατάργησή του, δίπλα σε όλο το υπόλοιπο ελληνικό πολιτικό καθεστώς. Άλλα η κατάργηση του Δουβλίνου 2 είναι η ελευθερία στους δουλεμπόρους να χρησιμοποιήσουν την Ελλάδα σαν τράνζιτ χώρα για το πέρασμα του ανθρώπινου εμπορεύματος τους στην υπόλοιπη Ευρώπη. Το κρατικό ελληνικό κάλεσμα τώρα στην ΕΕ για κατάργηση του Δουβλίνου 2 σημαίνει δυνάμωμα του καλέσματος να έρθουν νέα μεταναστευτικά φορτία, όλο και πιο μαζικά στην άρρωστη από πείνα και εθνορατισμό Ελλάδα. Η Χρυσή Αυγή, δηλαδή ο ρώσικος ναζισμός μπορεί να δυναμώσει μόνο με νέα μαζικά φορτία μεταναστών μέσα στη χώρα, ειδικά μέσα στην Αθήνα, στην πολιτική, κοινωνική και οικονομική καρδιά της Ελλάδας, που ήδη είναι η αρνητική πρωτεύουσα όλου του ευρωπαϊκή αστική τάξης επειδή σα μελλοντικό ηγέτη και να μπορέσει να κρατήσει την τσακισμένη Ελλάδα μέσα στο ευρώ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ που είναι σε όλα τα εμπορεύματα αντιφιλελεύθερος, είναι φιλελεύθερος μόνο στο εμπόρευμα ξένης τζάμπα εργατική δύναμη μόνο για να κατασκευάσει ένα ισχυρό ναζιστικό κόμμα στο μαλακό υπογάστριο της ακόμα δημοκρατικής Ευρώπης. Ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός και η ευρασιατική γεωπολιτική των Ντούγκιν-Πούτιν χρειάζονται επειγόντως δίπλα στα άλλα κόμματά τους και ένα άρειο κόμμα, ένα γενενοκτονικό, ωμά αντισημιτικό κόμμα που θα κάνει την πιο κτηνώδη και ωμή κανιβαλική δουλειά στη διάρκεια του παγκόσμιου πόλεμου που ετοιμάζουν. Η Ελλάδα είναι ο δοκιμαστικός σωλήνας μέσα στον οποίο οι καγκεμπίτες ηγέτες θέλουν να κατασκευάσουν και αυτό το νέο τέρας σαν μαζικό κόμμα, παγκόσμιο υπόδειγμα.

Γι αυτό το λόγο, ενώ θα πρέπει πάντα να κάνουμε έντονη προπαγάνδη ενάντια στον ισχυρισμό περί δύο τάχα αντίθετων άκρων, δηλαδή να αποδεικνύουμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ δεν αποτελούν έναν αριστερό αντιναζιστικό πόλο, δηλαδή να αποδεικνύουμε ότι αυτές είναι στην ηγετική τους γραμμή φιλοναζιστικές σοσιαλφασιστικές δυνάμεις που χωρίς την καταδίκη της κεντρικής πολιτικής τους γραμμής και ιδεολογίας δεν μπορεί να στηθεί κανένα πραγματικά αντιναζιστικό μαζικό μέτωπο, θα πρέπει

να τονίζουμε ότι η πιο επικίνδυνη, η πιο κτηνώδης, ή πιο πρακτόρικη μορφή φασισμού είναι η χρυσαυγίτικη και εναντίον της να πετυχαίνουμε την πλατύτερη συσπείρωση. Με λίγα λόγια ενώ θα πρέπει να καταδικάζουμε με όλη μας τη δύναμη τη βία που ασκούν στο λαό και στην δημοκρατική αστι-

κή τάξη οι ψευτοαριστεροί φασίστες και να στεκόμαστε απέναντι τους σε κάθε τέτοια περίπτωση θα πρέπει πάνω από όλα να αποκαλύπτουμε την κρυμμένη συνταύτισή τους με τους ναζί και να καλούμε τη βάση τους να αποσπαστεί από αυτούς και να μπει στο πραγματικό αντιναζιστικό μέτωπο.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΥΡΙΖΑ

συνέχεια πό τη σελ. 5

μονοπαλίου της Κόσκο βάζουν πόδι στο λιμάνι του Πειραιά και ετοιμάζονται τώρα να το καταπούν ολόκληρο.

Στρατηγικό συμφέρον του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού είναι η διάσπαση της Ευρώπης. Γι' αυτό είναι σημαντικό η τσακισμένη οικονομικά και σε μόνιμη κρίση Ελλάδα να μένει μέσα στην Ευρώπη και να τη διασπάει. Έτσι ο Τσίπρας χρειάζεται να εμφανίσει ένα φιλοευρωπαϊκό προφίλ και να βρει τρόπους συνεννόησης με την ευρωπαϊκή αστική τάξης επειδή σα μελλοντικό ηγέτη και να μπορέσει να κρατήσει την τσακισμένη Ελλάδα μέσα στο ευρώ.

Θυμίζουμε στους αναγνώστες μας τη θέση μας για την εκτίμηση του εκλογικού αποτελέσματος του Ιούνη του 2012 ότι αυτή η φάση χαρακτηρίζεται από το δυνάμωμα του μαύρου φαιο-«κόκκινου» αντιευρωπαϊκού μετώπου και ότι το κυβερνητικό σχήμα που θα αναλάβεινε θα είχε ένα βασικό στόχο, τη διάσπαση της Ευρώπης. Για αυτό κυβέρνηση και αντιπολίτευση θα λειτουργούσαν σαν καλέμι και σφυρί. Γράφαμε στο σχετικό άρθρο (http://oakke.blogspot.gr/2012/06/blog-post_19.html#more): «το πιο κατάλληλο σχήμα για αυτή τη διάσπαση της Ευρώπης ήταν να παίξει η συμμαχία ΝΔ – ΠΑΣΟΚ το ρόλο του καλεμού και ένα ακόμα πιο ισχυρό μέτωπο ΣΥΡΙΖΑ – ψευτοΚΚΕ – Καμμένου – «Χρ. Αυγής»??το ρόλο του σφυριού στα πλαίσια της ίδιας πολιτικής του??αντιευρωπαϊκού μετώπου. Η διπρόσωπη, επίσης αντιευρωπαϊκή στην ουσία της πολιτικής της ΔΗΜΑΡ, παίζει μέσα σε αυτό το σύστημα το ρόλο του κόμματος – αιμορτισέρ??που κάνει λιγότερο θορυβώδη τη σχέση ανάμεσα στο καλέμι και στο σφυρί»??

Τώρα το καλέμι ΠΑΣΟΚ-ΝΔέχει πλέον φθαρεί, ενώ η ΔΗΜΑΡ βγήκε από το ρόλο του αιμορτισέρ πριν αποσθραθεί.

Τώρα φουσκώνει ΣΥΡΙΖΑ μέσα από την αντιναζιστική και δημό

ΟΧΙ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ- ΟΧΙ ΣΕ ΕΝΑΝ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΔΙΧΑΣΜΟ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Κάτω ο πρωθυπουργός Αλ Μπαραντέι, ο ρωσόδουλος διεθνής προβοκάτορας

(Άρθρο που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ -www.oakke.gr- στις 7/7/2013)

Ο αιγυπτιακός στρατός που υπηρετούσε άλλοτε πιστά τον πρόεδρο Μουμπάρακ έριξε τελικά τον ισλαμιστή πρόεδρο Μόρσι με τη βοήθεια των μαζικών διαδηλώσεων. Αυτή δεν ήταν μία θετική εξέλιξη. Δεν ήταν μία ανακοπή της πορείας προς την ισλαμική φασιστική δικτατορία, που επιτεύχθηκε χάρη στην επέμβαση μιας φωτισμένης στρατιωτικής ηγεσίας και του πιο προοδευτικού κομματιού του έθνους και του λαού. Ήταν μία ακόμα φασιστική εγχείρηση της Αιγύπτου για τον παραπέρα έλεγχο της πολιτικής εξουσίας από τις δυνάμεις της πιο μαύρης ιμπεριαλιστικής αντίδρασης. Αυτό δείχνουν τα γεγονότα.

Αν το κίνημα που προετοίμασε το πραξικόπημα είχε προοδευτικό χαρακτήρα θα χτυπούσε καταρχήν τον ισλαμισμό των αδελφών μουσουλμάνων σαν ιδεολογία και πολιτική. Εδώ αντίθετα ενώθηκαν δύο εντελώς αντίθετες μεταξύ τους πολιτικο-ιδεολογικές γραμμές στο ζήτημα της θρησκευτικής ελευθερίας ενάντια σε μια κομματική ηγεσία και ιδιαίτερα σε ένα πρόσωπο, εκείνο του Μόρσι. Δηλαδή ενώνονται οι υποτιθέμενοι φιλελεύθεροι οπαδοί του κοσμικού κράτους με τους πιο σκληρούς ισλαμοφασίστες, τους σαλαφιστές του κόμματος Νουρ (20% στις εκλογές) ενάντια στο πιο μετριοπαθές ισλαμικό κόμμα των Αδελφών Μουσουλμάνων (40%). Στην πραγματικότητα, ο σκληρός ισλαμοφασισμός είναι βασικό συστατικό στοιχείο αυτού του κινήματος, όπως είναι και ο τροτσικιστικού τύπου σοσιαλφασισμός. Έτσι, την υποστήριξη τους στο κίνημα υπογράφων για την εκδίωξη του Μόρσι (κίνημα Ταχρίρ) πρόσφεραν μεταξύ άλλων τα ριζοσπαστικά-μικροαστικά αντισημιτικά μορφώματα «νεολαϊστικού κίνημα 6 Απρίλη» και «Κιφάγια», το κόμμα «Δυνατή Αιγύπτος» του αποχωρήσαντα από τους Αδελφούς Μουσουλμάνους Αμπούλ Φοτούχ, ενώ ο Ναμπίλ Ναέμ, πρώην ηγετικό στέλεχος της «Αιγυπτιακής Ισλαμικής τζιχάντ», που συνδέεται με την Αλ Κάιντα, δήλωσε ότι θα συμμετάσχει κι αυτός στις κινητοποιήσεις (Ahram online, 13/6). Δεν είναι να απορεί κανείς που τα συνθήματα των συγκεντρωμένων στην Ταχρίρ διαπνέονται από το αντισημιτικό (εμφανίζεται σαν αντισιωνιστικό) δηλητήριο, που είναι το τιμέντο της ενότητας ισλαμοφασιστών και ψευτοαριστερών σοσιαλφασιστών παντού στον κόσμο. Αυτά τα συνθήματα (παρουσιάζουν π.χ. το Μόρσι σαν εβραιόφιλο σιωνιστή), δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα από αυτά που χρησιμοποίησαν προηγούμενα οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι για να ρίξουν τον τριτοκοσμικό, ειρηνόφιλο εθνικό αστό Μουμπάρακ από την εξουσία στο πρώτο στρατιωτικό πραξικόπημα.

Εννοείται ότι με τέτοια πολιτικο-ιδεολογική πλατφόρμα καμία δημοκρατία δεν υπάρχει στην οργάνωση των διαδηλώσεων, κανενός είδους ανοιχτό στο λαό σώμα ή κάποια πολιτικά σώματα που να αποφασίζουν οτιδήποτε δημοκρατικά. Υπάρχει μόνο η γνωστή και από το κίνημα των αγανακτισμένων στην Ελλάδα δήθεν «άμεση δημοκρατία» όπου από το διαδίκτυο κάποιες οργανωμένες μειοψηφίες, (εδώ η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ), που εμφανίζονται σαν το «λαϊκό αυθόρυμπο», ή με ονόματα της στιγμής, όπως «μέτωπο της 30 Ιουνίνη», στήνουν κινήματα και ορίζουν διαδηλώσεις στη βάση της γενικής δυσαρέσκειας και της άρνησης χωρίς καμιά συ-

γκεκριμένη πολιτική πρόταση και πλατφόρμα διακυβέρνησης. Πρόκειται για κινήματα κρυφών πολιτικών διεργασιών στα οποία διάφορα κομματικά κέντρα, χωρίς ανοιχτές διαδικασίες ενώνουν εντελώς περιστασιακά στο δρόμο δημοκράτες και φασίστες. Η μεγαλύτερη απόδειξη ότι αυτά τα κινήματα είναι φασιστικά είναι ότι δεν διεκδικούν κατά κανένα τρόπο την εξουσία του εξεγερμένου λαού αλλά **του στρατού, και μάλιστα του αρχηγού του στρατού**. Αυτόν τον καλούν να ποδοπατήσει κάθε δημοκρατική και κοινοβουλευτική επίφαση που οι αδέλφοί μουσουλμάνοι όσο και να μην πίστευαν, σε κάποιο βαθμό τηρούσαν. Ούτε είναι τυχαίο που στο τηλεοπτικό διάγγελμα που έβγαλε ο στρατηγός Αλ-Σίσι αμέσως μετά την ανάληψη της εξουσίας υπήρχε στην πιο περίοπτη θέση δίπλα του ο γνωστός στους αναγόστες μας αρχιπροβοκάτορας στην υπηρεσία του Πούτιν, Ελ Μπαραντέι. Έχουμε αναλύσει την πολιτική του την εποχή που ήταν διευθυντής της Διεθνούς Υπηρεσίας Ατομικής Ενέργειας, οπότε οργάνωσε την προβοκατόρικη κατηγορία στον Σαντάμ ότι διέθετε μέσα μαζικής καταστροφής, και έτσι έβαλε τη διεθνή «κομική» βάση για την επίθεση στο Ιράκ. Αυτό το έκανε με τόσο διφορούμενο τρόπο ώστε επέτρεψε στις ΗΠΑ να εισβάλουν και στη Ρωσία να απέχει παριστάνοντας τον φίλο του Ιράκ. Εδώ και λίγα χρόνια αυτός παριστάνει τον φιλελεύθερο, φιλοδυτικό και κοσμικό ηγέτη του συνασπισμού «Εθνικό Μέτωπο Σωτηρίας» της Αιγύπτου. Αφού πρωτοστάτησε στην πτώση του Μουμπάρακ τώρα επιλέχτηκε από τους στρατιωτικούς πραξικοπηματίες να εκπροσωπήσει όλη την «λαϊκή εξέγερση» στις διαπραγματεύσεις για την νέα μεταβατική διακυβέρνηση*.

Ο Αλ Σίσι δεν τοποθετήθηκε από κανέναν ηγέτη οπαδό του κοσμικού κράτους αλλά από τον ίδιο τον ανατραπέντα Μόρσι τον Αύγουστο του '12 για να αντικαταστήσει τον προηγούμενο αρχηγό του στρατού, τον Ταντάου! Μάλιστα, ο Σίσι συμμετείχε και ως υπουργός άμυνας στην κυβέρνηση Καντίλ που πάλι ο Μόρσι διόρισε σ' αυτή τη θέση. Αυτό σημαίνει πως ο φυσικός αυτούργος του «αντι-ισλαμοφασιστικό» πραξικοπήματος δεν ήταν καθόλου αντι-ισλαμοφασίστας όπως θα περίμενε ένας αισιόδοξος παρατηρητής, αλλά ένας έμπιστος των ισλαμιστών.

Περισσότερο απ' όλα όμως είναι η συμμετοχή του κόμματος Νουρ στο πραξικόπημα που θα πρέπει να προβληματίζει τους δημοκράτες που έσπευσαν να το αγκαλιάσουν. Πρόκειται για φανατικούς εραστές της σαρίας και βαθιά αντιδραστικούς. Το Νουρ αποχώρησε νωρίς από το μέτωπο των Αδελφών Μουσουλμάνων αλλά υπερασπί-

στηκε σε γενικές γραμμές το φιλο-Σαρία σύνταγμα που θέσπισε ο Μόρσι και το οποίο οι δημοκράτες της υπόλοιπης αντιπολίτευσης, και σωστά, θέλουν να αλλάξουν. Το Νουρ φαινομενικά απείχε από τις κινητοποιήσεις για να μην χάσει την συγγενική του βάση των Αδελφών Μουσουλμάνων, αλλά ουσιαστικά τις υποστήριξε με τη θέση του για πρώτες εκλογές και για συγκρότηση μιας «ανεξάρτητης» κυβέρνησης τεχνοκρατών και το κυριότερο με την υποστήριξη των πραξικοπηματών τώρα. Το Νουρ επιδεικνύει εδώ έναν κεντρισμό ρώσικου τύπου, δηλαδή τον εντελώς αντίστοιχο ρόλο με εκείνον που παίζουν οι γκιουλενικοί στην Τουρκία (Δες πρόσφατο άρθρο μας με τίτλο «Η Τακσίμ πιο κοντά στην Ταχρίρ»).

Φασιστικό κίνημα και πραξικοπήματα σε δύο φάσεις. Οι χτυπητές αντιστοιχίες ανάμεσα σε Τακσίμ και τη δεύτερη Ταχρίρ.

Για να ερμηνεύσει κανείς σωστά την ανατροπή στην Αίγυπτο, όπως και στη Τουρκία, θα πρέπει να τη δει έξω από την επιφανειακή αντίθεση «ισλαμοφασιστες-κοσμικοί δημοκράτες» για να ανακαλύψει ότι το κίνημα ενάντια στο Μόρσι ήταν η συνέχεια του κινήματος ενάντια στο Μουμπάρακ. Ο Μόρσι δε χτυπιέται εδώ για τον ισλαμοφασισμό του αλλά για τις κάποιες σχετικά ανεξάρτητες από το σοσιαλιμπεριαλισμό πλευρές της πολιτικής του γραμμής, ιδιαίτερα στην εξωτερική πολιτική. Δηλαδή χτυπιέται ακριβώς από την ίδια πλευρά από την οποία χτυπιέται ο σύμμαχός της Ερντογάν πάλι για λόγους που έχουν να κάνουν με λόγους κύρια εξωτερικής πολιτικής και πάλι από μια συμμαχία των ψευτοφιλελεύθερων με τους σκληρούς ισλαμοφασιστές. Από ότι δείχνουν τα γεγονότα σε μια πρώτη φάση όλοι μαζί οι αντιδυτικοί και χοντρικά ρωσόφιλοι στις δύο χώρες συμμάχησαν με τους εθνικιστές- ισλαμιστές για να ρίξουν από την εξουσία τους Κεμαλιστές της Τουρκίας και τους Μουμπαρακικούς της Αιγύπτου αντίστοιχα. Αφού τους ρίξανε και πήραν ένα κομμάτι της εξουσίας, ιδιαίτερα στο στρατό στην Αίγυπτο, και στην αστυνομία και τη δικαιοσύνη στην Τουρκία, οι στρατηγικά ρωσόφιλοι, ακραίοι ισλαμοφασιστές, αντιδυτικοί σοβινιστές, ψευτοκομμουνιστές, προχώρησαν στο δεύτερο βήμα: Επιτέθηκαν στους εθνικιστές ισλαμοφασιστές (που είναι στην ουσία κόμματα των Αδελφών Μουσουλμάνων και στις δύο χώρες) σε σχετική συμμαχία με τους εθνικιστές- ισλαμιστές για να ρίξουν από την εξουσία τους Κεμαλιστές της Τουρκίας και τους Μουμπαρακικούς της Αιγύπτου αντίστοιχα. Αφού τους ρίξανε και πήραν ένα κομμάτι της εξουσίας, ιδιαίτερα στο στρατό στην Αίγυπτο, και στην αστυνομία και τη δικαιοσύνη στην Τουρκία, οι στρατηγικά ρωσόφιλοι, ακραίοι ισλαμοφασιστές, αντιδυτικοί σοβινιστές, ψευτοκομμουνιστές, προχώρησαν στο δεύτερο βήμα: Επιτέθηκαν στους εθνικιστές ισλαμοφασιστές (που είναι στην ουσία κόμματα των Αδελφών Μουσουλμάνων και στις δύο χώρες) σε σχετική συμμαχία με τους εθνικιστές- ισλαμιστές για να ρίξουν από την εξουσία τους Κεμαλιστές της Τουρκίας και τους Μουμπαρακικούς της Αιγύπτου αντίστοιχα. Αφού τους ρίξανε και πήρ

Να γιατί ο ρωσόφιλος Ομπάμα κάλυψε ουσιαστικά το πραξικόπημα του στρατού στην Αίγυπτο πιέζοντας το Μόρσι για περαιτέρω βήματα, δηλ. να δεχτεί το τελεσίγραφο του στρατού, παρότι εκείνος είχε προηγούμενα προτείνει σα λύση μία οικουμενική κυβέρνηση με τη μη ισλαμική αντιπολίτευση. Αυτή ήταν στη δοσμένη στιγμή μια αρκετά λογική πρόταση που απαντούσε στην εξαιρετικά διχαστική για το λαό και ανώμαλη εξέλιξη. Ο Λευκός Οίκος απάντησε στην πρόταση αυτή του Μόρσι προς την αντιπολίτευση και το στρατό με τη φράση: «Δεν την προωθούμε σαν μία προτιμητέα αμερικανική επιλογή» (NYT, 2/7). Θυμόμαστε με πόση λύσσα στο παρελθόν η κυβέρνηση Ομπάμα είχε στηρίξει το Μόρσι και τις αντι-συνταγματικές του παραβιάσεις ενάντια στο κοσμικό κράτος και στη λαϊκή-εθνική ενότητα.

Η ρωσική υπερδύναμη πρέπει να θύμωσε υστερικά από τις τολμηρές πρωτοβουλίες του Μόρσι. Στην προσπάθειά τους να ανακόψουν τη βελτίωση των αιγυπτο-ιρανικών σχέσεων οι ισλαμοφασίστες σαλαφιστές φίλοι της σκότωσαν τέσσερις σιτίτες ηγέτες στις 23/6. Αμέσως η αντιπολίτευση κατηγόρησε τον πρόεδρο Μόρσι ότι απέτυχε να διασφαλίσει την ειρήνη. Νομίζουμε ότι και οι δολοφονίες τούρκων αλεβιτών στην Τουρκία από σύριους συνίτες την ίδια πρωτοβουλία ήθελαν να υπονομεύσουν. Κάποιοι όμως κατηγορούν το κόμμα Νουρ για το κλίμα εχθρότητας που έχει καλλιεργήσει στην Αίγυπτο ενάντια στο σιτικό στοιχείο. Σύμφωνα με την Ahram online (24/6): «Η σκληροπυρηνική ομάδα (το Νουρ), καθώς και η οργάνωση ιδεολογικός της προπάτορας το Σαλαφικό Κάλεσμα, έχει πολύ κατηγορηθεί για την αυξανόμενη ρητορική ενάντια στους Σιίτες Μουσουλμάνους. Αφίσες που φέρουν το σήμα του Σαλαφικού Καλέσματος και τον κόμματος Νουρ έχουν τελευταία εμφανίστει σε αρκετές αιγυπτιακές πόλεις δαιμονοποιώντας τη σέχτα και τους οπαδούς της. Σαλαφιστές βουλευτές έχουν επίσης εκφράσει αμφιβολίες σχετικά με την αποκατάσταση διπλωματικών σχέσεων με το σιτικά πλειοψηφικό Ιράν, και τα σχέδια που ενθαρρύνουν ιρανούς τουρίστες να επισκεφτούν την Αίγυπτο. Ένας βουλευτής το Μάη έφτασε να χαρακτηρίσει τους σίτες «πιο επικίνδυνους από γυμνές γυναίκες» και απειλή για την εθνική ασφάλεια».

Λίγο νωρίτερα – όταν η ναζιστική σιτική Χεζμπολάχ επενέβη στη Συρία – ο Μόρσι ανακοίνωσε το πάγωμα των διπλωματικών σχέσεων με τη Δαμασκό και τάχθηκε υπέρ της επιβολής μίας ζώνης περιορισμού των πτήσεων, δηλαδή υπέρ μίας μορφής στρατιωτικής επέμβασης πάνω στη Συρία στο πλευρό της σουνίτης αντιπολίτευσης. Αυτή ήταν άμεση αντι-Άσαντ σύμπλευση με τον Ερντογάν. Η αντιπολίτευση έσπευσε να κατηγορήσει το Μόρσι για φιλοαμερικανισμό, ακριβώς όπως και η τουρκική αντιπολίτευση κατηγορούσε τον Ερντογάν για το ίδιο. Στην πραγματικότητα οι σοσιαλναζί δυσκολεύονται να συμβιβαστούν με την ιδέα ότι άλλες περιφερειακές δυνάμεις και όχι το ρωσόφιλο Κατάρ έρχονται να αναλάβουν την προστασία της συριακής αντιπολίτευσης (αν και κακώς για μας οι τρίτες χώρες ανακατεύονται στρατιωτικά στα εσωτερικά της Συρίας). Ανακοίνωση του σοσιαλφασιστικού Κινήματος «6 Απρίλη» που στηρίζει φανατικά τον Μπαραντέι σημείωνε ότι: «Η ομιλία του Μόρσι φανερώνει ότι ο φάκελος Συρία έχει παραδοθεί από το Κατάρ στη Σαουδική Αραβία και στην

Αίγυπτο και ότι ο Μόρσι απαντά στις οδηγίες της Αμερικής» (16/6), ενώ πολύ αποκαλυπτικά για τη ρωσοφιλία του ο ηγέτης του Νουρ, Ναντέρ Μπακάρ σημειώνει ότι «η [νέα γραμμή] του προέδρου δε συμφωνεί με τη δήλωση που έκανε νωρίτερα στη Μόσχα για την ταύτιση της αιγυπτιακής και της ρωσικής στάσης [απέναντι στη Συρία]» αναφερόμενος στη συμφωνία του Απριλίου με τους Ρώσους για τη σημασία της διατήρησης γεφυρών επικοινωνίας με τη Δαμασκό (στο ίδιο). Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι ο ΥΠΕΞ του Μόρσι Μοχάμεντ Καμέλ Αμρ είναι από τους πρώτους υπουργούς που παραιτήθηκε μόλις έκεινης το κίνημα εναντίον του Μόρσι. Μόλις έπεσε ο Μόρσι, αυτός διορίστηκε από τους πραξικοπηματίες νέος υπουργός Εξωτερικών, τον οποίο αμέσως αναγνώρισε ο Λαβρόφ επικοινωνώντας τηλεφωνικά μαζί του. Βεβαίως κατά τα άλλα ο Λαβρόφ, όπως και ο Πούτιν προσποιήθηκε τον ουδέτερο. Λίγα 24ωρα μετά ο Μπαραντέι διοριζόταν πρωθυπουργός.

Δύο χωρίς δημοκρατικές αρχές πόλοι προοιωνίζουν έναν ατέλειωτο πολιτικό ή και θερμό εμφύλιο με ωφελημένη τη Ρωσία

Από εκείνη τη στιγμή φαίνεται ότι προετοιμάστηκε το έδαφος για την ανατροπή του Μόρσι και τη μετέπειτα εποχή που προοιωνίζεται σαν εποχή μεγάλης πολιτικής ανωμαλίας και διαρκούς πολιτικού αλλά κατά περιόδους και θερμού εμφυλίου. Το χειρότερο είναι ότι τα δύο στρατόπεδα στην Αίγυπτο, όπως και στην Τουρκία δεν θα είναι πολιτικά σαφή, δηλαδή δεν θα είναι από τη μια μεριά η δημοκρατία και η εθνική ανεξαρτησία και από την άλλη ο φασισμός και η ξένη εξάρτηση. Και τούτο γιατί ο φασισμός και η ξένη εξάρτηση, και βασικά ο κύριος εχθρός, ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός-νεοχιτλερισμός είναι ισχυρός και στα δύο στρατόπεδα και θα τα εκκαθαρίζει σταδιακά από τα καλύτερα στοιχεία τους και θα προωθεί τα χειρότερα, ενώ και τα δύο θα τα σπρώχνει στην δικιά του στρατηγική. Αν δηλαδή οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι ξέρανε ότι η πηγή της φασιστικής και πραξικοπηματικής βίας που τους ασκείται τώρα είναι ο ρωσοκινεζικός άξονας, τουλάχιστον θα συγκροτούνταν εναντίον του, όπως κάποτε ξεσηκώθηκαν στο Αφγανιστάν ενάντια του ο Ταλιμπάν. Όμως τώρα η Ρωσία ελάχιστα φαίνεται πίσω από το φασισμό. Γιατί η Ρωσία χτυπάει το τριτοκοσμικό κομμάτι του Ισλάμ στην Αίγυπτο κυρίως μέσω των πρακτόρων της που παριστάνουν τους δυτικόφιλους φιλελεύθερους. Εξωτερικά αφήνει το χτύπημα στους αμερικανούς και στους ευρωπαίους φιλελεύθερους ιμπεριαλιστές που ευχαρίστωσαν προστατεύοντας την Αίγυπτοις δήθεν φιλελεύθερους και στηρίζουν τα άθλια στρατιωτικά πραξικοπήματα. Σε κάθε περίπτωση αυτό που βλέπουν οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι στην Αίγυπτο είναι ότι τους χτυπάει ανοιχτά η Ευρώπη και ο ΗΠΑ, ο «φιλελεύθερος και δυτικός» Μπαραντέι και οι οπαδοί του τάχα αμερικάνου Μουμπάρακ. Βεβαίως τους χτυπάει και το αντιδυτικό ισλαμοφασιστικό Νουρ, αλλά το Νουρ δεν κάνει θόρυβο μπαίνοντας δραστήρια μπροστά στις διαδηλώσεις, ούτε εξυμνεί το πραξικόπημα αλλά επίτηδες κάνει πως σέργεται πίσω του και πίσω από τους φιλοδυτικούς και ζητάει κυβέρνηση τεχνοκρατών. Από την άλλη μεριά ενώ η ίδια η Ρωσία εμφανίζεται, όπως είπαμε, να πάιζει έναν ουδέτερο ρόλο, ανέθεσε το ρόλο του υπερασπιστή του Μόρσι στη δουλική της Κατάρ και

στην Αλ Κάιντα.. Δηλαδή ο Μπαραντέι κάνει την σκούπα και το ρωσόδουλο πιο μαύρο Ισλάμ κάνει το φαράσι. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, ανεξάρτητα από το τι θα κάνει η ηγεσία Μόρσι, το κίνημα των Αδελφών Μουσουλμάνων είναι πολύ πιθανό ότι θα κινηθεί στο μεγαλύτερο μέρος του προς τον πιο φασιστικό ισλαμισμό και τον τζιχαντισμό, οπότε και προς το ρωσικό αντιδυτικό στρατόπεδο. Ήδη έχουν δυναμώσει οι φωνές μέσα στο κόμμα του Μόρσι που λένε το εξής: «Δοκιμάσαμε να παίξουμε το παιχνίδι της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, που είναι αντίθετο με τις ισλαμικές αρχές μας, και να τι πάθαμε από τους «κοινοβουλευτικούς». Τώρα θα εφαρμόσουμε το Τζιχάντ». Δεν ξέρουμε τι θα εφαρμόσουν τελικά και πόσο θα το εφαρμόσουν. Άλλα ένα κομμάτι από αυτό το ρεύμα θα πάει στο Τζιχάντ και το μεγαλύτερο υπόλοιπο, τέλεια προβοκάρισμένο, θα κινηθεί στη βαθύτερη φασιστική λογική του. Άλλωστε και αυτό το ρεύμα με στρατιωτικό πραξικόπημα ήρθε στην εξουσία και όταν ήρθε παραβίασε από μπόλικες πλευρές το αστικό κοινοβουλευτικό παιχνίδι. Δεν είναι εύκολο να αντισταθεί στην καταστροφική πορεία του διχασμού του λαού και του φασισμού καθώς του λείπουν στοιχειώδη δημοκρατικά ανακλαστικά.

Από την άλλη μεριά βέβαια ούτε το «φιλελεύθερο» ρεύμα που με ενθουσιασμό συμμετείχε σε δύο στρατιωτικά πραξικοπήματα μέσα σε δύο χρόνια, πρόκειται να κινηθεί προς τη Δύση που το υποστήριξε. Γιατί ποτέ του πέρα από τον δικό του πραξικοπηματισμό και τον ρωσόδουλο αρχηγό του (τον Ελ Μπαραντέι) δεν έπαιξε ανεξάρτητο πολιτικό ρόλο στις τελευταίες εξεγέρσεις. Τον ηγετικό ρόλο τον παίζουν οι αντιδυτικοί σοβινιστές, που εμφανίζονται και σαν νασερικοί (ένας τέτοιος είναι ο ρωσόφιλος Αμρ Μουσά, του κόμματος του Κογκρέσου), οι σοσιαλφασίστες ψευτοκομμουνιστές και τροτσικούς, και οι διάφορες ριζοσπαστικές ισλαμοφασιστικές φράξιες, δηλαδή όλος ο φιλορώσικος συρφετός που κινεί τις αντίστοιχες κάλπικες «λαϊκές εξαργέσεις» στην Τουρκία ή και αλλού. Είναι χαρακτηριστικό ότι η πιο αιχμηρή κατηγορία που απευθύνουν στον Μόρσι οι διαδηλωτές της δεύτερης Ταχρίρ είναι ότι είναι άνθρωπος του Ισραήλ και των Αμερικάνων! Αυτή η κατηγορία, που στηρίζεται όπως είπαμε στο ότι ο Μόρσι είναι με τη συριακή αντιπολίτευση όπως και η Δύση και όχι με τον Άσαντ, που υποστηρίζεται (υποτίθεται) από τη Ρωσία και την Κίνα, είναι γελοία, αλλά και θρασύτατη από την ώρα που η Δύση ρίχνει τον Μόρσι και υποστηρίζει την αντιπολίτευση. Στην πραγματικότητα ο πολιτικός σκοπός αυτής της κατηγορίας είναι να

ΟΧΙ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 13

χρι της τελικής εξόντωσης και του τελευταίου εχθρού της ρώσικης πολιτικής γιατί αυτή η πολιτική θα αρχίσει να γίνεται κατανοητή, τοπικά και παγκόσμια, οπότε και οι κάθε φορά αλληλοεξοντωνόμενοι πόλοι θα αρχίσουν να ενώνονται ενάντια της. Πάντως αυτή η κατανόηση δεν είναι κάτι το αταξικό. Αντίθετα σημαίνει κατανόηση όχι μόνο της ρώσικης αλλά και της αμερικάνικης υπεριαλιστικής πολιτικής και κάθε άλλης πολιάς και νέας υπεριαλιστικής πολιτικής και κάθε νέου και παλιού εθνικισμού και σοβινισμού. Και όχι μόνο. Πίσω από τις τελευταίες αντιδραστικές εξεγέρσεις (αντιδραστικές με την έννοια ότι αντικαθιστούν κάτι ξένο στις λαϊκές μάζες με κάτι πιο εχθρικό τους) και τα στρατιωτικά πραξικοπήματα, και πίσω από τους τρομακτικούς κοσμοϊστορικούς διχασμούς των λαών που προκαλούν, βρίσκεται η αδυναμία των πλατειών μαζών και τη φτωχολογιάς κάθε χώρας να λύσουν οι ίδιες μέσα από τις δικές τους πραγματικά επαναστατικές αντιμπεριαλιστικές και ταξικές εξεγέρσεις τα προβλήματα που γεννά ή όλο και πιο σκληρή οικονομική και πολιτική τους καταπίεση

και εκμετάλλευση. Στο βάθος λοιπόν μόνο μια τάξη συνειδητά διεθνιστική που θα θέλει να αποτίνει συνειδητά την κοινωνική καταπίεση πάνω της και πάνω στις άλλες καταπιεσμένες από τον υπεριαλισμό τάξεις θα είναι σε θέση να συλλάβει και να εφαρμόσει μια πολιτική που να τσακίζει τους δημιουργούς αυτών των διχαστικών του λαού κινημάτων. Θέλουμε να πούμε ότι χωρίς νέα κομμουνιστικά κόμματα, που θα είναι η απόλυτη άρνηση των σημερινών ψεύτικων ομώνυμών τους, ή αλλιώς που θα είναι η ανεπτυγμένη άρνηση της άρνησης των πραγματικών τριτοδιεθνιστικών κομμάτων, δεν θα υπάρχει πραγματική επαναστατική ενότητα για τους λαούς.

Αθήνα 7/7/2013

*Λίγο πριν αναρτηθεί στο διαδίκτυο αυτό το άρθρο ο Μπαραντέι ορίστηκε πρωθυπουργός της Αιγύπτου. Για πρώτη φορά στην ιστορία της σαν πολιτικά ανεξάρτητης χώρας, η χώρα αυτή κλειδί του αραβικού κόσμου έχει πρωθυπουργό έναν πράκτορα της ρώσικης νεοναζιστικής υπερδύναμης. Η κατάσταση για την περιοχή του κόλπου, για την Ευρώπη και για όλο τον κόσμο γίνεται πολύ άσχημη.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

συνέχεια από τη σελ. 10

αρχίσει τάχα να συζητάει μαζί τους και να ζητάει τη μεσολάβησή τους απέναντι στις ρώσικες αρχές. Εμφανίζεται αυτός ο τρομερός επαναστάτης να κρατάει σαν όμηρο την ίδια τη ζωή του και τελικά να ζητάει βοήθεια και κατανόηση από υποκείμενα που τον είχαν καταπροδώσει και τα σιχαινόταν σαν την γυναίκα του την Κουκούλου (που οι μαχητές της Τασκένδης την βάφτισαν Ηρωδιάδα), τον Λουλέ, τον Φλωράκη, κλπ. Η απεργία πείνας είναι τελείως άλλο πράγμα. Στην επαναστατική απεργία πείνας, όπως αυτές του Ζαχαριάδη, ο απεργός μπορεί να παλεύει και ως την τελευταία του πνοή, αλλά στην πραγματικότητα απεργεί για να ζήσει και όχι για να πεθάνει. Ποτέ ο Ζαχαριάδης δεν θα πέθαινε χωρίς να παλέψει και ακόμα λιγότερο ποτέ δεν θα έβαζε ο ίδιος τέλος στη ζωή του.

Αυτοκτονία και πολιτική προδοσία του αληθινού Ζαχαριάδη από τον κατασκευασμένο Ζαχαριάδη πάνε μαζί. Μόνο ένας φουκάρας που θα είχαν αρχίσει να τον δέρνουν οι τύψεις και οι συναισθηματισμοί με τους διώκτες και δήμιους του θα μπορούσε να αυτοκτονήσει και μάλιστα λίγο πριν έρθει η δημοκρατία στην Ελλάδα. Και το τελευταίο πράγμα που θα μπορούσε να αιδράξει έναν οξυδερκή ηγέτη, και μάλιστα έναν επαναστάτη που άντεξε τόσα χρόνια στους πάγους, είναι η ταλάντευση για τη φύση του ψευτοΚΚΕ το 1973 όταν αυτό είχε ολότελα σαπίσει και απομακρυνθεί από κάθε ίχνος μαρξισμού στη θεωρία και την πράξη ή έστω η ταλάντευση του και η απελπισία του για τις πολιτικές εξελίξεις την ώρα και που ο πιο άσχετος παρατηρητής της πολιτικής ήξερε ότι η ελληνική δικτατορία παρέπαιε και από την άνοιξη του 1973 μετά την εξέγερση της νομικής μόνο απελπιστικά δεν ήταν τα πράγματα. Όχι. Η «αυτοκτονία» του Ζαχαριάδη δεν είναι ανακάλυψη του 1973, αλλά της περεστρόκας, αυτής της οργανωμένης και καλά σκηνοθετημένης βύθισης του «υπαρκτού σοσιαλισμού» για την ανάδυση μιας πανίσχυρης Ρωσίας που θα ένωνε σε νέα βάση το σφυρόδρεπαν με την ορθοδοξία και τον τσαρισμό,

στο γνωστό φαιοκόκκινο μέτωπο. Η «αυτοκτονία» του Ζαχαριάδη είναι τόσο καλά σκηνοθετημένη όσο και η «αυτοκτονία» της ΕΣΣΔ και μάλιστα από τον ίδιο σκηνοθέτη. Έτσι λοιπόν το 1991 που ήρθαν τα οστά του Ζαχαριάδη στην Ελλάδα ήταν δυνατό για τους φυσικούς και πολιτικούς θύτες του, το Χ. Φλωράκη και την Α. Παπαρήγα να σταθούν δίπλα στο φέρετρο του θύματός τους για να αποδείξουν ότι είναι οι δικοί του άνθρωποι και ότι αποτελούν τη συνέχεια του παλιού επαναστατικού ΚΚΕ. Η ΟΑΚΚΕ εκείνη την μέρα κραύγαζε ενάντια στην απάτη αλλά τα ΜΜΕ έκαναν πως δεν την είδαν και δεν την άκουσαν για να πνίξουν ως συνήθως τη φωνή της. Τώρα προσπαθούν να χωρέσουν ένα λιοντάρι μέσα σε μια ματρόσκα ακρωτηριάζοντας το επαναστατικό του πνεύμα και έργο με ένα απύθμενο θράσος. Γιατί μένουν κατάπτυστες οι πράξεις και οι αποφάσεις τους ενάντια στον ανθρόπου του ελληνικού προλεταριάτου και τον ηγέτη του. Τα λάθη του αληθινού ΚΚΕ, στα οποία πάντα σπεκούλαραν οι προδότες -αν και συνήθως λέγανε λάθη τα σωστά- πρέπει να ιδωθούν στο πλαίσιο μιας ιστορικής εποχής, της εποχής της Τρίτης Διεθνούς και να εξεταστούν μέσα σε εκείνο το πλαίσιο και στις συγκεκριμένες συνθήκες, να μελετηθεί η πάλη των πολιτικών γραμμών, να ιδωθεί με τα όσα στοιχεία μας έδωσε κατοπινά ή ζωή, η γραμμή για το αντιφασιστικό μέτωπο, και να βγουν τα αναγκαία συμπεράσματα για την παλινόρθωση του καπιταλισμού στις σοσιαλιστικές χώρες ώστε να μπορέσει το προλεταριάτο και το νέο ΚΚΕ να προετοιμάσουν τις νέες νικηφόρες εφόδους τους.

Σε ότι αφορά το Ν.Ζαχαριάδη αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι αποτελούσε πάντα την αριστερή γραμμή μέσα στο ΚΚΕ απέναντι σε όποιο ψηλόβαθμο κομματικό στέλεχος κι αν βρέθηκε απέναντι του και αυτό αποδεικνύεται α) από το ότι οι πιο δραστήριοι εχθροί του ήταν και παραμένουν εχθροί του μαρξισμού και της επανάστασης και β) από την κατάληξη δύλων των πολιτικών τους επιγόνων που συνωστίζονται σήμερα στην αυλή του Περισσού, του ΣΥΝ και της ακόμα πιο υποκριτικής και σάπιας δήθεν επαναστατικής αριστεράς.

ΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΡΩΣΟΚΙΝΕΖΙΚΟΥ ΑΞΟΝΑ

Ο βρώμικος ρόλος της αμερικανικής υπερδύναμης

(Άρθρο που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 30/6/2013)

Έχουμε ξαναγράψει ότι το Πακιστάν έχει μια πελώρια στρατηγική σημασία, γιατί αν ποτέ η Ρωσία μπορέσει να περάσει μέσω αυτού (και προηγούμενα μέσω του Αφγανιστάν) το στρατό της στον Ινδικό ωκεανό θα μπορέσει σε συμμαχία με την Κίνα να εξαπολύσει έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Για πολλές δεκαετίες η πολυπληθής αυτή χώρα του Τρίτου κόσμου είχε αναπτύξει μία στρατηγική συμμαχία με τις ΗΠΑ και γενικότερα με τη Δύση. Μετά τις 11 Μάρτιο το Πακιστάν αλλάζει προσανατολισμό και στρέφεται πολιτικά προς το ρωσοκινεζικό νεοχιτλερικό άξονα, μια κίνηση που επισφραγίζεται με την εκλογή του ισλαμοφασίστα Ναβάζ Σαρίφ ως πρωθυπουργού.

Ο Σαρίφ είναι γνωστός για τις φιλοκινεζικές του θέσεις και για την εχθρότητά του απέναντι στο στρατιωτικό κατεστημένο του Πακιστάν, βασικό θεματοφύλακα του κοσμικού χαρακτήρα του κράτους. Μία από τις δεσμεύσεις που έχει κάνει είναι και η περαιτέρω αναβάθμιση του επιπέδου οικονομικών σχέσεων με το Πεκίνο, ιδιαίτερα η οδική και σιδηροδρομική σύνδεση των δύο σημαντικότερων λιμανιών, του Καράτσι και του Γκβαντάρ, με την Κίνα.

Η ανάδειξη του Σαρίφ στην πρωθυπουργία είναι το αποτέλεσμα μιας σειράς προβοκατούσιών και επεμβάσεων που ξεκίνησαν ήδη από το 2001 με την καλά οργανωμένη από το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό σφαγή των Δίδυμων Πύργων. Ακολούθησε η αμερικάνικη υπεριαλιστική εισβολή στο Αφγανιστάν και η προσπάθεια του ισλαμοφασίστη σαν αποκτήσει μια βάση στα βόρεια σύνορα του Πακιστάν. Τότε ήταν που ο αμερικανός πρόεδρος Μπους ο νεώτερος έδωσε άδεια για την εισαγωγή πυραύλων στα κατασκοπευτικά μη επανδρωμένα αεροσκάφη που έως πριν το 2004 πετούσαν πάνω από το Πακιστάν και δεν έκαναν τίποτα άλλο απ' το να παίρνουν φωτογραφίες. Από τότε ξεκίνησαν οι στοχευμένες επιθέσεις που αποφασίζονταν μυστικά από τη ΣΙΑ για να διεξαχθούν στο έδαφος μιας τρίτης χώρας και συνιστούσαν μία κατάφορη υπεριαλιστική παραβίαση της εθνικής της κυριαρχίας και μία εξασφάλιζε στην τελευταία άφθονα αποθέματα πετρελαίου και αερίου καθώς και – γιατί όχι; – στρατιωτική παρουσία στον Ινδικό. Να γιατί η τύχη του Πακιστάν είναι καθοριστική για τα παγκόσμια πολεμικά σχέδια του άξονα Ρωσίας-Κίνας. Οι ανερχόμενες

Ο ΝΑΖΙ-ΝΑΒΑΛΝΥ: ΠΩΣ ΤΟ ΚΡΕΜΛΙΝΟ ΕΜΦΑΝΙΖΕΙ ΕΝΑΝ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟ ΣΑΝ ΑΝΤΙΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΠΡΩΧΝΕΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 16

θύμα του Πούτιν!

Ο ναζί Ναβάλνυ

Ένας πολιτικός αντίπαλος του Ναβάλνυ έφτιαξε ένα βίντεο στο οποίο παρουσιάζει πως μιμείται τις κινήσεις του Χίτλερ στις δημόσιες ομιλίες και το ανέβασε στο youtube. Είχε ελάχιστη κίνηση. Ο Ναβάλνυ διαφήμισε το βίντεο και το ανέβασε στην ιστοσελίδα του, [περήφανος προφανώς για το πόσο πειστικός είναι σα φύρερ](#). Σήμερα, χάρη σε αυτή τη διαφήμιση, το έχουν δει 343.000 άνθρωποι! (<http://www.dailymail.co.uk/news/article-2087073/Alexei-Navalny-Russian-advert-compares-anti-corruption-campaigner-Hitler.html>)

Αποκαλυπτικά είναι επίσης κάποια στοιχεία που δίνει για το προφίλ του η Μοντ (22/11/2011): «Παντρεμένος, πατέρας δύο παιδιών, ορθόδοξος εκκλησιαζόμενος, ο Αλεξέι Ναβάλνυ ... πέρασε τη νεότητά του σε διαφορετικές στρατιωτικές φρουρές, ανάλογα με τις μεταβολές του αξιωματικού πατέρα του... Ακτιβιστής του φιλελεύθερου κόμματος Γιάμπλοκο, οργανώνει τις κινητοποιήσεις του δρόμου. Στα 2006, ασπάζεται εθνικιστικές θέσεις, δημιουργεί με ορισμένους νεοναζί τη «ρωσική πορεία», αυτή την επίσημη παρέλαση που διεξάγεται κάθε 4 Νοέμβρη υπέρ της «άμυνας των εθνικά Ρώσων». Αυτό άξιζε για να αποκλειστεί από το Γιάμπλοκο. «Μπορούμε να είμαστε φιλελεύθεροι ακόμα και να μιλάμε για την παράνομη μετανάστευση και την εθνοτική εγκληματικότητα», εκτιμά ο αγαπημένος της ρωσικής νεολαίας».

Μετά την εκδίωξη του από το φιλελεύθερο Γιαμπλόκο το 2007 δεν πήγε καθόλου να απευθυνθεί στο φιλελεύθερο χώρο, αλλά εμφανίστηκε σαν «ανεξάρτητος εθνικιστής» να μιλάει σε συγκεντρώσεις ναζιστών και σκίνχεντς. Έγινε συνιδρυτής της ομάδας NAROD (Εθνικό Ρώσικο Απελευθερωτικό Κίνημα). Το μανιφέστο τους συμπεριλαμβάνει κάλεσμα για τον τερματισμό της αλ-

λοτρίωσης του ρώσικου πολιτισμού και την αποκατάσταση της «οργανικής ενότητας του παρελθόντος, του παρόντος και το μέλλοντος», δηλαδή την αναβίωση της Ρωσίας των τσάρων. Έχει δηλώσει ότι οι μετανάστες δεν θα αφομοιωθούν ποτέ και ότι είναι βόμβα για το μέλλον της Ρωσίας. Κάποτε βλέποντας ένα βίντεο που σύγκρινε τους μελλαμψούς καυκάσιους με κατσαρίδες είπε: «ενώ τις κατσαρίδες μπορούμε να τις σκοτώσουμε με μια παντόφλα, στην περίπτωση των ανθρώπων προτείνω ένα πιστόλι».

Θυμίζουμε εδώ άρθρο μας που είχε δημοσιευτεί στη Νέα Ανατολή τον Οκτώβρη του 2012 και στο οποίο αναφέραμε πως και σε Ελλάδα και σε Ρωσία το χώρο της αντιπολίτευσης έχουν καταλάβει ναζιστές και πως αυτό είναι μία μέθοδος ελέγχου της πολιτικής ζωής της χώρας της ρώσικης διπλωματικής μηχανής για να καταπνίξει κάθε δημοκρατικό αντιφασιστικό κίνημα (<http://www.oakke.gr/na482/rosija482.htm>, Οκτώβρης 2012).

Είχαμε από τότε ασχοληθεί με το Ναβάλνυ για τις αντιπολιτικές κινητοποιήσεις όπου κάναμε την εκτίμηση ότι ο καγκεμπίτικος μηχανισμός θα αντιδράσει στη φθορά του Πούτιν είτε με ένα σχέδιο εκκαθάρισης της «Ενωμένης Ρωσίας» (του κόμματος του Πούτιν), είτε με ένα σχέδιο αντικαταστασης του Πούτιν από ένα διάδοχο που δεν μπορεί παρά να εμφανιστεί, σαν ηγέτης μιας εξέγερσης τάχα του καινούριου κατά του παλιού που θα έχει τη λαϊκή στήριξη σαν εκπρόσωπος της «κάθαρσης», και τη στήριξη της Δύσης σαν εκπρόσωπος του δημοκρατικού αντιπολιτισμού (<http://www.oakke.gr/na473/473rosia.htm>, Νοέμβρης 2011). Τότε είχαμε αρχικά εκτιμήσει ότι οι κινητοποιήσεις αυτές ήταν μία έκφραση αυθόρυμης αντίστασης του ρώσικου λαού κατά του Πούτιν, και ότι σε αυτές μπήκαν οι φαιο-«κόκκινοι» για να τις χαλάσουν. Ο καθοδηγητικός ρόλος όμως του Ναβάλνυ σε αυτές τις κινητοποιήσεις μας οδήγησε στο να επανεξετάσουμε σύντομα αυτή την εκτίμηση και να την διορθώσουμε. Στο άρθρο μας

αυτό με τίτλο «Κάπως αλλιώς εξελίσσονται τα πράγματα στη Ρωσία» αναφέραμε για τις διαδηλώσεις ότι σε αυτές εκτός από δημοκράτες συμμετείχαν: «εθνικοφασίστες φιλοναζιστές, φιλελεύθεροι με κεντρικό εκφραστή τον Νέμτσοφ (δημιουργό του «λαϊκού καπιταλισμού», που σημαίνει αντιδημοκρατικό καπιταλισμός χωρίς αληθινά αστοδημοκρατικά δικαιώματα), και εθνικοκουμουνιστές δηλαδή νεοναζιστές-ευρασιατιστές του κόμματος του Ζιουγκάνοφ και άλλοι εθνικοσοιλιστές».

Σημειώναμε τότε ότι αυτή ήταν σύνθεση που έμοιαζε με τους φαιο-«κόκκινους» αγανακτισμένους της Αιγύπτου και της Τυνησίας. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Ναβάλνυ μίλαγε τότε για το ενδεχόμενο «αραβικής ανοιξης» στη Ρωσία, αν ο Πούτιν επιμείνει στις παλιές δομές εξουσίας (<http://www.reuters.com/article/2011/06/01/us-russia-navalny-interview-idUSTRE7502X020110601>)

Όπως κάνει σήμερα σε όλες τις χώρες του κόσμου ο φασισμός και ο σοσιαλφασισμός έτσι και ο Ναβάλνυ καταγγέλλει κυρίως σα «διεφθαρμένο» το παλιό καθεστώς για να αποφύγει να καταγγείλει την ταξική και κοινωνική ουσία του και το πραγματικό εσωτερικό και κοινωνικό του πρόγραμμα. Χαρακτηριστικά ποτέ ο Ναβάλνυ δεν κατηγορεί το ρωσικό καθεστώς σαν μια στρατιωτική και αστυνομική δικτατορία, ποτέ σαν ένα κρατικοστρατιωτικό βιομηχανικό και ενεργειακό σύμπλεγμα που αρνείται να αναπτύξει την σύγχρονη παραγωγή για την ανάπτυξη του βιοτικού επιπέδου του λαού και βεβαίως ποτέ δεν μιλάει ποτέ για μία υπεριαλιστική δύναμη που αιματοκυλά τους όμορους λαούς και διαμελίζει κράτη, αλλά για μια διαρκώς απειλούμενη και μισοκατεχόμενη από τη Δύση Ρωσία.

Η καταγγελία του για διαφθορά, άλλωστε, όπως λέει ο ίδιος δεν κατευθύνεται κυρίως κατά του Πούτιν, αλλά μία ομάδας γύρω από τον Πούτιν που ο τελευταίος απλά της επέτρεψε να πλουτίσει κλέβοντας. Στη συνέντευξή του στη Wall Street Journal ο Ναβάλνυ λέει: «Ο Πούτιν έκανε πολλά καλά από το

1999 έως το 2003, όταν η οικονομία ανένηψε και κάποιες μεταρρυθμίσεις έγιναν. Άλλα είναι η ψηλή τιμή του πετρελαίου που κρατάει σε καλή κατάσταση την οικονομία, και προφανώς έκανε πλούσια μία κλίκα φίλων του Πούτιν από την Αγία Πετρούπολη. «Οι άνθρωποι δεν πιστεύουν σε θετικές αλλαγές πια. Πάνε 2 χρόνια που θέλει να έχει την εξουσία. Είναι φανερό ότι το σύστημα εξουσίας του βασίζεται στη διαφθορά, και οι άνθρωποι γύρω του βασίζονται μόνο στα χρήματα και στη διαφθορά» (<http://online.wsj.com/article/SB10001424052970239860457725732160181092.html>)

Ο Ναβάλνυ ούτε στα λόγια δεν χτυπάει τον Πούτιν, αλλά μόνο την ανικανότητα του να «καθαρίσει» από τη διαφθορά το κράτος που ο ίδιος ο Πούτιν οδήγησε στην φασιστική του κρατικοολιγαρχική αποθέωση. Άλλα δεν υπάρχει από τη φύση του πιο διεφθαρμένο κράτος από το φασιστικό. Το να μην είναι διεφθαρμένο ένα φασιστικό κράτος, ένα κράτος δηλαδή που βρίσκεται στα χέρια μιας συμμορίας μονοπωλιστών που έχουν απόλυτη πολιτική εξουσία πάνω στο λαό, είναι μια αντίφαση εξ ορισμού. Απλά ο Ναβάλνυ δημαγωγεί, η όπου ανακαλύπτει διαφθορά προφανώς θα στρέφεται ενάντια σε συγκεκριμένα μέλη της κρατικοολιγαρχίας που θα έχουν πέσει σε πολιτική δυσμένεια σε σχέση με την κεντρική ηγετική κακεμπτίκη πουτινική ομάδα την οποία η FSB (KGB) θέλει να εκκαθαρίσει.

Η προπαγάνδα του Ναβάλνυ αποτύπωνε την προπαγάνδα των νεοναζιστών παγκόσμια κατά της «διαφθοράς», των «κλεφτών» και «απατεώνων» του συστήματος, που θα εξοντωθούν μόνο αν συγκεντρωθεί η εξουσία σε ένα κρατικοφαστικό κράτος και στο όνομα του έθνους ή της φυλετικής καθαρότητας πατάξει τους διεφθαρμένους εντεταλμένους της παγκόσμιας νέας τάξης, και των Εβραίων.

Το αποκρουστικό πρόσωπο αυτού του νέου τέρατος του καγκεμπίτικου μηχανισμού θα αποκαλύπτεται όλο και περισσότερο, και σύντομα θα φανεί ο στρατηγικός του ρόλος.

ΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΡΩΣΟΚΙΝΕΖΙΚΟΥ ΑΕΩΝΑ

συνέχεια από σελ. 14

της διαφθοράς πρωτοστατεί ο ισλαμοφασισμός και οι σύμμαχοί του, το λαϊκίστικο «Πακιστανικό Κίνημα για τη Δικαιοσύνη» του Ιμράν Χαν, που ήρθε δεύτερο σε ψήφους στις τελευταίες εκλογές, και ο ίδιος ο Σαρίφ που ηγείται της «Πακιστανικής Μουσουλμανικής Λίγκας (N)».

Όλο αυτό το προτέρες που μόλις σκιαγραφήσαμε ολοκληρώθηκε με την ανάληψη της πρωθυπουργίας από τον Ναβάζ Σαρίφ. Η πρώτη δήλωση του νέου πρωθυπουργού μετά την ανάληψη των καθηκόντων του ήταν ότι οι επιθέσεις με μη επανδρωμένα αεροσκάφη θα πρέπει επιτέλους να σταματήσουν. Ήδη τον τελευταίο καιρό οι επιθέσεις αυτές είχαν περιοριστεί δραματικά και

στις 23 Μάη, δηλαδή λίγομετά την εκλογή του Σαρίφ, ο Ομπάμα σε ομιλία του σ

Ο ΝΑΖΙ-ΝΑΒΑΛΝΥ: ΠΩΣ ΤΟ ΚΡΕΜΛΙΝΟ ΕΜΦΑΝΙΖΕΙ ΕΝΑΝ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟ ΣΑΝ ΑΝΤΙΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΠΡΩΧΝΕΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Ο πρίν από λίγα χρόνια οργανωτής της ενότητας των ρώσων νεοναζιστών και άλλων εθνορατσιστών ιμπεραλιστών Αλεξέι Ναβάλνυ εμφανίζεται σήμερα σαν ο αδιαμφισβήτητος ηγέτης του αντιπούτινικού ρεύματος στη Ρωσία.

Τα στοιχεία που έχουμε στη διάθεσή μας, μας δείχνουν ότι μάλλον είναι το ανώτερο δημιούργημα του πουτινικού καθεστώτος και πιθανά ο ορισμένος από το ίδιο καθεστώς διάδοχος του Πούτιν. Αν αυτό συμβεί, τότε δεν θα έχει τίποτα το ασυνήθιστο.

Είναι το μπρεζινεφικό καθεστώς και συγκεκριμένα ο σκληρός πυρήνας αυτού του καθεστώτος που όρισε σαν διάδοχό του Μπρέζνιεφ τον αρχηγό της ΚΑΓΚΕΜΠΕ Αντρόπωφ με την ιδιότητα του «εκσυγχρονιστή» του ΚΚΣΕ. Μετά τον ξαφνικό θάνατο του τελευταίου ανέβηκε στην εξουσία το δεξί του χέρι, ο ακόμα πιο «εκσυγχρονιστής» μέχρι και «αντικομματικός» Γκορμπατσώφ. Είναι στη συνέχεια ο Γκορμπατσώφ ο ίδιος και το καγκεμπίτικο καθεστώς που ανέδειξαν φαινομενικά από το πουθενά τον δήθεν αστοδημοκράτη Γέλτσιν που πήρε την εξουσία μέσα από ένα αντιγκορμπατσοφικό κίνημα. Αργότερα ο Γέλτσιν ανέδειξε σαν διάδοχό του τον αρχικαγκεμπίτη Πούτιν που εφάρμοσε το «κρατικίστικο» πρόγραμμα της τιμωρίας του ολιγαρχικού γελτσινικού πλιάτσικου. Σε όλες αυτές τις διαδοχές ισχύει ή ίδια αρχή: ο διάδοχος αναδεικνύεται από τα σπλάχνα του προηγούμενου καθεστώτος και μάλιστα με την έγκριση ή την ανοχή του αρχηγού του και μετά έρχεται στην εξουσία σαν εχθρός αυτού του αρχηγού. Όταν λέμε σαν εχθρός του εννοούμε ότι έρχεται καβάλα σε ένα νέο πελώριο κοινωνικό και πολιτικό ρεύμα, σε ένα υποτίθεται αντικαθεστωτικό ρεύμα κάθαρσης. Ο διάδοχος δηλαδή του κάθε σύγχρονου ρώσου τσάρου έρχεται στην εξουσία σαν επαναστάτης ενάντια στον προκάτοχο που τον ανέδειξε, σαν ένα είδος πατροκτόνου.

Αυτού του είδους οι διαδοχές (που στην Ελλάδα γίνονται πάντα στο ΠΑΣΟΚ όταν ο ένας ρωσόδουλος αρχηγός διαδέχεται τον άλλο) επιτρέπουν την πολιτική προσαρμοστικότητα και τη μακροζωία του ρώσικου σοσιαλ-φασισμού όχι μόνο γιατί δίνουν στις ρώσικες μάζες μια διέξοδο απέναντι στα χειρότερα συμπτώματα εσωτερικής αποσύνθεσης και αποκτήνωσης αυτού του καθεστώτος αλλά κυρίως γιατί του επιτρέπουν να αναπτύσσει με διαρκώς πιο νέες μορφές την επιθετική παγκόσμια κυκλωτική στρατηγική του σαν μια πολιτική που υπαγορεύεται τάχα από τις ανάγκες της εσωτερικής πολιτικής και κοινωνικής πίεσης των ρωσικών μαζών προς ένα δήθεν πιο υγιές και μάλιστα πιο δημοκρατικό καθεστώς. Ο βασικός στόχος αυτών των στημένων και καθοδηγημένων από τα πάνω «επαναστάσεων» είναι να καταγοητεύονται οι δυτικοί φιλελεύθεροι ιμπεριαλιστές από τον κάθε νέο διάδοχο του προηγούμενου Τσάρου ο οποίος του απογοήτευσε, και να του δίνουν νέο άφθονο χρόνο, ακόμα και διπλωματική βοήθεια ώστε αυ-

τός να μπορεί να τους παραπλανά για να συνεχίσει τη στρατηγική της περικύκλωσης της Ευρώπης. Αυτή η περικύκλωση γίνεται κυρίως με το καταμάτωμα και τον εκφασισμό πολλών χωρών-κλειδιών του Τρίτου Κόσμου

Η ξαφνική ανάδυση του Ναβάλνυ με τις πλάτες του Κρεμλίνου

Λέμε ότι είναι πιθανό ο Ναβάλνυ να είναι το νέο τερατάκι που έχει κατασκευάσει το παλιό καγκεμπίτικο καθεστώς για τους παρακάτω λόγους:

Ο Ναβάλνυ συνεργάζεται πολιτικά με πρώην πουτινικά στελέχη που τώρα έχουν γίνει επικριτές του Πούτιν όπως ο Μ. Κασιάνοφ (πρωθυπουργός επί Πούτιν από το 2000-2004) και επικεφαλής του κόμματος RPR-PARNAS που τον στηρίζει στις δημοτικές εκλογές της Μόσχας σαν υποψήφιο του. Ο Ναβάλνυ κατεβαίνει σαν υποψήφιος στις δημοτικές εκλογές της Μόσχας με τη βοήθεια του Κρεμλίνου! Σύμφωνα με τη νομοθεσία που έχει εισάγει ο Πούτιν και που απαγορεύει στην πράξη σε αντικαθεστωτικούς να συμμετέχουν στις εκλογές, όπως έχει γίνει πχ με τον Κασπάροφ, πρέπει κάθε υποψήφιος ή υποψήφιο κόμμα να συγκεντρώσει χιλιάδες υπογραφές πολιτών που θα καταθέσει στις αρχές (!) ή να εξασφαλίσει τη στήριξη ενός ποσοστού τοπικών βουλευτών. Η απαίτηση του νόμου για αυτές τις δημοτικές ήταν 73000 υπογραφές από τους δημότες της Μόσχας ή υπογραφές από το 6% των εκλεγμένων τοπικών βουλευτών στα 110 από τα 146 δημοτικά διαμερίσματα. Ο Ναβάλνυ δεν είχε τις απαιτούμενες υπογραφές και έφτανε το τέλος της προθεσμίας για τη δήλωση υποψηφιότητας. Τότε σε μία σπάνια ε-

πίδειξη «μεγαλοψυχίας», ο επίσημος υποψήφιος της «Ενωμένης Ρωσίας» του Πούτιν, Σεργκέι Σομπιάνιν, έκανε το πρωτοφανές, παραχώρησε στο Ναβάλνυ τις υπογραφές των βουλευτών της «Ενωμένης Ρωσίας» που χρειαζόταν για να κατέβει υπουργίφιος (!!!) Ο Ναβάλνυ έκανε την εξής δήλωση στο Ιντερφαξ για αυτή την «πρωτοβουλία» του υπουργίφιου του κυβερνητικού κόμματος που ο ίδιος στην κεντρική προπαγάνδα του αποκαλεί «κόμμα απατεώνων και κλεφτών»: «Η Ενωμένη Ρωσία έχει εγκαταστήσει μόνη της αυτό το φραγμό, και τώρα έχοντας καταλάβει ότι εμποδίζει τη δημόσια έκφραση θέλησης, επιχειρεί να τον απομακρύνει όχι μόνο για εμένα αλλά για όλους τους υπουργίφιους. Αν η ιδέα είναι να απομακρυνθεί ο φραγμός δεν μπορούμε να στραφούμε εναντίον της». (http://rbth.ru/news/2013/07/06/navalny_hails_united_russia_initiative_to_help_him_register_as_candidate_2788.html)

Τώρα, πότε ο Πούτιν έγινε ευαίσθητος για τη «δημόσια έκφραση», αυτό μόνο ο Ναβάλνυ το ξέρει, αφού τελικά

μόνο για αυτόν έγινε άρση του φραγμού. Ο επικεφαλής της παράταξης των οικολόγων Γκλεμπ Φετίσοφ καταγγέλλει τη συμπαιγνία Ναβάλνυ-Ενωμένης Ρωσίας. Οι οικολόγοι συγκέντρωσαν 65 υπογραφές τοπικών βουλευτών και έμειναν εκτός δημοτικών εκλογών! Ο Φετίσοφ καταγγέλλει επίσης την ασυνήθιστη δημοτικότητα και προβολή του Ναβάλνυ από τα ρώσικα MME (!!!) (<http://russian-greens.com/node/222>,<http://www.themoscowtimes.com/mobile/article/483091.html>)

Το βασικό στο Ναβάλνυ είναι ακριβώς αυτό, το ότι δηλαδή φούσκωσε ξαφνικά από το Δεκέμβρη του 2008 έχοντας σαν εργαλείο του ένα μπλογκ στο οποίο ασχολείται με το πιο επικίνδυνο ζήτημα, τη διαφθορά στο κράτος. Σήμερα ξεπερνάει τα 500.000 χτυπήματα στα βίντεο που ανεβάζει στο youtube. Πέρσι ξεκίνησε μία νέα ιστοσελίδα Rospil.info στην οποία δημοσιεύει διάφορα στοιχεία για κακοδιαχείριση και σκάνδαλα στις μεγάλες κρατικές επιχειρήσεις και στις αναθέσεις δημοσίων συμβάσεων. Σημειώνουμε ότι από τον κατάλογο των επιχειρήσεων που ελέγχει ο Ναβάλνυ λείπει μόνο η ναυαρχίδα της πολεμικής μηχανής του Κρεμλίνου, η κρατική επιχείρηση εξαγωγής όπλων Rosoboronexport. Τα στοιχεία για τα διάφορα σκάνδαλα που καταγέλλει ο Ναβάλνυ τα απόκτησε από τη θέση του μικρομετόχου σε αυτές τις μεγάλες επιχειρήσεις. Κανείς δεν ξέρει πως βρήκε τα χρήματα σαν 37χρονος δικηγόρος να μπει μικρομέτοχος σε όλες αυτές τις επιχειρήσεις ούτε πως από αυτή τη θέση έχει αποκτήσει διοικητική εξουσία, αφού ζητάει και παίρνει τα οικονομικά τους στοιχεία, και εκεί ανακαλύπτει διάφορες ατασθαλίες, χρήματα που κινούνται κάτω από το τραπέζι, αλλά και κέρδη που αποκρύβονται από τους μικρομετόχους για να τους τρώνε τα μερίσματα! Πριν το Να-

βάλνυ όπως λέει και ο ίδιος στις συνεντεύξεις του, οι αρμοδιότητες του κάθε μικρομετόχου στη ρώσικη επιχείρηση ήταν να πίνει το τσάι του και να τρώει ένα σάντουιτς στη γενική συνέλευση. Στη μετά Ναβάλνυ εποχή τα ίδια κάνει ο μικρομέτοχος. Μόνο ο Ναβάλνυ κάνει ελέγχους με τη βοήθεια μίας μυστηριώδους ολιγομελούς ομάδας που έχει στο γραφείο του.

Είναι χαρακτηριστικό πόσο δουλικά φέρονται τα κρατικά μεγαθήρια απέναντι του, όπως περιγράφεται σε άρθρο του Associated Press που αναδημοσιεύεται στην ηλεκτρονική πύλη boston.com (http://www.boston.com/news/world/europe/articles/2010/04/01/activist_presses_russian_corporations_for_oppeness/?page=2). Η Γκάζπρομ αφιερώνει δισέλιδο σε εταιρικό φυλλάδιο για να του απαντήσει, και δηλώνει ότι η υπηρεσία δημοσίων σχέσεων της απαντά σε όλες τις ερωτήσεις του (!), η Ρόσνεφτ απολογείται μέσω εκπροσώπου της σε κατηγορίες του ότι δεν του έχει δώσει όλα τα έγγραφα που ζήτησε, επικαλούμενη την εταιρική νομοθεσία (!!) και η

κεντρική επενδυτική τράπεζα VTB υπομένει αδιαμαρτύρητα την αγωγή του για επιζήμιες αγορές (!!).

Είναι φανερό ότι τίποτα από όλα αυτά δεν θα μπορούσε να τα κάνει κανένας Ναβάλνυ χωρίς τις πλάτες του Κρεμλίνου. Άλλιώς θα βρισκόταν νεκρός ή στη φυλακή.

Ο Ναβάλνυ εγινε αρχηγός-ήρωας της ρώσικης και της παγκόσμιας πολιτικής αντιπολίτευσης στον Πούτιν πρόσφατα όταν εμφανίστηκε να είναι πολιτικά διωκόμενος από αυτόν, Σε αυτή τη δίκη, που έγινε εναντίον του για υπεξαίρεση, καταδικάστηκε σε πενταετή φυλάκιση. Αλλά σε αντίθεση με όλους όσους κατά καιρούς έχουν βρεθεί στο στόχαστρο του πουτινικού καθεστώτος, και καταλήγουν κατά κανόνα σε κάποιο κελί, στην καλύτερη περίπτωση (Χοντρόκόφσκι, Pussy Riot), ή βρίσκονται δολοφονημένοι στη χειρότερη περίπτωση (Πολιτικόφσκαγια, Εστεμίροβα, Λιτβινένκο), ο Ναβάλνυ δεν έμεινε ούτε μία μέρα στη φυλακή και μετά την έφεσή του απελευθερώθηκε με εγγύηση. Όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά έφυγε από την αίθουσα με χειροπέδες και γύρισε μετά από λίγο για να αφεθεί ελεύθερος. **Σημειώθηκε σε αυτή τη δίκη το πρωτοφανές, ο εισαγγελέας που ζήτησε την καταδίκη του να προτείνει την αναστολή της ποινής του (!).** Όλα αυτά αφού ο Ναβάλνυ έβγαλε στο δικαστήριο ένα μακροσκελή λόγο για το πώς το σύστημα Πούτιν, απομιζά το αίμα της Ρωσίας, και πως θα το καταστρέψει γιατί πρόκειται για ένα φεουδαρχικό σύστημα όπου το 83% του δημόσιου πλούτου το έχει το 0,5% του πληθυσμού. Μάλιστα, μετά τη δίκη εκτινάχθηκαν τα ποσοστά του Ναβάλνυ στις δημοσκοπήσεις για τις δημοτικές εκλογές (<http://www.economist.com/news/europe/21582055>, <http://www.bbc.co.uk/news/world-europe-16057045>).

Στο πλευρό του Ναβάλνυ τάχθηκε ο Γκορμπατσόφ, που δήλωσε ότι η καταδίκη του αποδεικνύει ότι δεν υπάρχουν ανεξάρτητα δικαστήρια στη Ρωσία, καθώς και ο πρώην υπουργός οικονομικών και στενός συνεργάτης του Πούτιν, Κουντρίν, που δήλωσε ότι αυτή ήταν μία απόπειρα απομόνωσης του από την κοινωνική ζωή και την εκλογική διαδικασία. Από την άλλη ο ωμός αρχιφασίστας Ζιρινόφσκι δήλωσε ότι ο Ναβάλνυ τιμωρήθηκε δίκαια γιατί συνεργάζεται με τη Δύση ενάντια στη Ρωσία (http://en.wikipedia.org/wiki/Alexei_Navalny). Οι δηλώσεις του Ζιρινόφσκι κατά του Ναβάλνυ βοηθάνε στο ξέπλυμα και στο ξεκάρφωμα του Ναβάλνυ στους δυτικούς δημοκράτες λόγω της πλούσιας δράσης του στο χώρο των ναζιστών. Τόσο οι μονοπωλιστές ηγέτες των ΗΠΑ όσο και της ΕΕ σήμερα στηρίζουν το Ναβάλνυ σαν δημοκρατική αντίσταση στον Πούτιν. Το προφίλ του ήρωα που του φτιάχνει το Κρεμλίνο έχει παραπλανήσει και τους ρώσους δημοκράτες που τον θεωρούν